

Scholia mythological

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΞΕΗΓΗΣΙΣ ΞΩΝ ΞΜΝΗΣΘΗ ΞΣΤΟΡΙΩΝ ΞΟ ΞΕΝ ΞΓΙΟΙΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝ ΤΩΙ ΠΡΩΤΩΙ ΚΑΤΑ ΞΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΣΤΗΛΙΤΕΥΤΙΚΩΙ ΛΟΓΩΙ

Ξο λόγος ό στηλιτευτικός ψόγος έστι τών Ξουλιανῶ πεπραγμένων. διαφέρει δέ ψόγου ό στηλιτευτικός ότι ό μέν ψόγος διά τών έγκωμιαστικών κεφαλαίων προέρχεται, οίον γένους, άνατροφής, πράξεων, συγκρίσεως· ό δέ στηλιτευτικός διά μόνων τών πράξεων, εί τύχοι δέ και συγκρίσεως. στηλιτευτικός δέ ήκουσεν άπό μεταφοράς τής στήλης· στήλη δέ έστιν ή λίθος ή χαλκός έν επιμήκει τετραγώνω σχήματι, έν ή έγέγραπται ή τοῦ στηλιτευομένου ύβρις. οίον Ξθηναίοι τόν Ζελείτην τόν Ξρθμιον, τόν διαφθείροντα τούς Ξλληνας χρήμασιν έπί τῶ μάλλον ύπακοῦσαι τῶ Πέρση, έν στήλη άνέγραψαν, άτιμώσαντες και αύτόν και άπαν τό γένος αύτοῦ, έξουσίαν δεδωκότες έν τοίς γράμμασι τῶ βουλομένω αύτόν άποκτείνει, έγγράψαντες και τήν αίτίαν έν τή στήλη, ήτις ήν αύτῶ τῶ Ξρθμίω ψόγος, Ξτι, φησί, τόν χρυσόν τόν έκ τών Μήδων είς Πελοπόννησον ήγαγεν. Είδέναι δέ χρή ότι πολλάκις και εύεργετών εύεργεσίαι έν στήλαις άνεγράφοντο, ώσπερ ή τοῦ Λεύκωνος, τοῦ άρχοντος τοῦ Βοσπόρου, εύεργεσία άνεγράφη έν Ξθήναις. Καί ή μέν υπόθεσίς έστιν αύτη, περι δέ τών ίστοριών ώς οίόν τε διά βραχυτάτων έπιμνησθησόμεθα. 4.1 Πρώτη ίστορία αύτη· Ταῦτα μέν παιζέτωσαν παρ' εκείνοις Ξμπεδοκλείς και Ξρισταίοι και Ξμπεδοίμοι και Τροφώνιοι. Ξο Ξμπεδοκλής οὔτος Σικελιώτης ήν τό γένος, Πυθαγόρειος τήν φιλοσοφίαν. βουλόμενος δέ κενοδοξήσαι, ώς ότι άνιερώθη και μετάρσιος γέγονεν είς ούρανούς, έβαλεν έαυτόν έν τῶ άναδιδομένω πυρί τής Αίτνης. τοῦτο δέ τό πῦρ λέγεται Οί τοῦ Ξφαιστου κρατήρες. και αύτός μέν άπώλετο ύπό τοῦ πυρός, ό δέ Θεός βουληθείς δημοσιεύσαι αύτοῦ τήν κενοδοξίαν τό σάνδαλον αύτοῦ άποπτυσθῆναι σῶον έκ τοῦ πυρός έποίησεν. και οὔτως έγνώσθη ότι μετάρσιος μέν οὔ γέγονε, κατεκάη δέ άξίως τής οίκειας κενοδοξίας. Οί δέ περι τόν Τροφώνιον και Ξμπεδοίμον και Ξρισταίον ύπήρχον μέν έκ τής Βοιωτίας, πόλεως Λεβαδίας, μάντις δέ τās τέχνας. και οὔτοι δέ βουλόμενοι κενοδοξήσαι και δεΐξαι ότι άνελήφθησαν, έαυτούς έν τισιν ύποβρυχίοις σπηλαιοίς έβαλον έπί τῶ τεθάναι και μη εύρεθῆναι αύτῶν τās λείψανα. οὔτοι δέ τεθνήκασιν· έγνώσθησαν δέ ότι έκεισε άπέθανον διά τό μαντεϊον φανῆναι περι τόν τόπον. έστι δέ τις παροιμία ή λέγουσα Είς Τροφωνίου μεμάντευσαι. λέγεται δέ έπί τών ώχριώντων και μηδέποτε γελώντων. πās γάρ καταβαίνων είς τό μαντεϊον εκείνο άγέλαστος άνήει και ώχριών διηνεκῶς. Ξλεγχος δέ ήν οὔτος αύτῶν τούτων ότι ώχριάσαντες και μηδέποτε έν τῶ ύποβρυχίω γελάσαντες τεθνήκασιν. ήξιώθησαν δέ ό Τροφώνιος και Ξγαμήδης ό άδελφός αύτοῦ μαντεύεσθαι διά τό κτίσαι αύτούς άπό οίκείων χρημάτων τό ίερόν τό έν Δελφοίς τοῦ Ξπόλλωνος. 4.2 Δευτέρα έστιν ίστορία ή κατά τόν Πρωτέα. Οὔτος ό Πρωτεύς Θραξ μέν ήν τό γένος· είχε δέ υίους Μῶλον και Τηλέγονον. τούτους ληστās όντας ό Ξρακλής έλθών άπέκτεινεν, άπερχόμενος διά τās Γηρύνου βοῦς. τοῦτον οὔν άθυμοῦντα τόν Πρωτέα διά τήν άποβολήν τών τέκνων, και ρίψαντα έαυτόν είς θάλασσαν, οί θεοί έλεήσαντες άπηθανάτισαν. και γέγονε δαίμων ένάλιος, και έρχεται και οίκεϊ τήν Φαρίαν νήσον. οὔτος λέγεται και μετά τών φωκῶν ένδαιταῦσθαι. οὔτος και τοῦ Ξλεξάνδρου τήν Ξλένην έλαβεν έλθόντος άπό τής Ξλλάδος, και δέδωκεν αύτῶ τό είδῶλον τής Ξλένης. ύστερον δέ, Μενελάου μετά τόν Τρωϊκόν πόλεμον μαθόντος ώς είς Αίγυπτόν έστιν ή Ξλένη και έλθόντος παρὰ τόν Πρωτέα, δέδωκεν αύτήν αύτῶ. λέγεται δέ οὔτος ό Πρωτεύς μεταμορφοῦσθαι πρὸς τούς έντυγχάνοντας, και ποτε μέν φαίνεσθαι τοιόσδε, ποτε δέ

τοιόσδε. 4.3 Τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὴν πυράν. Πολὺς μὲν ὁ λόγος θρυλεῖ τὸν Ἡρακλέα, ὅτι υἱὸς ὦν τοῦ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης, ἥρωος τε ὦν, τοὺς δώδεκα ἄθλους ἐξήνυσεν. ἢ δὲ νῦν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ περὶ τῆς πυρᾶς ἱστορία ἐστὶν αὕτη. Οὗτος ὁ Ἡρακλῆς εἶχε γυναῖκα ὀνόματι Δηϊάνειραν, ἣν ἔλαβεν ἐξ Οἰνέως, ἀντεραστῆς γενόμενος Ἀχελώῳ τῷ ποταμῷ, ἐξ ἧς ἔτεκε καὶ τὸν Ὑλλόν. ταύτην τοίνυν τὴν Δηϊάνειραν ἅμα τῷ λαβεῖν καὶ ἀποφέρειν ἐν τῇ οἰκείᾳ πατρίδι ἰδὼν ὁ Νέσσοσ, εἷς τῶν Κενταύρων, ἠράσθη καὶ κατὰ τινὰ ποταμὸν ἠβουλήθη αὐτῇ συγγενέσθαι. ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν κατατοξεύει τὸν Νέσσον. ἀποθνήσκων δὲ ὁ Νέσσοσ τοῦ αἵματος τοῦ ἑαυτοῦ δίδωσι τῇ Δηϊανείρᾳ, ὑπειπὼν τε καὶ ἀπατήσας ὅτι Ἔσται σοι τοῦτο τὸ αἶμα πρὸς φίλτρον τοῦ Ἡρακλέους, ἵνα, φησὶν, ἐὰν μάθῃς ὅτι ἄλλῃς ἐρᾷ, χρήσης ἐκ τοῦ αἵματος τούτου τὸ ἔνδυμα τοῦ Ἡρακλέους, καὶ μεθιστᾷς αὐτὸν εἰς τὸν ἑαυτῆς πόθον. τοῦτο οὖν τὸ αἶμα εἶχεν ἡ Δηϊάνειρα. τοῦ οὖν Ἡρακλέους τῆς Ἰόλης τῆς τοῦ Εὐρύτου θυγατρὸς ἐρασθέντος καὶ λαβόντος καὶ διὰ τοῦ Λίχα πέμψαντος αὐτὴν ὡς αἰχμάλωτον πρὸς τὴν Δηϊάνειραν, εἰς ἔννοιαν καὶ εἰς ζηλοτυπίαν ἐκινήθη ἡ Δηϊάνειρα, καὶ βουλευθεῖσα τὸν ἔρωτα μεταστῆσαι εἰς ἑαυτήν, τὸν χιτῶνα τοῦ Ἡρακλέους χρίει τῷ αἵματι τοῦ Νέσσου, καὶ δίδωσιν ἐνδύσασθαι τῷ Ἡρακλεῖ. τὸ δὲ ἦν ἀνδροφόνον τὸ αἶμα. ἐνδυσάμενου δὲ τοῦ Ἡρακλέους, ὑφῆψεν ὁ χιτῶν καὶ κατέφλεξε τὸν Ἡρακλέα. οὗτος δὲ καιόμενος καὶ ρίψας ἑαυτὸν ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ, θερμὸν τὸ ὕδωρ ἐποίησεν. ἐξ οὗ λοιπὸν γέγονασιν αἱ Θερμοπούλαι, μεταξὺ Θετταλίας καὶ Φωκίδος. 4.4 Τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Πέλοπος κρεουργίαν. ἔστι δὲ αὕτη. Τάνταλος Φρυγίας ἦν βασιλεύς. οὗτος γεννᾷ τὸν Πέλοπα. τούτῳ τῷ Ταντάλῳ ποτὲ οἱ θεοὶ ἐπεξενώθησαν. λαβὼν οὖν τὸν Πέλοπα τὸν ἴδιον υἱὸν ὁ Τάνταλος κατασφάττει καὶ κρεουργεῖ καὶ ἔψει, καὶ παρατίθησιν εὐωχίαν τοῖς θεοῖς. τούτων δὲ τῶν κρεῶν ἡ Δημήτηρ βαλοῦσα χεῖρα ἔλαβε καὶ ἔφαγεν ἀπὸ τοῦ ὧμου. οἱ δὲ θεοὶ οἱ ἄλλοι ἐλεοῦντες τὸν Τάνταλον, καὶ θαυμάσαντες ὅτι τοῦ παιδὸς αὐτοῦ κατεφρόνησε, συντιθέασιν τὰ κρέα, καὶ ἀποτελοῦσι σῶον τὸν Πέλοπα. ἦν δὲ παρὰ τὸ σαρκίον ἐκεῖνο ὃ ἔφαγεν ἐκ τοῦ ὧμου ἡ Δημήτηρ. προσθέντες οὖν ἐλεφάντινόν τι κατὰ τὸν ὧμον, ἐπλήρωσαν σῶον τὸν Πέλοπα. οὕτως λοιπὸν ἅπαν τὸ Πελοπιδῶν γένος ἐκ τούτου ἦν ἐπίσημον, ἐχόντων πάντων ἐν τοῖς ὧμοις τὸν ἐλεφάντινον τόπον. 4.5 Πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ τῆς τῶν Φρυγῶν ἐκτομῆς. αὕτη δὲ ἐστὶν τοιάδε. Κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσέβοντο τὴν μητέρα τῶν θεῶν τὴν Ῥέαν ὑπὲρ πάντα θεόν. ταύτη οὖν τὰς τελετὰς ποιοῦντες οἱ Φρύγες κατέτεμον ἑαυτοὺς μαχαίραις, οὐκ ἀποκτεῖναι θέλοντες, ἀλλὰ μόνον αἰμάξαι. τοῦτο δὲ ἐποίουν κηλούμενοι αὐλοῖς, ἵνα ἀπόνως φέρωσι πληττόμενοι. μετὰ δὲ τὰς πληγὰς πρὸς ἀκαθάρτους μίξεις ἐχώρουν, γυναικῶν δὴ λέγω, οὐκ ἀνδρῶν. 4.6 Ἐκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Μίθραν. Ὁ τοίνυν Μίθρας νομίζεται παρὰ τοῖς Πέρσαις εἶναι ὁ ἥλιος, καὶ θυσιάζουσιν αὐτῷ καὶ τελοῦσιν τινὰς τελετὰς εἰς αὐτόν. οὐ δύναται οὖν τις εἰς αὐτὸν τελεσθῆναι εἰ μὴ πρότερον διὰ τῶν βαθμῶν τῶν κολάσεων παρέλθοι. βαθμοὶ δὲ εἰσι κολάσεων, τὸν μὲν ἀριθμὸν ὀγδοήκοντα, ἔχοντες δὲ ὑπόβασιν καὶ ἀνάβασιν. κολάζονται γὰρ πρῶτον τὰς ἐλαφροτέρας, εἶτα τὰς δραστικωτέρας, εἶτα ἔτι μᾶλλον τὰς δραστικωτέρας, καὶ εἶθ' οὕτω μετὰ τὸ παρελθεῖν διὰ πασῶν τῶν κολάσεων, τότε τελεῖται ὁ τελούμενος. αἱ δὲ κολάσεις εἰσὶ τὸ διὰ πυρὸς παρελθεῖν, τὸ διὰ κρύους, τὸ διὰ πείνης καὶ δίψης, τὸ διὰ ὁδοιπορίας πολλῆς, τὸ διὰ θαλασσοπορίας καὶ ἀπλῶς διὰ πασῶν τῶν τοιούτων. 4.7 Ἐβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν ἐν Ταύροις ξηνοκτονίαν. ἔστι δὲ αὕτη. Ταῦροι ἔθνος ἐστὶ περὶ τὴν Σκυθίαν. ἐν τούτοις μετετέθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἡ θυγάτηρ Ἀγαμέμνονος ἡ Ἰφιγένεια, ἐν τῷ μέλλειν αὐτὴν θύεσθαι ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Αὐλίδι, ὑπὲρ ἧς ἔλαφον ἡ θεὸς ἀμείψασα δέδωκε θῦσαι. αὕτη οὖν ἡ Ἰφιγένεια οὔσα ἐν τοῖς Ταύροις, διὰ τὸ μὴ ἐπιγνωσθῆναι παρὰ τῶν ἐπιξενουμένων τίς ἐστίν, ἐπέτρεπε θύειν αὐτοὺς τῇ Ἀρτέμιδι. καὶ αὕτη ἦν ἡ

ξενοκτονία ἦν λέγει ὁ θεῖος Γρηγόριος. “Υστερον δὲ ὁ Ὀρέστης δειματούμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, καὶ ἔλθων παρὰ τοῖς Ταύροις, καὶ συλληφθεὶς ὡς ξένος ἐπ’ ἀναιρέσει, καὶ προσενεχθεὶς ὡς ἱερεῖα τῆ Ἴφιγενεία, ἐπεγνώσθη διὰ τοῦ ἔλεφαντίνου ὤμου καὶ ἀφέθη τῆς θυσίας. οὕτω λοιπὸν λαβὼν ὁ Ὀρέστης τὴν ἰδίαν ἀδελφήν, λέγω δὴ τὴν Ἴφιγένειαν, κομίζει εἰς τὴν Ἑλλάδα. 4.8 Ὀγδόη ἐστὶν ἱστορία ἢ ἐπὶ Τροίαν θυσία τῆς βασιλικῆς κόρης. ἔστι δὲ ἢ κατὰ Πολυξένην. Πολυξένη ἐστὶ θυγάτηρ Πριάμου, ἦν ὁ Ἀχιλλεὺς βουληθεὶς γῆμαι, εἰσηλθεν ἐν τῇ Τροίᾳ, καὶ κατὰ λόχον τινὰ τοξεύεται ὑπὸ Πάριδος ἐν τῷ ναῶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ θνήσκει. ἐν ὑστέρω οὖν χρόνῳ ἀνδρωθέντι Πύρρῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐφάνη κατ’ ὄναρ δεῖν αὐτῷ τυθῆναι τὴν Πολυξένην, δι’ ἣν ἀπώλετο. καὶ ὁ Πύρρος, ὢν ἐν Τροίᾳ, καὶ ταύτην μετὰ τὴν νίκην λαβὼν, σφάττει ἐπὶ τῷ ταφῷ τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ οἰκείου πατρός. 4.9 Ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Μενοικέα. Μενοικεὺς Κρέοντός ἐστιν υἱός, βασιλέως Θηβῶν. πολεμουμένης οὖν τῆς ἰδίας πατρίδος τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτα στρατηγῶν, ἐχρηστώθη Τειρεσίας, μάντις ὢν, παραυτὰ παύσειν τὸν πόλεμον καὶ ἔσσεσθαι αὐτοῖς νίκην, εἰ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν αὐτοχθόνων, τῶν ἀναδοθέντων ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὶς ἑαυτὸν δῶ πρὸς ἀναίρεσιν. μαθὼν τοῦτο ὁ Μενοικεὺς, καὶ θέλων ἐλευθερῶσαι τῆς πολιορκίας τὴν πόλιν, δέδωκεν ἑαυτὸν πρὸς ἀναίρεσιν δίχα τοῦ πατρός αὐτοῦ Κρέοντος. 4.10 Δεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν Σκεδάσου θυγατέρων. ἔστι δὲ αὕτη. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ μετὰ τὸ κατὰ κράτος νικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους ἠβουλήθησαν καὶ τοὺς ἰδίους συμμάχους πολεμῆσαι. καὶ ὀρμήσαντες κατὰ Θηβαίων, πρὶν προσεγγίσει τῇ πόλει, γενόμενοι ἐν Λεύκτροις (πόλις δὲ αὕτη Θηβῶν) συμβαλόντες ἠτύχησαν, Ἐπαμινώνδου στρατηγοῦ Θηβαίων εὐδοκιμήσαντος. Τὸ δὲ πάθος τοῖς Λακεδαιμονίοις γέγονεν ἐν Λεύκτροις ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Σκέδασος, Λευκτραῖος ὢν, εἶχε τρεῖς θυγατέρας. τινὲς δὲ τῶν Λακεδαιμονίων πάλαι παρ’ αὐταῖς ἐπιξενωθέντες, μίξει τὰς κόρας ἐνύβρισαν. φοβηθέντες οὖν οἱ Λακεδαιμόνιοι μήπως δημοσιεύσωσι τῷ ἰδίῳ πατρὶ τὴν ἀσέλγειαν, ἀναιροῦσιν αὐτάς. ἐπανελθὼν δὲ ἐν τῇ οἰκείᾳ πόλει τοῖς Λεύκτροις ὁ Σκέδασος, καὶ μαθὼν τὸ γεγονός, κατηράσατο πᾶσι Λακεδαιμονίοις παρ’ αὐτὸν τὸν τάφον τῶν θυγατέρων αὐτοῦ ἀτυχῆσαι. διὸ καὶ ἡ ἀτυχία ἔφθασεν ἐν τοῖς Λεύκτροις τοὺς Λακεδαιμονίους. 4.11 Ἐνδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τοὺς Λακωνικοὺς ἐφήβους. ἔστι δὲ αὕτη. Οἱ Λακεδαιμόνιοι βουλόμενοι καρτερικοὺς καὶ ἀνδρείους εἶναι τοὺς ἑαυτῶν πολίτας καὶ παῖδας, ἐγύμναζον ταῖς διαμαστιγώσεις, καὶ τῷ ἐπὶ πλέον καρτεροῦντι ἄθλον ἐδίδοτο. 4.12 Δωδεκάτη ἐστὶν ἱστορία τὸ ἐπιβώμιον αἶμα. ἔστι δὲ ἢ κατὰ τὴν Ἄρτεμιν. Αὕτη παρθένος οὓσα καὶ σώφρων ἢ θεός, ἔχαιρε τοῖς αἵμασι τῆς ξενοκτονίας τιμᾶσθαι. 4.13 Τρισκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ κωνείου τοῦ Σωκράτους. ἔστι δὲ αὕτη. Σωκράτης τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, φιλόσοφος δὲ τὴν παιδευσιν. τοῦτον ὡς δαιμόνια καινὰ παρεισφέροντα τῇ πολιτείᾳ ἠτιάσαντο Ἄνυτος καὶ Μέλητος. κατεκρίθη οὖν, ὡς διαφθειρὼν τοὺς νέους, ἀποθανεῖν πῶν τὸ κώνειον· καὶ πῶν ἀπέθανεν. 4.14 Τεσσαρεσκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸ Ἐπικτήτου σκέλος. Ἐπικτήτος φιλόσοφος ἦν. οὗτος ἐδέθη ὑπὸ τυράννου ἸΜακεδόνοιο τὸ σκέλος. ὕστερον δὲ ἠβουλήθη λῦσαι αὐτὸν ὁ τύραννος, ἤρετο οὖν αὐτὸν οὕτως· θέλεις, ὦ Ἐπικτήτε, λύσω σε; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, Τί γάρ, δέδεμαι; ὡς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δῆθεν, μὴ δεδεμένης. λέγεται οὖν μὴ τὸ σῶμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἀλλ’ ἢ ψυχὴ. 4.15 Πεντεκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ Ἀνάξαρχον. ἔστι δὲ αὕτη. Ἀνάξαρχος φιλόσοφος ἦν. οὗτος συσχεθεὶς ὑπὸ Ἀρχελάου τοῦ τυράννου καὶ βληθεὶς ἐν ὄλμῳ, ἐπίσσετο μοχλῷ ξυλίνῳ. πίσεισσεσθαι δὲ ἐστὶ τὸ δίκην πτισάνης τύπτεσθαι, ἔνθεν καὶ πτισάνη παρὰ τὸ πίσεισσεσθαι. πτισόμενος δὲ τοῦτο ἔφη· Πτίσει, πτίσει τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, οὐ γὰρ πτίσεις Ἀναξάρχον, αἰνιττόμενος οἷα φιλόσοφος δῆθεν τοῦ σώματος μηδένα λόγον ποιεῖσθαι. 4.16 Ἐξκαιδεκάτη ἐστὶν

ιστορία τὸ Κλεομβρότου πήδημα. ἔστι δὲ αὕτη. Κλεόμβροτος Ἀμβρακιώτης τὸ γένος (πόλις δὲ αὕτη τῆς παλαιᾶς Ἠπείρου). ἐντυχὼν οὗτος τῷ Φαίδωνι, τῷ περὶ ψυχῆς διαλόγῳ Πλάτωνος, καὶ μαθὼν ὡς ἄμεινόν ἐστι τῇ ψυχῇ ὁ χωρισμὸς τοῦ σώματος, ἔρριψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους καὶ τέθνηκεν, ἵνα δῆθεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐξελθοῦσα χωρισθῇ τοῦ σώματος. 4.17 Ἑπτακαίδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς κυάμους. ἔστι δὲ αὕτη. Πυθαγόρειοι γένος φιλοσόφων ἐκ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου. οὗτοι δι' αἰνιγμάτων τὰ τῆς φιλοσοφίας ἐμάνθανον δόγματα. παρεδίδοτο δὲ μετὰ τὰ ἄλλα καὶ τοῦτο τὸ αἶνιγμα, Κυάμους μὴ ἐσθίειν. τουτέστι, μὴ προδιδόντας τὸ δίκαιον δωροδοκεῖσθαι χρήμασιν. οἱ γὰρ Ἀθηνησι πάσαι δικασταὶ ἀντὶ ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο πρὸς κατάκρισιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. φησὶν οὖν ἐκ τῶν κυάμων τῶν ἐκ τοῦ δικαστηρίου μὴ δεῖν ἐσθίειν. 4.18 Ὀκτωκαίδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν θάνατον Θεανοῦς τῆς Πυθαγορείας. ἔστι δὲ αὕτη. Αὕτη ὑπὸ τυράννου συνεσχέθη ἐπὶ τὸ εἰπεῖν τῆς πατρίδος τὰ ἀπόρρητα. αὕτη, τὴν γλῶτταν ἀποδακοῦσα, ἐνέπτυσσε τῷ τυράννῳ, μὴ θέλουσα, καὶ ἀναγκαζομένη, ἐξεπιεῖν, ἀφαιρεθέντος τοῦ ὄργανου τῆς φωνῆς. 4.19 Ἐννεακαίδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Ἐπαμινώνδαν καὶ τὸν Σκιπίωνα. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ Ἐπαμινώνδας τὸ γένος ἦν Θηβαῖος, στρατηγὸς μέγιστος, στρατηγῆσας ἐν τῷ Λευκτρικῷ πολέμῳ, μαθητὴς γενόμενος Φιλολάου τοῦ Πυθαγορείου. οὗτος πολεμῶν ἐνεκρατεύετο πάνυ καὶ ἀπὸ βρωμάτων καὶ ἀπὸ ἀφροδισίων καὶ πάσης ἡδυπαθείας, διὸ καὶ μέγιστα κατὰ Λακεδαιμονίων ἔστησε τρόπαια. Ὁ δὲ Σκιπίων καὶ αὐτὸς στρατηγὸς Ῥωμαίων, ὅμοιος κατὰ τὴν δίαιταν καὶ τὸ ἦθος τῷ Ἐπαμινώνδῃ. ἠρίστευσε καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πρὸς Καρχηδονίους πολέμῳ, ὃς ἐκ τῆς νίκης τοῦ ἔθνους τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε καὶ ἐκλήθη Σκιπίων Ἀφρικανός. Καρχηδόνιοι δὲ οἱ Ἀφροί. 4.20 Εἴκοστή ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τοὺς ἀνιπτώποδας καὶ χαμαιεύνας. ἔστι δὲ αὕτη. Παρ' Ὀμήρῳ τῷ ποιητῇ Σελλοὶ ἔθνος Δωδωναίων. ἐκ τούτων ἱερεῖς τῆς φηγοῦ προεβάλλοντο. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ φηγῷ μαντεῖον ἦν τοῦ Διός, ἢ καλουμένη Δωδωναία δρυς. οὗτοι οὖν οἱ ἱερεῖς, οἷα θεοῦ ὄντες θεραπευταὶ ἀγνεύοντες, οὔτε ἐλούοντο οὔτε ἐν κλίνῃ ἐκάθευδον, ἀλλὰ χαμαί, ὡς φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τούτῳ τῷ ἔπει· ... ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοι ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτώποδες, χαμαιεῦναι. 4.21 Εἴκοστή πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Σόλωνος ἀπλησίαν. ἔστι δὲ αὕτη. Σόλων νομοθέτης ἦν Ἀθηναίων. οὗτος αἰτούμενος νομοθετῆσαι τοὺς νόμους, ἀπήτησε τοὺς πολίτας ὄρκον ὅτι δὴ δεκαετίαν μένουσι καὶ στέργουσι τοὺς παρ' αὐτοῦ τιθεμένους νόμους, καὶ λοιπόν, εἰ μὴ συναρέσωσιν αὐτοῖς, τὸ τηνικάδε λύουσιν. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ἵνα τέως προσεθίσῃ αὐτοὺς ἐμμεῖναι ἐπ' ὀλίγον χρόνον τοῖς δόγμασιν. ἦδει γὰρ ὡς εἰ γεύσονται τῆς νομοθεσίας, λοιπὸν δυσμεταθέτως σχήσουσιν αὐτῆς. λαβὼν τοίνυν ὁ Σόλων τὸν ὄρκον παρὰ τῷ Ἀθηναίων καὶ νομοθετήσας αὐτοῖς, ἐξῆλθεν ἀπὸ Ἀθηνῶν, ὀφείλων τὴν δεκαετίαν ἔξω ποιῆσαι. περιπολῶν οὖν τὰς πόλεις ἦλθε καὶ εἰς Λυδίαν παρὰ Κροῖσον τὸν βασιλέα. ὃν ἐλθόντα ὁ Κροῖσος εἰς θαῦμα θέλων κινήσαι, ἔπεμψεν εἰς τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ, δεικνὺς αὐτῷ ὡς πολύχρυσος Κροῖσος. ἐπανήκοντα δὲ ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τὸν Σόλωνα ἤρετο ὁ Κροῖσος τίνα νομίζοι εὐδαιμονέστερον πάντων ἀνθρώπων, ὑπολαμβάνων ὅτι δὴ αὐτὸν πρὸ πάντων εἴποι. ὁ δὲ Σόλων ἀπεκρίνατο Τέλλον τὸν Ἀθηναῖον. ὠρίζετο γὰρ ὁ Σόλων οὐ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν περιφάνειαν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τὸν ἀπαθῶς ζήσαντα, ἀποθανόντα δὲ ἀριστεύσαντα. Νῦν οὖν ἄπληστον καλεῖ τὸν Σόλωνα, ὡς πλείονα πλοῦτον τοῦ Λυδίου χρυσοῦ ὀρεγόμενον θεάσασθαι. καὶ ὁ πλοῦτος δὲ εὐδαιμονία τις περὶ τὰ ἐκτός. τρεῖς δὲ εὐδαιμονίας οἶδεν ὁ λόγος, τὴν ἐν ψυχῇ ἀπάθειαν, τὴν ἐν σώματι ὑγίειαν, τὴν περὶ τὰ ἐκτός πολυτέλειαν. ἐχρῆν οὖν τὸν Σόλωνα προσθεῖναι ὅτι, Εἰ καὶ τῇ ψυχῇ ἦς ἄριστος, ἱκανός σοι καὶ ὁ πλοῦτος πρὸς τὴν περὶ τὰ ἐκτός εὐδαιμονίαν. 4.22 Εἴκοστή δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Σωκράτους φιλοκαλίαν. Ὁ Σωκράτης, φιλόσοφος ὢν, περιῆγε τὴν ἀγοράν, καὶ τὰ

μειράκια προετρέπετο ἐπὶ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα ἃ ἐνόμιζεν εἶναι πρὸς φιλοσοφίαν ἐπιτήδεια τὰ περικαλλῆ μειράκια. τοὺς γὰρ εὐμόρφους λέγουσιν εἶναι καὶ εὐφυεῖς. ἦν οὖν δόξα παρ' Ἀθηναίοις ὅτι παιδευαστῆς ἦν ὁ Σωκράτης διὰ τὸ ἐπιλέγεσθαι τοὺς εὐμόρφους. εὐρίσκεται δὲ ὁ Πλάτων καὶ ἐν τῷ Θεαιτήτῳ καὶ πανταχοῦ οὕτω λέγων ἐκ Σωκράτους, ὅτι Καλὸς ὁ Θεαίτητος καὶ Καλὸς ὁ Χαρμίδης. ἄντικρυς οὖν ἐν τοῖς λόγοις ἔμφασιν παρέχει ὁ Πλάτων, ὅτι Σωκράτης ὑπωπτευθῆ εἶναι τοιοῦτος διὰ τὰς τοιαύτας, ὡς εἶπεῖν, ἀντερωτήσεις, ὅτι, Καλὸς μὲν εἶ, ἀλλ' οὐ τὴν ὄψιν ἀλλὰ τὴν ψυχὴν. ὑπενοήθη δὲ ὅτι καὶ τῷ Ἀλκιβιάδῃ συγγίνεται κατὰ τὸν αἰσχροὺν ἔρωτα. οἱ δὲ περὶ Σωκράτους λέγοντες λέγουσιν ὅτι συνεγένετο πᾶσιν οὐ κατὰ τὸν ἐμπαθεῖ ἔρωτα ἀλλὰ κατὰ τὸν ἔνθεον. 4.23 Εἰκοστὴ τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Πλάτωνος λιχνεῖαν. ἔστι δὲ αὕτη. Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἀκούων ὅτι μεγαλοφυῆς Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας τύραννος, ἔπλευσε πρὸς αὐτόν. καὶ οἱ μὲν ἐξηγηταὶ νῦν τοῦ Πλάτωνος λέγουσιν ὅτι ἔπλευσε διὰ δύο αἰτίαι, ἵνα καὶ ἱστορήσῃ τὸ ἐν τῇ Αἴτνῃ πῦρ ἀναδιδόμενον, καὶ πείσῃ Διονύσιον φιλοσοφῆσαι. ὁ δὲ μακάριος Γρηγόριός φησιν ὅτι διὰ τοῦτο ἀπῆλθεν ὁ Πλάτων ἐν Σικελίᾳ, διὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν ἀρίστων Διονυσίου. καὶ ποιεῖται τεκμήριον τὸ καὶ πραθῆναι αὐτόν. ἐπράθη δὲ τῷ ὄντι, δοθεὶς ὑπὸ Διονυσίου Πόλλιδι τῷ ναυάρχῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ διάγοντι τηνικαῦτα ἐκεῖσε. εἶτα ὁ Πόλλις ἐλθὼν εἰς Αἴγιναν πωλεῖ αὐτὸν πεντήκοντα μνῶν τῷ Ἀννίκερι. 4.24 Εἰκοστὴ τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Ξενοκράτους ὀψοφαγίαν. ἔστι δὲ αὕτη. Ξενοκράτης καὶ Ἀριστοτέλης μαθηταὶ τοῦ Πλάτωνος, οἵτινες καὶ διεδέξαντο αὐτοῦ τὴν διατριβὴν. καὶ ὁ μὲν Ξενοκράτης ἐποίησε Στωϊκὴν αἴρεσιν, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τὴν Περιπατητικὴν. λέγεται δὲ ὅτι οὕτω σώφρων ἦν ὁ Ξενοκράτης ὅτι καὶ τρυφῶν οὐκ ἐκινεῖτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια διὰ τὸ οὕτω, φησὶν, τάξαι τὰ πάθη ὑπακούειν τῷ λόγῳ. ὁ οὖν μακάριος Γρηγόριος κατηγορεῖ αὐτοῦ ὡς λαιμάργου καὶ ὀψοφάγου καὶ μηδὲν παραιτουμένου ἐσθίειν ὡς φιλοσόφου. 4.25 Εἰκοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Διογένους στωμυλίαν. ἔστι δὲ αὕτη. Διογένης Κυνικός ἦν φιλόσοφος. Κυνικός δὲ ἤκουσεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερσαίων κυνῶν. ὡσπερ γὰρ οἱ κύνες οὗτοι ἔχουσι τι καὶ φυλακτικὸν καὶ διακριτικὸν (διακρίνουσι γὰρ τοὺς οἰκείους τῶν ξένων, καὶ φυλάττουσι τοὺς οἰκείους), οὕτω καὶ οὗτος ἐμίμειτο τὸ διακριτικὸν καὶ φυλακτικὸν. καὶ ἐφύλαττε μὲν τὰ τῆς φιλοσοφίας δόγματα, διέκρινε δὲ τοὺς ἐπιτηδεῖους καὶ ἀνεπιτηδεῖους πρὸς φιλοσοφίαν. οὗτος οὖν ὁ Διογένης, τοιοῦτος ὢν, ἦν εἰκότως εὐπαρρησίαστος. ἤλεγχε οὖν καὶ δυνάστας καὶ ἐλλογίμους καὶ πάντα ἄνθρωπον δῆθεν διὰ τὸ καλόν. ἐλέγχων δέ, ἀστεϊότερον καὶ γελοιοδέστερον ἤλεγχεν. πρὸς τοῦτο οὖν ἀποβλέψας ὁ μακάριος Γρηγόριος, λέγει ὅτι ὁ Διογένης γελοῖος μᾶλλον ἦν καὶ ἀπατητικός ἢ φιλόσοφος. στωμυλία δὲ ἐστὶν ἢ κατὰ ἀστειότητα ἀπάτη προερχομένη. 4.26 Εἰκοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν ἐνοικουῶντα τῷ πίθῳ. ἔστι δὲ αὕτη πολλαχῶς δυναμένη ἐξηγηθῆναι· καὶ αὕτη γὰρ περὶ Διογένους ἐστίν. Λέγεται οὖν ὡς ὅτι ἐν τῷ χειμῶνι οὗτος πίθον μὲν ᾧκει ἐσπέρας διὰ τὸ κρύος, ἡμέρας δὲ ἐξῆι διὰ τὸν ἥλιον. διὸ καὶ ποτε θερμαινομένου αὐτοῦ, ἐπέστη Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, ἀποσκοτῶν αὐτῷ τοῦ μὴ θερμαίνεσθαι, καὶ λέγων· Εἶπέ, Διόγενες, τί βούλει σοι χαρίσωμαι; ὁ δὲ εἶπε· Τοῦτό μοι χάρισαι, τὸ μικρὸν ὑπεκστῆναί μου ἵνα θερμανθῶ. Ἡ οὖν αὕτη ἐστὶν ἢ ἱστορία, ἢ ἡ γενομένη ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων. ἢ δὲ γενομένη ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἐστὶν αὕτη. Σωτάτης τις Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος ἴστατο ἐν τόπῳ τινὶ ἐν ἡλίῳ φθειριζόμενος. τοῦτον ἄνωθεν ἔκ τινος ἀπόπτου θεασάμενος ὁ Πτολεμαῖος, κατήλθεν ἵνα αὐτὸν λάβοι εἰς τὰ βασίλεια. ὁ δὲ Σωτάτης, ἰδὼν αὐτόν, εἰσῆλθεν εἰς κλάσμα πίθου κειμένου, καὶ ὑπεκρύβη τὸν Πτολεμαῖον. ὕστερον δὲ ὡς ἀτυχή τοῦτόν τινες διέβαλλον. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι αὐτὸς ὁ Πτολεμαῖος καὶ τὸ ἱαμβεῖον τοῦτο ἐπεφθέγγετο· Θέλω Τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον, αἰνιττόμενος ὅτι ὁ πίθος ἐκεῖνος μεστός ἐστι φρενῶν

διὰ τὸν Σωτᾶτην. καὶ ὅμως διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἀτυχῆ, οὐδὲν αὐτὸν ὠφέλησεν ἢ τῶν φρενῶν πληθὺς. Καὶ ἡ μὲν ἱστορία αὕτη, ἡ δὲ σύνταξις οὕτως θέλει. Καὶ τῆς Διογένους στωμυλίας, ὅφ' ἧς τοὺς ξένους ὑπεξίστησιν, ἵνα ἢ ὅτι ὁ Διογένης διὰ τῆς στωμυλίας ἐποίει ἀποχωρεῖν τοὺς τὴν σκιὰν αὐτῷ ἐμποιοῦντας (τοῖς τυράννοις δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ, τοῖς λόγοις τοῖς τυραννικοῖς, ποιῶν ἀναχωρεῖν τοὺς ἐντυγχάνοντας). ἢ οὖν μιᾶς οὐσίας τῆς κατὰ τὴν στωμυλίαν καὶ τὸν πίθον, ἡ σύνταξις συνδέεται, ἢ, δύο οὐσῶν τῶν ἱστοριῶν, συντάξει δεῖ τὴν Διογένους στωμυλίαν μετὰ τοῦ ὅφ' ἧς. ὅτι δὲ τυράννους καλοῦσι τοὺς λόγους τοὺς θρασεῖς καὶ αὐτὸς ὁ θεῖος ἀνήρ Γρηγόριος εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς τραγωδίας. μάλιστα γὰρ οἱ τραγικοὶ τῆ τοιαύτη κέχρηται τροπῇ. Τὸ δέ, τοὺς εὐτελεῖς ἄρτους τοῖς σησαμοῦσιν ἐστὶν αὐτῷ παρῳδῆσις. ἔστι μὲν τοιοῦτό τι παρὰ τραγικοῖς, μᾶλλον δὲ παρὰ κωμικοῖς λεγόμενον, ὅτι διὰ τῶν ἡδυτέρων ἄρτων τοὺς εὐτελεῖς ἀποφαλίζουσιν ἄρτους, καταπαίζει οὖν ὁ θεῖος Γρηγόριος τῆ παρῳδήσει χρώμενος, ὅτι, φησί, διὰ τῆς στωμυλίας τῆς ἡδονούσης ἐν τῷ φθέγγεσθαι ἀπεφάλυζε τοὺς παρατυγχάνοντας, διελέγχων αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐμὴν κρίσιν, μίαν ἤγημαι τὴν κατὰ τὴν στωμυλίαν καὶ τὸν πίθον ἱστορίαν. 4.27 Εἰκοστὴ ἐβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Ἐπίκουρον. Ἐπίκουρος φιλόσοφος γέγονεν ὅστις μὴ προνοεῖσθαι τὸν Θεὸν τῶν τῆδε πραγμάτων ἐδόξασεν. οὗτος δὲ τέλος παντὸς ἀγαθοῦ ἐτίθετο τὴν ἡδονήν. καὶ οἱ μὲν νῦν ἐξηγηταὶ τῶν φιλοσόφων λέγουσι τέλος αὐτὸν τίθεσθαι τὴν ἡδονήν, οὐ τὴν ἀκάθαρτον ἀλλὰ τὴν φυσικωτάτην κατάστασιν. καὶ τοῦτον δὲ οἱ φιλόσοφοι ἀποσκορακίζουσι καὶ ὡς μὴ λέγοντα Πρόνοϊαν, καὶ ὅτι τέλος τίθεται τὴν ἡδονήν καὶ οὐ τὸ ἀγαθόν, τὸ πρῶτιστον καὶ μόνον. τοῦτο δὲ ἐστὶν ὁ Θεός. 4.28 Εἰκοστὴ ὀγδόη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Κράτητα. ἔστι δὲ αὕτη. Κράτης Θηβαῖος ἦν τῆς Βοιωτίας τὸ γένος. οὗτος φιλοσοφῆσαι θέλων τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν, λαβὼν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ἔρριψε τῷ δήμῳ, κηρύξας οὕτω· Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τὸν Κράτητα. καὶ τὰ χωρία αὐτοῦ εἶασε γενέσθαι μηλόβοτα. 4.29 Εἰκοστὴ ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν εἰπόντα περὶ τοῦ τριβωνίου. ἔστι δὲ αὕτη. Κυνικὸς πάλιν φιλόσοφος, ἢ Ἀντισθένης ἢ Ζήνων (διφορεῖται γάρ), οὗτος πλέων, καὶ χειμῶνος συμβάντος, καὶ ναυαγίου γενομένου, εὐχαρίστως φέρων τὴν ἐσομένην αὐτῷ πενίαν, πρὸς τὴν Τύχην ἐφθέγγετο· Εὐγε, ὦ Τύχη, χάριν σοι ὁμολογῶ, ὅτι τὴν ἐμὴν οὐσίαν ἄχρι τοῦ τριβωνίου περιέστησας. ὡς δῆλον ὅτι τινῶν τῶν ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ ἐμπεφορτισμένων τῆ νηϊ. 4.30 Τριακοστὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Ἀντισθένην. ἔστι δὲ αὕτη πρόδηλος ἐξ αὐτοῦ τοῦ κειμένου. Οὗτος γὰρ ὁ Ἀντισθένης Κυνικὸς ἦν φιλόσοφος ὅς, τυφθεὶς καὶ πληγεὶς τὸ πρόσωπον, λαβὼν χαρτίον καὶ ἐγγράψας εἰς τὸ χαρτίον τὸν τύψαντα, ἐκόλλησεν εἰς τὸ μέτωπον ἑαυτοῦ καὶ οὕτω περιεπάτει. 4.31 Τριακοστὴ πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ φιλοσόφου τοῦ πανημερίου στάντος ἐν τῷ ἡλίῳ. ἔστι δὲ αὕτη. Πολεμουμένης τῆς Ἑρώμης ὑπὸ βαρβάρων ἐπὶ τοῦ βασιλέως, ὁ φιλόσοφος στὰς ὄλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὸν ἥλιον προσηύξατο. καὶ ἔπεσε πῦρ ἐκ τοῦ οὐράνου καὶ κατέφλεξε τοὺς βαρβάρους καὶ αὐτὸν τὸν φιλόσοφον. 4.32 Τριακοστὴ δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τὴν Ποτίδαιαν. Ποτίδαια πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Θράκῃ κειμένη. ἐν ταύτῃ τῇ Ποτιδαίᾳ φιλόσοφος Ποτιδαιάτης ἔστη ἐν χειμερινῷ καιρῷ παννύχιος εὐχόμενος. καὶ τοσοῦτον μετάρσιος, φησί, γέγονε τὴν ψυχὴν, ὥστε μὴ αἰσθάνεσθαι τοῦ κρύους τοῦ χειμῶνος. ἔκστασιν δὲ λέγει τὸ ἐκστῆναι ἑαυτοῦ τὸν φιλόσοφον, καί, ὡς εἶπον, μετάρσιον γενέσθαι τὴν ψυχὴν. 20στάσιν δὲ ἐνταῦθα καλεῖ οὐ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἀλλὰ τὸ ἐστάναι αὐτὸν εὐχόμενον. 4.33 Τριακοστὴ τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸ Ἀρκαδικὸν ζήτημα. ἔστι δὲ αὕτη. Ὅμηρος ὁ ποιητὴς περὶ τὴν Ἀρκαδίαν γεγωνὸς (χώρα δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) περιέτυχεν ἀλιεῦσι φθειριζομένοις, καὶ ἠρώτησεν αὐτούς οὕτως· Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας, ἀλιήτορες, ἢ ῥ' ἔχομέν τι; ἔστι δὲ ὁ νοῦς τῆς

ἐρωτήσεως οὗτος ᾧ ἄνδρες Ἀρκάδες, ἀλιεῖς τὴν τέχνην, ἄρα ἐθηράσαμεν τι; οἱ δὲ ἀλιεῖς ἀπεκρίναντο τοῦτο τὸ ἔπος· οὐς ἔλομεν λιπόμεσθ', οὐς δ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα. ὁ δὲ νοῦς τοῦδε τοῦ ἔπους τοιοῦτος, ὅτι, Οὐς μὲν φθειράς ἐθηράσαμεν, ἀπεκτείναμεν ἐνταῦθα, οὐς δὲ οὐκ ἰσχύσαμεν θηρᾶσαι, φέρομεν ἐν τοῖς ἱματίοις. οὐκ ἐνόησε δὲ ὁ Ὅμηρος, ὡς φασι, τὸ ἔπος τοῦτο, καὶ μικρὸν ἐκεῖσε γενόμενος, ἀπέθανεν ἀπὸ λύπης. λέγουσι δὲ εἶναι καὶ χρησμὸν τὸν χρησμοῶδηθέντα Ὀμήρῳ, ὅτι ὅταν αὐτῷ προταθεῖν ζήτημα, καὶ μὴ εὖροι, τότε ἀποθανεῖται. 4.34 Τριακοστὴ τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τὸν Εὐρίπον. ἔστι δὲ αὕτη. Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος μαθητὴς γέγονε Πλάτωνος. εἰ καὶ τὰ μάλιστα περὶ τὸ φυσιολογικὸν μέρος τῆς φιλοσοφίας ἐπιδούς, ἐσπούδασε πάντων τῶν μετὰ τὰ οὐράνια σώματα τὰς αἰτίας εἰπεῖν καὶ τὰς φύσεις, οἷον γῆς, θαλάττης, ἀέρος, αἰθέρος, ζῶων, φυτῶν, ὑετοῦ, χιόνος, σεισμῶν, κομητῶν, πάντων ἀπλῶς. οὗτος οὖν τὴν πάντων διερευνησάμενος φύσιν, ἠβουλήθη καὶ τὴν τοῦ Εὐρίπου φύσιν φυσιολογήσαι. ὁ δὲ μὴ ἰσχύσας καταλαβεῖν, ἔρριψεν ἑαυτὸν ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς θαλάσσης, τοῦτο ἐπιφθεγξάμενος· Ἐπειδὴ Ἀριστοτέλης οὐχ εἶλε τὸν Εὐρίπον, Εὐρίπος ἐχέτω τὸν Ἀριστοτέλην. καὶ τέθνηκεν οὕτως ὁ Ἀριστοτέλης. Ὁ δὲ Εὐρίπος τόπος ἐστὶ τῆς θαλάττης μεταξὺ τῆς Βοιωτίας νήσου καὶ τῆς Ἀττικῆς, ὃς ἐπτάκις τρέπεται τῆς ἡμέρας. τρέπεται δὲ τῷ τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τούτῳ τῷ μέρει ὑποφεύγειν καὶ οἰονεῖ ἀναρροφεῖσθαι, καὶ πάλιν ἐξερεύγεσθαι καὶ ἀναπληροῦσθαι τὸ ὕδωρ πάλιν ὡς ἦν. τοῦτο δὲ γίνεται, ὡς εἶπον, ἐπτάκις τῆς ἡμέρας. Τὸ δὲ τεθνήκασιν ἀπὸ κοινοῦ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ Ὅμηρος καὶ Ἀριστοτέλης, ὁ μὲν διὰ τὸ Ἀρκαδικὸν ζήτημα, ὁ δὲ διὰ τὸν Εὐρίπον. 4.35 Τριακοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸ φρέαρ Κλεάνθους. ἔστι δὲ αὕτη. Κλεάνθης εἷς ἦν καὶ αὐτὸς τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων. οὗτος ἔν τι φρέατι ἑαυτὸν στήσας, ἠρύετο ὕδωρ τοῖς παριοῦσι, καὶ διδούς πιεῖν, ἐλάμβανε παρ' αὐτῶν ἄρτον καὶ ἡσθιεν. θαυμάζεται δὲ παρὰ τῶν φιλοσόφων καὶ οὗτος ὡς καρτερικός. 4.36 Τριακοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν ἱμάντα τοῦ Ἀναξαγόρου. ἔστι δὲ αὕτη. 4.37 Τριακοστὴ ἑβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Ἡρακλείτου κατῆφειαν. ἔστι δὲ αὕτη. Ἡράκλειτος καὶ Δημόκριτος οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ γεγονότες χρόνῳ, φυσικοὶ δὲ ὄντες, ὁμοίως τὴν τοῦ κόσμου ἀλλεπαλληλίαν διέπαιζαν, ὁ μὲν γελῶν, ὁ δὲ κλαίων. ὁ μὲν Δημόκριτος ἐγέλα συνεχῶς τὰ πράγματα, ὁ δὲ Ἡράκλειτος ἔκλαιεν. ἦν δὲ ὁ μὲν Δημόκριτος Ἀβδηρίτης, ὁ δὲ Ἡράκλειτος Ἐφέσιος. 4.38 Τριακοστὴ ὀγδὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τοὺς φαλλοὺς. ἔστι δὲ αὕτη. Τῷ Διονύσῳ ἐορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. φαλλὸς δὲ ἐστὶν ἐκ δέρματος ρουσίου σχῆμα αἰδοῖου ἀνδρός, καὶ τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο, τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἤγον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὕτη δὲ κεραυνωθεῖσα, ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανωμένῳ δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολύῦμος παῖς οὕτω λεγόμενος περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δεῖξειν αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδεραστήσει αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύῦμος ὅτι ἐν Λέρνη ἐστὶν ἡ Σεμέλη. εἶτα εἰσελθὼν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσῃ ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνη, συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύῦμος. καὶ ὁ μὲν Διόνυσος, ὡς θεός, ἐσώθη, ὁ δὲ Πολύῦμος τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος ὅτι ὁ ἐραστής αὐτοῦ τέθνηκε, πρὸς τιμὴν αὐτοῦ αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου πελεκήσας, κατεῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην, ὡς εἶπον, τοῦ Πολύῦμου. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσι τὸν Διόνυσον. φαλλοὶ οὖν εἰσιν πάντες, ἰθύφαλλοι δὲ οἱ εἰς τοὺς μηροὺς ἐπ' εὐθείας ἐπιδεσμούμενοι. 4.39 Τριακοστὴ ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τοὺς μελαμπύγους καὶ τοὺς ἀπύγους. εἰσὶ δὲ αὗται διάφοροι, καὶ ἢ κατὰ τοὺς ἀπύγους ἐστὶν αὕτη. Ὁ Πειρίθους κατελθὼν εἰς τὸν Ἄϊδην διὰ τὸ ἀρπάξαι τὴν Περσεφόνην, τὴν τοῦ Πλούτωνος, ἐδέθη κάτω παρὰ πέτραις τισί.

κατελθὼν οὖν ὁ Ἡρακλῆς καὶ θέλων λαβεῖν τὸν Πειρίθου, αὐτὸν μὲν ἀνείλκυσε, αἱ δὲ πυγαὶ αὐτοῦ προσέμειναν τῇ πέτρᾳ. ἐκλήθη οὖν ὁ Πειρίθου ἀπυγος. Ἡ δὲ κατὰ τοὺς μελαμπύγους ἐστὶν αὕτη. δύο τινὲς ἀδελφοὶ κατὰ γῆν πᾶσαν ἀδικίαν ἐνδεικνύμενοι ἐλέγοντο Κέρκωπες, ἐκ τῆς τῶν ἔργων δριμύτητος τὴν ἐπωνυμίαν λαχόντες. ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐκαλεῖτο Πάσσαλος, ὁ δὲ ἕτερος Ἀκλήμων, ὡς φησι Διὸς ὁ ὑπομνηματιστής. τούτους δὲ ἡ μήτηρ, Μέμνωνις τῷ ὀνόματι, ἔωρακυῖα κατὰ γῆν πολλὰ δεινὰ ἐργαζομένους, εἶπεν αὐτοῖς, Μὴ περιτυχεῖν μελαμπύγῳ. καί ποτε τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ δένδρον κοιμωμένου καὶ τῶν αὐτοῦ ὄπλων ἐπικεκλιμένων τῷ φυτῷ, πλησιάσαντες οὗτοι τοῖς ὄπλοις ἐπιχειρήσαι ἠβουλήθησαν. εὐθύς δὲ ὁ Ἡρακλῆς αἰσθόμενος, λαβὼν αὐτούς, καὶ κατακέφαλα ἐπὶ ζύλῳ δεσμεύσας ἐβάστασεν. καὶ τότε ἐκείνοι τῆς ἐντολῆς τῆς ἑαυτῶν μητρὸς ἐμνήσθησαν, ἔωρακότες κρεμάμενοι τοῦ Ἡρακλέους τὴν πυγὴν μέλαιναν ἐκ τῆς τῶν τριχῶν δασύτητος. καὶ πρὸς ἀλλήλους αὐτὸ τοῦτο διαλεγόμενοι, γέλωτα πολὺν προσῆψαν τῷ Ἡρακλεῖ. καὶ εὐθύς αὐτούς τῶν δεσμῶν ἐλυτρώσατο καὶ ἀπέλυσε. 4.40 Τεσσαρακοστή ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν σεμνὸν Πάνα. ἔστι δὲ αὕτη. Πηνελόπη γυνὴ γέγονε τοῦ Ὀδυσσεύς. τούτου πλανωμένου τὴν πλάνην ἦν ἐπλανήθη μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, πολλοὶ τινες ἦλθον μνηστευσόμενοι τὴν Πηνελόπην. ἡ δὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἀνεβάλλετο μηδενὶ θέλουσα γαμηθῆναι διὰ τὸ περιμένειν τὸν Ὀδυσσεά. πάντες οὖν φραξάμενοι συγγεγόνασιν αὐτῇ, καὶ ἐγκυμονήσασα, ἔτεκε τὸν Πάνα. διὸ καὶ Πὰν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐσπάρη. τοῦτον δὲ ἐθεοποίησαν. οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ Πὰν ὁ τραγόπους. 4.41 Τεσσαρακοστή πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Βουθοῖαν. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ Ἡρακλῆς ἐστὶν ὁ καλούμενος Βουθοῖνας. ἐκλήθη δὲ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. τὴν Δρυόπιδα γῆν παρῆι ὁ Ἡρακλῆς, βαστάζων καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὑλλον. εἶτα πεπεινακός τοῦ Ὑλλου καὶ αἰτοῦντος τροφήν, ἀροτριῶντά τινα Θειοδάμαντα λεγόμενον ἤτησεν ὁ Ἡρακλῆς ἄρτον. ὁ δὲ οὐ δέδωκεν, ἀλλὰ καὶ ὕβρισε. εἶτα ὁ Ἡρακλῆς ἕνα τῶν ἀροτριῶντων βοῶν λαβὼν ἔσφαξε, καὶ ἐθoinήθη καὶ αὐτὸς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. καὶ ἐκλήθη διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην Βουθοῖνας, ἐπειδὴ ὄλον ἐθoinήθη τὸν βοῦν. ἔνθεν τῷ Ἡρακλεῖ γέγονεν ὁ πρὸς τοὺς Δρύοπας πόλεμος. τοῦ γὰρ Θειοδάμαντος ἀνελθόντος εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἰπόντος ὡς Πολέμιος ἦλθεν ἐν τῇ χώρᾳ (λέγων περὶ τοῦ Ἡρακλέους), ἐξῆλθον κατ' αὐτοῦ. καὶ νενίκηκε πάντας ὁ Ἡρακλῆς. 4.42 Τεσσαρακοστή δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Τριέσπερον. ἔστι δὲ αὕτη. Λέγεται ὁ Ἡρακλῆς διὰ τριῶν ἑσπερῶν κηθῆναι καὶ τεχθῆναι, καὶ τοιαῦτά τινα μυθεύουσι περὶ αὐτοῦ. ὁμοίως δὲ λέγουσιν αὐτὸν τοῦτον τὸν Ἡρακλέα ἐν μιᾷ νυκτὶ πάσαις ταῖς Θεοστίου θυγατράσι μιγῆναι, καὶ παιδοποιῆσαι ἐξ αὐτοῦ πάσας, ὥστε καὶ διὰ ταῦτα καὶ θεοποιῆσαι αὐτὸν καὶ τοῦτο τὸ τρισκαιδέκατον ἄθλον αὐτοῦ ὀνομάσαι. 4.43 Τεσσαρακοστή τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Εἰδωλιανὸν καὶ Καυσίταυρον καλεῖσθαι τὸν Ἰουλιανόν. ἔστι δὲ αὕτη. Ἐπειδὴ Ἰουλιανὸς τὸ τῶν Χριστιανῶν ὄνομα εἰς Γαλιλαίους μετέθηκε, νῦν βούλεται ὁ θεῖος Γρηγόριος διαπαῖξαι καὶ εἰπεῖν ὅτι Ἐξὸν καὶ ἡμῖν τὸν Ἰουλιανὸν καλεῖν ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν ὀνομάτων. φησὶν οὖν, Καλέσωμεν αὐτὸν Εἰδωλιανὸν ὡς εἰδωλολάτριν, καὶ Πισαῖον ὡς τὸν ἐν Πίσῃ Δία τιμῶντα. Ζεὺς δὲ ἐν Πίσῃ τῇ πόλει ἐτιμᾶτο (Πίσσα δὲ πόλις τῆς Ἡλιδος). φησὶν οὖν δεῖ καλεῖν τὸν Ἰουλιανὸν Πισαῖον ὡςπερ τὸν Δία, καὶ Ἀδωναῖον διὰ τὸν Ἀδωνιν. λέγεται δὲ σεβασθῆναι τὸν Ἀδωνιν ὁ Ἰουλιανός. οὗτος δὲ ὁ Ἀδωνις ἠράσθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἄνθρωπος ὢν. ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως διὰ τὸ ἀντερασθῆναι τὸν Ἄρεα τῆς Ἀφροδίτης. Καυσίταυρον δὲ δεῖ, φησί, καλεῖν τὸν Ἰουλιανὸν διὰ τὸ ταύρους ὀλοκλήρους θυσιάζειν καὶ καίειν θεοῖς. 4.44 Τεσσαρακοστή τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν κερδαλῆν. ἔστι δὲ αὕτη. Κερδῶ καλεῖται ἢ ἀλώπηξ. ἔνθεν καὶ κερδαλῆ ἢ πονηρία καὶ ἡ δολιότης. δόλιον γὰρ καὶ πονηρὸν τὸ ζῶον τοῦτο ἢ ἀλώπηξ. Ὁ δὲ Μίνως δίκαιος ἄνθρωπος ἐνομιζέτο, ὡς υἱὸς

τοῦ Διός. ὃ οὖν λέγει ὁ θεῖος Γρηγόριος τοῦτο ἔστιν, ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς τὴν ἑαυτοῦ πονηρίαν δι' ἐπιπλάστου ἠθους ἐπέκρυπτεν, ἄδικος ὢν ἐν δικαίῳ προσήματι. 4.45 Τεσσαρακοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Μελάμποδος καὶ τοῦ Πρωτέως. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ Πρωτεὺς οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Θράκης, οὗ τοὺς υἱοὺς ἀπέκτεινε ὁ Ἡρακλῆς. οὗτος οὖν καὶ μάντις ἦν, καὶ γενόμενος ἐνάλιος δαίμων, καὶ οἰκῶν τὴν Φάρον· διὸ καὶ Πρωτέως νῆσος ἢ Φάρος ἐκέκλητο. μετεμορφοῦτο πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ἵνα μὴ αἰτῆται λέγειν μαντείας καὶ προγνώσεις. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Μελάμπους μάντις ἦν καὶ ἱεροφάντης. οὗτος ἐξέφηνε τὰ ἱερὰ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ τοῖς Ἑλλησιν, ἅπερ ἐμιμήσαντο Ἑλληνες. καὶ οὗτος δὲ τῶν μεταμορφουμένων ἦν, ὡς μάντις. οἱ γὰρ μάντις οὗτοι εἶχον τηλικαύτην, φησί, δύναμιν, ὥστε μεταμορφοῦσθαι εἰς ὃ ἂν ἐθέλωσιν ὥστε μὴ γινώσκεισθαι παρὰ τῶν προσδιαλεγόμενων. 4.46 Τεσσαρακοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸ Αἰτναῖον πῦρ. ἔστι δὲ αὕτη. Σικελία νῆσός ἐστι μεγίστη διακειμένη περὶ Ἰταλίαν. ἐν ταύτῃ ἐστὶ πόλις Κατάνη οὕτω καλουμένη. ὑπεράνω δὲ τῆς Κατάνης ἐστὶν ὄρος ἐξ οὗ ἀναδίδεται πῦρ πολὺ τε καὶ διηλεκές. καλεῖται δὲ τὸ ὄρος Αἴτην, καλοῦνται δὲ καὶ τοῦ Ἡφαίστου κρατῆρες, τοῦτο δὲ τὸ πῦρ ἐστὶν ὅτε τοσοῦτον ὑπερβλύζει ὥστε καὶ ποταμηδὸν φέρεσθαι, καὶ ρεῖν ὡς ὕδωρ μετὰ τῆς ἀναδιδόμενης πυρώδους ὕλης. ἔστι δὲ καὶ θεῖόν τι τὸ πῦρ τοῦτο. λέγεται γὰρ ποτε ὅτι πατήρ τις μεθ' υἱοῦ εὐρέθη ἐν τῷ ὄρει τούτῳ, καὶ ἄφνω ἐρρῦη ποταμηδὸν τὸ πῦρ, καὶ ἄπορον αὐτοῖς γέγονε τὸ παρελθεῖν. ὁ δὲ παῖς ἔλαβε τὸν πατέρα καὶ ἐβάσταξεν. καὶ ἐρυθρίασαν τὸ πῦρ τὴν πρᾶξιν τοῦ υἱοῦ ἀνεκόπη τῆς ἐπιρροῆς. καὶ παρῆλθον ὁ παῖς καὶ ὁ πατήρ ἀβλαβεῖς. 4.47 Τεσσαρακοστὴ ἑβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ ἐν Μίθρου κόλασις. ἔστι δὲ αὕτη. Τὸν Μίθραν νομίζουσι Πέρσαι τὸν ἥλιον εἶναι, καὶ τούτῳ θύουσι πολλὰς θυσίας, καὶ τελοῦνταί τινες ἐξ αὐτοῦ τελετάς. οὐδεὶς δὲ δύναται τελεῖσθαι τὰς τοῦ Μίθρου τελετάς εἰ μὴ διὰ πασῶν τῶν κολάσεων παρέλθοι, καὶ δεῖξοι ἑαυτὸν τινα ἀπαθῆ καὶ ὄσιον. λέγονται δὲ ὀγδοήκοντα εἶναι κολάσεις ἃς κατὰ βαθμὸν δεῖ τὸν τελεσθόσμενον παρελθεῖν, οἷον, πρῶτον διανήξασθαι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὕδωρ πολὺ, εἶτα εἰς πῦρ ἐμβάλαι ἑαυτὸν, εἶτα ἐν ἐρήμῳ διατηθῆναι καὶ ἀσιτῆσαι, καὶ ἄλλα τινὰ ἄχρις οὗ, ὡς εἶπομεν, τὰς ὀγδοήκοντα κολάσεις παρέλθοι. 4.48 Τεσσαρακοστὴ ὀγδὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ Ἐχέτου καὶ Φαλάριδος ἀπανθρωπία. ἔστι δὲ αὕτη. Ἐχετος τῆς Ἠλείρου ὑπῆρχε τύραννος. οὗτος ὠμότατος ὢν ἐπενόει παντοίας τιμωρίας καὶ κολαστήρια. πρὸς τοῦτον οἱ θέλοντες ἀφειδῶς κολάσαι διέπεμπον, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς λέγει περὶ αὐτοῦ· Εἰς Ἐχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων. Ὁ δὲ Φάλαρις τοιοῦτός τις ἐστὶ, καὶ οὗτος καινοτέρων κολαστηρίων γέγονεν εὐρετής. ἦν δὲ τὸ γένος Σικελιώτης. οὗτος Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ χαριζόμενος, ὄντι ὠμοτάτῳ καὶ τιμωρητικῷ, ἐπενόησε βοῦν χαλκοῦν ἐν ᾧ ἔδει βάλλειν τοὺς κολαζομένους καὶ πῦρ ἀνακαίεσθαι, ἵνα, ἔνδον ὄντες καὶ καιόμενοι καὶ βοῶντες, διατρεχούσης τῆς φωνῆς διὰ τοῦ στόματος τοῦ ταύρου, δόξη ὁ ταῦρος καιόμενος μυκηθμὸν ἀποτελεῖν. τούτου δὲ τὸ ἀπάνθρωπον θεασάμενος ὁ Διονύσιος, αὐτὸν τοῦτον ἐνέβαλεν εἰς τὸν βοῦν, καὶ καύσας ἀπέκτεινε. 4.49 Τεσσαρακοστὴ ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Ὑδραν. ἔστι δὲ αὕτη. Θηρίον μυθεύεται περὶ τὴν Λέρνην πεντηκοντακέφαλον, οἱ δὲ ἐννεακέφαλον· τὰς δὲ κεφαλὰς εἶναι ὀφέων. ὃ θηρίον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ Ὑλλου τοῦ θεράποντος αὐτοῦ ἀπέκτεινε. μυθεύεται δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι, τεμνομένης μιᾶς κεφαλῆς αὐτοῦ, δύο παρεφύοντο, ὥστε γίνεσθαι ἑκατὸν κεφαλὰς. ὁ δὲ Ὑλλος μαθὼν τοῦτο, πῦρ ἔφερε, καὶ τὴν τεμνομένην κεφαλὴν ἐνεπίμπρα. καὶ οὕτως ἴσχυσαν πάσας ἀποκτεῖναι. 4.50 Πεντεκοστὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Παταρικὴν Χίμαιραν. ἔστι δὲ αὕτη. Πάταρα πόλις τῆς Λυκίας. λέγεται δὲ ὅτι ἐν ταύτῃ ἐστὶν ὄρος, ἐν ᾧ ὄρει ἐστὶ θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν ἐστὶ λέων, ὀπίσθεν δὲ δράκων, μέση δὲ ἦν χίμαιρα· ἐξ ἧς χιμαίρας πῦρ ἀνεδίδοτο, καὶ ἐλυμαίνετο τοὺς παριόντας. ὕστερον δὲ ἐλθὼν ὁ Βελλεροφόντης

ἔχων τὸν Πήγασον ἵππον ἀπέκτεινε τὴν Χίμαιραν. 4.51 Πεντηκοστὴ πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Κέρβερον. ἔστι δὲ αὕτη. Μυθεύεται ὅτι ἐστὶ τις κύων ἔχων τρεῖς κεφαλὰς ὃς καλεῖται Τρίκρανος. καὶ οὗτος, φησί, φυλάττει τὰς πύλας τοῦ Ἄιδου. καὶ τοὺς μὲν καταβαίνοντας σαίνει καὶ κολακεύει, τοὺς δὲ ἀνιόντας δάκνει καὶ οὐκ ἔῃ ἀνελθεῖν. φησὶν οὖν ὅτι ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε κατῆλθε συναρπάσαι τῷ Πειρίθῳ τὴν Περσεφόνην, ἀνίων ἀπέκτεινε τὸν Κέρβερον. 4.52 Πεντηκοστὴ δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Σκύλλαν. ἔστι δὲ αὕτη. Μυθεύεται ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει θηρίον, ὃ ἐστὶ γυνὴ μὲν περικαλλῆς μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν κυνῶν κεφαλαὶ προσπεφύκασιν αὐτῇ ἕξ· τὸ δὲ ἄλλο αὐτῆς σῶμα ὀφιῶδες. ὃ, φησί, θηρίον τοὺς παραπλέοντας τὰ πελάγη ταῦτα κατήσθιεν ἀφειδῶς καὶ θηριωδῶς. 4.53 Πεντηκοστὴ τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Χάρυβδιν. ἔστι δὲ αὕτη. Περὶ τὸ Σικελικὸν τοῦτο καὶ Τυρρηνικὸν πέλαγός ἐστὶ τις τόπος, ἐν ᾧ ἡ θάλασσα γίνεται ἄμπωτις καὶ ῥαχία. καὶ δίδασται τὸ ὕδωρ ὥστε τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, εἶγε δυνατόν, ὀραῖσθαι. ἄμπωτις δὲ ἐστὶν οἶονεὶ ἀνάποσις τις καὶ ἀναρρόφησης· τὸ δὲ ὕδωρ ὑπονοστεῖ ἔν τισι κοιλώμασι τῶν πετρῶν καὶ πάλιν ἐκρήγνυται. ὃ καὶ καλεῖται ῥαχία. ἦν δὲ οὗτος ὁ τόπος τοῖς πλέουσιν ἐπικίνδυνος καὶ θανάτου μεστός. ὀλοβρύχιον γὰρ τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, εἰ συνέβη, πλέοντος τοῦ πλοίου, γενέσθαι ἄμπωτιδα καὶ ῥαχίαν. περὶ τούτων Ὅμηρος· Ἔνθεν μὲν Σκύλλη, ἑτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις. ἀντίθετον δὲ ἐκάλεσε τὴν Χάρυβδιν πρὸς τὴν Σκύλλαν παραβαλῶν. 4.54 Πεντηκοστὴ τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Ἄιδος κυνέης. ἔστι δὲ αὕτη. Ὅμηρος ὁ ποιητὴς εἰσφέρει τὸν Δία ἀορασίαν τινὰ καὶ ἀφάνειαν ἐμποιήσαντα περὶ τοὺς Ἕλληνας ὥστε μὴ ὀραῖσθαι. λέγει οὖν μυθικώτερον, ὅτι τὴν κυνέαν τοῦ Ἄιδου περιέβαλεν αὐτοῖς ὥστε μὴ ὀραῖσθαι. ἡ δὲ κυνὴ περικεφαλαία ἐστὶ τοῦ Ἄιδου ἦτοι τοῦ Πλούτωνος. 4.55 Πεντηκοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Γύγου δακτύλιον. ἔστι δὲ αὕτη. Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν Πολιτείαις (ἔστι δὲ οὕτως αὐτοῦ λεγομένη πραγματεία) εἰσφέρει τινὰ μῦθον. οὗτος δὲ λέγει ὅτι Γύγης ἦν τις ποιμὴν περὶ τὴν Λυδίαν. οὗτος ποιμαίνων ἐν ὄρει τὰ πρόβατα, περιέτυχε σπηλαίῳ τινι, καὶ εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ, εὔρεν ἵππον χαλκοῦν, καὶ εὔρεν ἐν τῷ χαλκῷ ἵππῳ νεκρὸν ἄνθρωπον καὶ δακτύλιον. οὗ δακτυλίου ἡ κεφαλὴ στρεπτὴ ἦν, καὶ ἐστρέφετο. ἦν κεφαλὴν καλεῖ σφενδόνην ὁ θεῖος Γρηγόριος. ἔλαβεν οὖν ὁ Γύγης, φησί, τὸν δακτύλιον, καὶ ἐξήλθεν. καὶ ἡνίκα μὲν ἦν ἐν τῇ τάξει ὁ δακτύλιος, ἐωρᾶτο ὑπὸ πάντων, ἡνίκα δὲ τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου ἐστρεφεν, ἀφανὴς ἐγένετο πᾶσιν. ὁ οὖν Πλάτων εἰσφέρει τὸν μῦθον τοῦτον, ὅτι, φησὶν, ὁ δίκαιος ἀνὴρ, κἂν τὸν Γύγου λάβῃ δακτύλιον ἵνα μὴ ὀραῖται ὑπὸ τινος, οὐδ' οὕτως ὠφείλεν ἀδικεῖν. δεῖ γὰρ τὸ καλὸν δι' αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ἐπιτηδεύεσθαι, καὶ μὴ δι' ἄλλους τινάς. 4.56 Πεντηκοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸ τοὺς Λινδίους καταρᾶσθαι τῷ Βουθοῖνᾳ. ἔστι δὲ αὕτη. Λίνδος πόλις παλαιὰ τῆς Ῥόδου. ἐν ταύτῃ τῷ ἱερεὶ τῷ θύοντι καὶ θοινωμένῳ τὸν βουὸν οἱ θύοντες κατηρῶντο καὶ διελοιδороῦντο καὶ ὑβρίζον ὑβρεῖς οὐχ ὀσίας. 4.57 Πεντηκοστὴ ἑβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ ἐν τοῖς Ταύροις ξενοκτονεῖν. ἔστι δὲ αὕτη. Ἦδη εἶπομεν ὅτι ἐν τῇ Σκυθίᾳ ἔθνος ἐστὶν ἦτοι πόλις λεγομένη Ταῦροι. ἐνταῦθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις, τῆς οὖν Ἰφιγενείας τῆς Ἀγαμέμνονος θυγατρὸς ἐνταῦθα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐνεχθείσης, τοὺς ἀφικομένους ξένους ἔθουον πρὸς τὸ μὴ κατάδηλον γίνεσθαι τὴν Ἰφιγενείαν μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν ξένων. 4.58 Πεντηκοστὴ ὀγδόη ἐστὶν ἱστορία τὸ τοὺς Λάκωνας ξαίνεσθαι παρὰ τοὺς βωμούς, ἔστι δὲ αὕτη ῥηθεῖσα μὲν καὶ ἤδη πρότερον, καὶ νῦν δὲ λέγεται. Οἱ Λακεδαιμόνιοι καρτερικοὺς τοὺς ἑαυτῶν παῖδας εἶναι ἐκδιδάσκοντες ταῖς διαμαστιγώσεις ἐχρῶντο, ἐκδιδάσκοντες αὐτοὺς ὑπομονητικῶς ἔχειν. καὶ τούτους ἔξαινον ταῖς πληγαῖς παρὰ τοῖς βωμοῖς, καὶ τῷ μὴ ὀλιγωρήσαντι ἀλλὰ γενναίως ἐνεγκόντι ἄθλον ἐδίδοσαν. 4.59 Πεντηκοστὴ ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ τοῦ κατατέμενεσθαι τοὺς Φρύγας.

καὶ αὕτη μὲν εἴρηται ἡμῖν, ὅμως δὲ καὶ νῦν εἵπομεν. Παρὰ τοῖς Φρυξίν ἐτιμᾶτο ἡ Ῥέα ἢ μητὴρ τῶν θεῶν. ταύτη πανηγυρίζοντες, κατέτεμνον ἑαυτῶν τοὺς μηρούς καὶ τοὺς ὠμούς. ἄλλοι δὲ ἠύλουν ἵνα ὑποκλέπτηται διὰ τῆς τῶν αὐλῶν ἡδονῆς ἢ τῆς κατατομῆς ἀνία. 4.60 Ἐξηκοστὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ τὸ ἀπερρίφθαι τοὺς νόθους εἰς Κυνόσαργες. ἔστι δὲ αὕτη. Κυνόσαργες τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις ἐν ᾧ οἱ νόθοι ἐκρίνοντο, εἰ τοῦδε ὄντως γέγονεν υἱός. ἐκάλουν δὲ παρ' Ἀθηναίοις καὶ τοὺς ἀπελευθέρους νόθους. νόθοι δὲ καὶ οὗτοι ὡς πρὸς τοὺς ἐκ γεννητῆς ἐλευθέρους. καὶ οὗτοι δὲ ἐκρίνοντο καὶ ἐδοκιμάζοντο, εἰ ὅλως ἡλευθερώθησαν. Κυνόσαργες δὲ ἤκουσεν ὁ τόπος ἀπὸ τούτου· θυσίας πλησίον ἐν ἱερῷ γινομένης, εἰσελθὼν κύων ἤρπασε κρέα τοῦ θύματος, καὶ ἤγαγεν ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ. καὶ ἐκεῖ ἐκτίσθη τις νεὼς καὶ ἐκλήθη Κυνόσαργες, οἶονεὶ κυνόσαρ κες, ἀπὸ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ κυνός. ὕστερον δὲ τοῦ Κ ἐξεληθόντος, εἰσηλθε τὸ Γ. 4.61 Ἐξηκοστὴ πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Ξάνθον καὶ τὴν Χαλκίδα. Ὅμηρος· Ὅν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. καὶ ἄλιν· Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν. διαπαίζει οὖν αὐτοὺς ὁ θεῖος διδάσκαλος. 4.62 Ἐξηκοστὴ δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Παλαμῆδους. ἔστι δὲ αὕτη. Λέγεται ὅτι ὁ Παλαμῆδης, Εὐβοεὺς ὢν τὸ γένος (Εὐβοία δὲ νῆσος ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς), εὗρε τὸ ἀριθμεῖν καὶ τὸ ταβλίζειν καὶ χρῆσθαι ἄλλαις πολλαῖς μεθοδοῖς. οὗτος δὲ ὁ Παλαμῆδης εἷς ἐστὶ τῶν συστρατευσαμένων ἐπὶ τὸ Ἴλιον. ἀπέθανε δὲ ἐν Τροίᾳ κατὰ ἐπιβουλήν τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὀδυσσεὶς γὰρ εἶχεν ἐχθρὸν διὰ τοιαύτην αἰτίαν· τοῦ Ἀγαμέμνονος προτρεπομένου τὸν Ὀδυσσεὶς ἐπὶ τὴν περὶ Τροίαν ἔξοδον, καὶ μὴ θέλων ἀπελθεῖν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ μανίαν προσποιησάμενος καὶ λαβὼν ὄνον καὶ βοῦν, καὶ δῆθεν ἀροτριῶν ἐν μανίας προσποιήσει, ὁ Παλαμῆδης ἤλεγξεν ὅτι δὴ οὐ μαίνεται. ἤλεγξε δὲ αὐτὸν Τηλέμαχον τὸν υἱὸν αὐτοῦ προθεὶς πρὸ τοῦ ἀρότρου. εἶτα φθάσας ὁ Ὀδυσσεὺς περὶ τὸ παιδίον, ἐπῆρε τὸ ἄροτρον ἵνα μὴ πληξῆ τὸ παιδίον, καὶ ἐγνώσθη ὅτι νηφάλιός ἐστιν. ταύτην οὖν τὴν μῆνιν μηνιῶν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ Τροίᾳ, ποιεῖ πλαστὴν ἐπιστολήν ἀπὸ Πριάμου ὡς πρὸς τὸν Παλαμῆδην περὶ προδοσίας τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὑποτίθησιν ἐν τῇ τοῦ Παλαμῆδους σκηνῇ. ὕστερον κατηγορίας γενομένης κατὰ Παλαμῆδους ὡς προδότου, εὐρέθη ἢ ἐπιστολή· καὶ τέθνηκεν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων. 4.63 Ἐξηκοστὴ τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν κολοῖον καὶ τὰ πτερὰ αὐτοῦ. ἔστι δὲ αὕτη μῦθος τις τοιόσδε. Κρίσις ἦν, φησί, περὶ κάλλους ὄρνέων, καὶ ὁ Ζεὺς δαιτητῆς ὑπῆρχε τῆς κρίσεως. ἦν δὲ ὀρισθεῖσα ἢ ἡμέρα ἐν ἣ ἔδει συναλισθῆναι τὰ ὄρνεα παρὰ τὸν Δία. τῇ προτεραίᾳ δὲ τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας παρὰ τοὺς ποταμοὺς φοιτήσαντα τὰ ὄρνεα τοῖς νάμασιν ἀπενίζοντο τὰ πτερὰ ἵνα τὸ φυσικὸν ἐκάστῳ διαλάμψη κάλλος. ὁ δὲ κολοῖος (ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ὄρνεον εὖ μάλα μικρὸν μὲν τὸ σῶμα, ἀκαλλές δὲ τὸ εἶδος) τῶν ἐκπεσόντων παρὰ τοῖς ὕδασι πτερῶν περιθεὶς ἑαυτῷ, ἦκε καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν Δία, ὡς ληψόμενος τοῦ κάλλους τὸ νικητήριον. ἀνέμου δὲ ὧδε πνεύσαντος καὶ ἀποσκεδάσαντος τὰ ἀλλόφυλα τῶν πτερῶν, γυμνὸς εὐρέθη τοῦ κάλλους· ἔχων δὲ τὴν ἐκ φύσεως αὐτῷ περικειμένην ἀμορφίαν, οὕτω τῆς αἰσχύνης ἀπήλαυσεν. 4.64 Ἐξηκοστὴ τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς γραῶς τῆς διασεισθείσης τὸν ὦμον. ἔστι δὲ αὕτη. Γυνὴ τις καλουμένη ὡς τινες λέγουσι Σίβυλλα, ὡς δὲ ἄλλοι Φιμονόη, ὡς δὲ ἕτεροι Φίλυρα, ἐσείσθη παρὰ τινος νεανίσκου. ἢ δὲ γυνὴ ὕβριστικώτερον ἠνέχθη πρὸς τὸν νεανίσκον καὶ ὕβρισεν αὐτόν. ἦν δὲ ἢ ὕβρις ἢ λεχθεῖσα ἔμμετρος στίχος· καὶ τῆς ἀρμονίας τοῦ λόγου τῆς γραῶς ἀρεσάσης τοῖς παρισταμένοις, τὸ μέτρον τοῦ στίχου ἔλαβον. καὶ οὕτως ἐτεχνώθη τὰ περὶ τοὺς στίχους. 4.65 Ἐξηκοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τοὺς Κύκλωπας. ἔστι δὲ αὕτη. Ἐν τῇ Σικελίᾳ τῇ νήσῳ περὶ τὰ ὄρεινά αὐτῆς λέγονται γενέσθαι οἱ Κύκλωπες, ποιμενικὸν μὲν βίον ἐπιτηδεύοντες, ζῶντες δὲ βιαιότερον. λέγονται δὲ οὗτοι ἀνθρωποφάγοι εἶναι καὶ κατεδηδοκέναι τοὺς τοῦ Ὀδυσσεύς ἐταίρους. τρεῖς δὲ αὐτῶν λέγονται οἱ ἐξοχώτατοι, Βρόντης,

Στερόπης, Ἄργης. λέγονται δὲ οὗτοι αὐτοὶ καὶ ἐξοχώτατοι χαλκεῖς τὴν τέχνην, οἵτινες διὰ τῆς οἰκείας τέχνης τὴν βροντὴν καὶ τὴν ἀστραπὴν τῷ Διὶ κατεσκεύασαν. Κύκλωπες δὲ ἐλέγοντο, ὡς μὲν Ἡσίοδος, ὅτι ἓνα εἶχον κυκλοτερῆ ὀφθαλμὸν ἐν τῇ ὄψει, ὡς δὲ Τηλέφατος, ὅτι κυκλοτερῆ τινὰ νῆσον ὥκουν. 4.66 Ἐξηκοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς ἀλουργίδος. ἔστι δὲ αὕτη. Ἐν Τύρῳ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν κύων ποιμενικὴ πορευομένη εὐροῦσα κογχύλιον ἔφαγεν. εἶτα τὸ αἷμα τοῦ κογχυλίου ἔβαψε τῆς κυνὸς τὸ στόμα. ὁ δὲ ποιμὴν νομίζων πεπληχθαι τὴν κύνα, λαβὼν ἔριον, ἀπέμαξε τὸ αἷμα τοῦ στόματος. καὶ εὗρηται ἢ μὲν κύων μὴδὲν ἔχουσα, τὸ δὲ ἔριον τὴν τῆς πορφύρας ἀναδεδεγμένον βαφὴν. εἶτα ἐγνωκὼς ὅτι τὸ κογχύλιον τοιαύτην ἔχει φύσιν βαπτικὴν, ἐδημοσίευσεν αὐτὸ τοῦτο. καὶ οὕτω συνέλεγον ἐν τῇ θαλάττῃ τὰ κογχύλια, καὶ κατεσκεύασαν τὰς πορφύρας. 4.67 Ἐξηκοστὴ ἑβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ναυπηγίαν. ἔστι δὲ αὕτη καθὼς μυθεύεται. Ἡ Δημήτηρ εἶχε θυγατέρα τὴν Περσεφόνην. ταύτην ἤρπασεν ὁ Πλούτων. περιϊοῦσα δὲ ἢ Δημήτηρ καὶ ζητοῦσα τὴν θυγατέρα, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ καταλύει παρὰ Τριπτολέμῳ τινὶ ἐν κώμῃ Ἐλευσίνι οὕτω καλουμένη. μανθάνει οὖν αὕτη παρὰ τοῦ Τριπτολέμου ὅτι ὁ Πλούτων ἤρπασε τὴν Περσεφόνην. καὶ ὑπὲρ ταύτης τῆς εὐεργεσίας δίδωσι τῷ Τριπτολέμῳ τὰ σπέρματα, λέγω δὴ σῖτον καὶ κριθήν, ἐντειλαμένη μὴ φθονῆσαι, ἀλλὰ περιελθεῖν καὶ σκορπίσαι τὰ σπέρματα πᾶσιν ἀνθρώποις. ἵνα μάθωσι τὸ σπεῖρῖν καὶ γεωργεῖν καὶ ἐσθίειν τοὺς ἡμέρους καρπούς. πάλαι γὰρ ἦσθιον τοὺς βαλάνους ἐκ τῶν φηγῶν· ἔνθεν ἀπὸ τῆς φηγῶς τὸ φαγεῖν εἴρηται. λέγεται δὲ ὅτι ὁ Τριπτόλεμος, λαβὼν ἄρμα δρακόντων πτερωτῶν, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν Κελεόν, οὕτως ἐπλανᾶτο φιλοτιμούμενος τὰ σπέρματα. λέγει δὲ ὁ θεὸς Γρηγόριος ὅτι καὶ ἢ ναυπηγία παρὰ Ἀθηναίοις εὗρηται. οἶμαι δὲ αὐτὸν λέγειν περὶ τῆς ναυμαχικῆς τέχνης. ναυμάχοι γὰρ κατ' ἄκρον Ἀθηναῖοι. ναῦς γὰρ λέγονται πρῶτοι Φοίνικες ναυπηγήσασθαι, τριήρεις δὲ Σεμίραμις. 4.68 Ἐξηκοστὴ ὀγδόη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Κελεόν καὶ τὸν Ἰκάριον. Καὶ περὶ μὲν τοῦ Κελεοῦ εἴπομεν ἐν τῇ πρὸ ταύτης ἱστορίᾳ, ὅτι μετὰ τοῦ Τριπτολέμου ἐπλανᾶτο διδοὺς τὰ σπέρματα. περὶ δὲ τοῦ Ἰκαρίου ἐστὶν αὕτη. λέγεται ὅτι ὁ οἶνος παρὰ τοῦ Διονύσου εὗρηται, διὸ καὶ ἔφορον τῆς ἀμπέλου λέγουσι τὸν Διόνυσον. οὗτος οὖν ὁ Διόνυσος ἐλθὼν ἐν Ἀθήναις Ἰκαρίῳ τινὶ περιτυχόν, δέδωκεν αὐτῷ κλῆμα ἀμπέλου φυτεῦσαι. καὶ ἐφύτευσε, καὶ ἐγεώργησεν οἶνον, καὶ ἔπιε καὶ αὐτός, καὶ δέδωκε καὶ ποιμέσι πιεῖν. οἱ δὲ ποιμένες μεθυσθέντες διὰ τὸ ἐκ παραδόξου πρῶτον πιεῖν νομίσαντες φαρμαχθῆναι παρὰ τοῦ Ἰκαρίου, ἀποκτείνουσιν αὐτόν. ἢ δὲ Ἡριγόνῃ, ἢ τούτου θυγάτηρ, διὰ τῆς κυνὸς τοῦ Ἰκαρίου γνοῦσα ὅτι τέθνηκεν, ἐποτνιατο καὶ ἤσχαλλεν. καὶ ταύτην ἐλεήσαντες οἱ θεοὶ διὰ τὸ πάθος, μετέθηκαν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανόν. καὶ νῦν ἐστὶ, φησὶν, ἐν τοῖς ἀστροῖς ἢ Ἡριγόνῃ. Τὸ δὲ λέγειν, Μυστήριον ὑμῖν αἰσχρὸν ταῦτα ἐποίησε, οὐ περὶ τοῦ Ἰκαρίου λέγει, ἀλλὰ περὶ τῆς κατὰ τὴν Δημήτραν μυθολογίας. λέγεται δὲ αὕτη οὐ μόνον δεδωκέναι αὐτοῖς τὰ σπέρματα, ἀλλὰ καὶ θεσμόν τινὰ μυστηρίων ἐδίδαξεν, ἅτινα τελοῦνται οἱ Ἕλληνες. ὡς γὰρ παρὰ τοῖς θεοδιδάκτοις Χριστιανοῖς ἐστὶ τὸ φῶτισμα, οὕτω παρ' ἐκείνοις ἢ τοιαύδε. ἢ δὲ τοιαύτη τῶν Ἑλλήνων ἑορτὴ λέγεται καὶ Μυστήρια καὶ Ἐλευσίνα καὶ Δημήτρια. 4.69 Ἐξηκοστὴ ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸ θρησκευεῖν καὶ τὸ μυεῖσθαι. ἔστι δὲ αὕτη. λέγεται ὅτι Ὀρφεὺς, Θραξ ὢν τὸ γένος καὶ θεολογῆσας τὰ Ἑλλήνων μυστήρια, ἐδίδαξε πῶς τε καὶ ... δεῖ τιμᾶν θεοὺς. τοῦτο οὖν τὸ τιμᾶν θεοὺς ἐκάλεσεν θρησκεύειν, ὡς Θρακίας οὔσης τῆς εὐρέσεως. ἄλλοι δὲ ἠτυμολόγησαν ὅτι τὸ θρησκεύειν παρῆκται ἀπὸ τοῦ οἰονεῖ θεοδεσκεύειν, τουτέστι θεὸν ὁρᾶν. δέρκειν γὰρ ἐστὶ τὸ ὁρᾶν. τὸ δὲ μυεῖσθαι εἴρηται ἢ παρὰ τὸ μυστήρια καὶ ἀπόρρητα τελεῖσθαι, ἢ διὰ τὸ μύοντας τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐπέκεινα γινομένους πάσης σωματικῆς φαντασίας οὕτως εἰσδέχεσθαι τὰς θείας ἐλλάμψεις. 4.70 Ἐβδομηκοστὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ

θύειν καὶ ἀστρονομεῖν καὶ γεωμετρεῖν. ἔστι δὲ οὐκ ἀσαφής. Λέγεται δὲ ὅτι τὸ θύειν θεοῖς Χαλδαῖοι ἐξηῦρον, ἦτοι Κύπριοι· διαφορεῖται οὖν ἡ ἱστορία. Χαλδαῖοι δὲ ἔθνος Περσικόν. Τὴν δὲ ἀστρονομίαν λέγονται πρῶτοι εὐρηκέναι Βαβυλώνιοι διὰ Ζωροάστρου, δεύτεροι δὲ ἐδέξαντο Αἰγύπτιοι. Τὴν δὲ γεωμετρίαν εὗρον Αἰγύπτιοι ἐκ τοῦ ἀπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χωρῶν προδιδαχθέντες, καὶ εἶθ' οὕτως συγγράψαντες καὶ χρώμενοι. Τὴν δὲ μαγείαν, φησίν, εὗρον Μῆδοι, εἶτα Πέρσαι, πρῶτοι δὲ Μῆδοι. διαφέρει δὲ μαγεία γοητείας καὶ γοητεία φαρμακείας τούτοις, ὅτι ἡ μὲν μαγεία ἐπὶ κλησὶς ἐστὶ δαιμόνων ἀγαθοποιῶν πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν, ὡσπερ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεοπίσματα δι' ἀγαθὸν γεγόνασιν. γοητεία δὲ ἐστὶν ἐπὶ κλησὶς δαιμόνων κακοποιῶν περὶ τοὺς τάφους εἰλουμένων ἐπὶ κακοῦ τινος σύστασιν. γοητεία δὲ ἤκουσεν ἀπὸ τῶν γόνων καὶ τῶν θρήνων τῶν περὶ τοὺς τάφους γινομένων. φαρμακεία δὲ ὅταν διὰ τινος σκευασίας θανατηφόρου ἢ πρὸς φίλτρον τις δοίη τινὴ ἢ διὰ στόματος. 4.71 Ἐβδομηκοστὴ πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς ὄνειρομαντείας. ἔστι δὲ αὕτη. Τελμισσὸς πόλις ἐστὶ Λυκίας. αὕτη δὲ παλαιοτάτη πόλις, ἣν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κροίσου. οὗτοι λέγονται πρῶτοι τοὺς ὄνειρους εὐρεῖν, διακρίνειν καὶ τὰ τέρατα. ἔλεγον γάρ, εἰ γέγονέ τι παράδοξον, ὅτι τόδε σημαίνει, καὶ πάντως, ὡς ἂν εἶπον, συνέβαιεν ἐξέρχεσθαι. 4.72 Ἐβδομηκοστὴ δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς οἰωνιστικῆς. Λέγονται τοίνυν Φρύγες εὐρεῖν πᾶσαν τὴν οἰωνιστικὴν. τῆς δὲ οἰωνιστικῆς, τὸ μὲν ἐστὶν ὄρνεοσκοπικόν, τὸ δὲ οἰκοσκοπικόν, τὸ δὲ ἐνόδιον, τὸ δὲ χειροσκοπικόν, τὸ δὲ παλμικόν. Ὅρνεοσκοπικόν οὖν ἐστὶν ὅταν πετομένου τοῦδε ἢ τοῦδε τοῦ ὄρνιθος, ἢ ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω, ἢ δεξιὰ ἢ ἀριστερά, εἴπωμεν ὅτι τόδε σημαίνει. λέγεται δὲ ἐξευρηκέναι αὐτὴν πρῶτος Τηλέγονος. Οἰκοσκοπικόν δὲ ἐστὶν ὅταν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ συμβαίνοντα ἐξηγήσεται, καὶ εἴπη ὅτι τόδε σημαίνει. ἐπειδὴ ἐν τῇ στέγῃ ἐφάνη γαλῆ, ἢ ὄφιν, ἢ μῦς, ἢ ἐκένωθη ἔλαιον, ἢ μέλι, ἢ οἶνος, ἢ τέφρα, ἢ ἄλλο τι, ὅτι τόδε σημαίνει. ταῦτα δὲ συνεγράψατο Ξενοκράτης. Ἐνόδιον δὲ ἐστὶν ὅταν ἐξηγήσεται τὰ ἐν τῇ ὁδῷ ὑπαντῶντα, ὅτι, Ἐάν σοι ὑπαντήσῃ τις τόδε βαστάζων, τόδε σοι συμβήσεται, ἐάν ὁ δεῖνα, τόδε. ὅπερ συνεγράψατο Πόλλις. Χειροσκοπικόν δὲ ἐστὶν ὅταν διὰ τῆς ἐκστάσεως τῶν χειρῶν καὶ διὰ τῶν ῥυτίδων εἴπωμεν ὅτι τόδε αὐτὸν μένει, ἢ ὅτι γαμεῖ, ἢ παιδοποιεῖ, ἢ τι τοιοῦτον· ὃ συνεγράψατο Ἐλενος. Παλμικόν δὲ ἐστὶ τὸ διὰ τῆς πάλσεως τοῦ σώματος γνωριζόμενον, οἶον, ἐπάλθη ὁ δεξιὸς ὀφθαλμός, τόδε σημαίνει, ἢ ὁ ὤμος, ἢ ὁ μηρός· ὃ συνεγράψατο Ποσειδώνιος καὶ ἄλλοι πολλοί. 4.73 Ἐβδομηκοστὴ τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Σκυθῶν τοῖς δεσπόταις. ἔστι δὲ αὕτη. Τῶν νομάδων Σκυθῶν μέρος τι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Σκυθίας πλανώμενον ἐπὶ ληστεία. εἶασαν δὲ τοὺς οἰκέτας οὗτοι μετὰ τῶν γυναικῶν τυρεύειν τὸ γάλα. τοὺς δὲ οἰκέτας αὐτῶν ἐξετύφλουν οἱ Σκύθαι, καὶ οὕτω παρεῖχον αὐτοῖς τυρεύειν τὸ γάλα. χρόνου οὖν ἐγγενομένου, καὶ τῶν Σκυθῶν τῶν ἐξελθόντων μὴ ὑποστρεφόντων, αἱ γυναῖκες φοιτῶσι παρὰ τοῖς δούλοις τοῖς ἐκτυφλωθεῖσι καὶ συγγίνονται αὐτοῖς, καὶ συλλαβοῦσαι γεννώσι. καὶ γίνονται παῖδες ἀντὶ τῶν ἐξελθόντων Σκυθῶν. ἦσαν δὲ δοῦλοι κατὰ τὸ σπέρμα. οἱ οὖν πάλαι ἐξελθόντες Σκύθαι ὑποστρέψαντες, εὗρον τούτους τοὺς γεννηθέντας ἐκ τῶν δούλων ἠβήσαντας καὶ ἐναντιομένους αὐτοῖς, καὶ γενομένου πολέμου μετὰ τῶν δουλοσπόρων καὶ τῶν ἐпанελθόντων Σκυθῶν, ἠττῶνται πάνυ οἱ ἐпанελθόντες. τούτοις οὖν ἠττηθεῖσιν εἰς τις συνεβούλευσε μὴ ὄπλοις αὐτοὺς πολεμῆσαι, ἀλλὰ διὰ μαστίγος. Τὸ γὰρ δι' ὄπλων, φησί, πολεμῆσαι τινος, ὡς ἀπὸ ἴσων εἰς ἴσους ἐστὶν ὁ πόλεμος. τὸ δὲ διὰ μαστίγων αὐτοῖς ἐπελθεῖν, ὡς ἀπὸ δεσποτῶν εἰς δούλους ἐστίν. οἱ οὖν δουλόσποροι θεασάμενοι τοὺς Σκύθας μετὰ τῶν μαστίγων ὑπέκυψαν ὡς οἰκείους δεσπόταις. καὶ οὕτω κατελύθη ὁ πόλεμος. 4.74 Ἐβδομηκοστὴ τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Θετταλικὴν ἵππον καὶ τὴν γυναικὰ τὴν Λακεδαιμονίαν. ἔστι δὲ αὕτη. Πᾶσα πόλις κατ' ἐξαίρετόν τι εἶχεν

ιδίωμα, οἷον ἡ Θετταλῶν χώρα ἔσχε τοὺς ἵππους, ἡ Ἀθηναίων τὰ μέταλλα τοῦ ἀργύρου, ἡ Ἰνδία τὴν χρυσίτιδα ψάμμον, ὁμοίως καὶ ἡ Λακεδαίμων κύνας θηρευτικούς (ἔνθεν καὶ οἱ Λακωνικοὶ κύνες) καὶ γυναῖκας ἀνδρείας καὶ ἀπτοήτους. ἔσχε δὲ καὶ ἡ Σικελία πηγὴν ὕδατος, Ἀρέθουσαν οὕτω καλουμένην, ἧς ἔρασθῆναι τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν μυθεύουσιν. τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. λέγει οὖν ὁ θεῖος Γρηγόριος ὅτι ὡσπερ ἔναι χώραι καὶ πόλεις καὶ πολῖται ἔσχον τι κατ' ἐξαίρετον ιδίωμα, οὕτω τὸ δόγμα τῶν Χριστιανῶν πάντα ταῦτα, ὀρφανοτροφεῖα, ξενῶνας, νοσοκομεῖα, πτωχοτροφεῖα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ. 4.75 Ἐβδομηκοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἡ περὶ τῆς Πλάτωνος ἐν λόγοις πόλεως. Πλάτων ὁ φιλόσοφος συνεγράψατο σύνταγμα ὃ Πολιτείαν ἐπέγραψεν. ἐν τούτῳ τῷ συντάγματι λέγει ὁποῖαν δεῖ γενέσθαι πόλιν καὶ ἐκ πόσων ἀνδρῶν συγκειμένην καὶ ποίοις ἦθεσι καὶ νόμοις πολιτευομένην. αὕτη δὲ αὐτῷ ἡ πόλις λόγῳ μόνον συνέστη, ἔργῳ δὲ οὔτε συνέστη οὔτε ἐπολιτεύσατο. ἐν ἐκείνῳ οὖν τῷ συντάγματι λέγει τοῦτο τὸ ῥησίδιον, ὅτι, Ὑποκείσθωσαν ἡμῖν οἱ πολῖται τάδε φθειγγόμενοι, ἴν' ἴδωμεν αὐτῶν κινουμένην τὴν ἐπίνοιαν. 4.76 Ἐβδομηκοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἡ περὶ τῆς Ἡσιόδου Θεογονίας. Ἡσίοδος εἷς ἐστὶ τῶν πραττομένων ποιητῶν, οὗ πράττονται τρία ποιήματα, ἡ καλουμένη Θεογονία καὶ τὰ καλούμενα Ἔργα καὶ Ἡμέραι καὶ ἡ καλουμένη Ἀσπίς. ἐν τῷ οὖν Θεογονία ὁ Ἡσίοδος ἄρχεται καταριθμεῖσθαι τὰς γενέσεις τῶν θεῶν, ὅτι ἐκ τοῦ Χάους καὶ ἐκ τοῦ Αἰθέρος ἐγγενήθη ὁ δεῖνα, ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὁ Κρόνος, ἐκ τοῦ Κρόνου ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Πλούτων. εἶτα καταφέρει σειρὰς γενῶν καὶ θεῶν καινοτέρων ὀνόματα, καὶ ὅτι οἶδε οἱ θεοὶ μετὰ τῶνδε ἐπολέμησαν, καὶ οἶδε ἠττήθησαν, καὶ οἶδε διεσπάραξαν τόνδε ἢ τούσδε. οἱ γὰρ Τιτᾶνες λέγονται διασπαράξαι τὸν Διόνυσον. Ταῦτα δὲ τὰ ὀνόματα ἅτινα λέγει ὧδε, οἷον Κόττον, Βριάρεων, ὁ Ἡσίοδος λέγει γεννᾶσθαι τινὰς ἀνθρώπους ἀπὸ ἑκατὸν χειρῶν ἔχοντας, οἵτινες μετὰ τῶν θεῶν ἐπολέμησαν τοὺς Γίγαντας. οἱ γὰρ Γίγαντες μυθεύονται κατὰ θεῶν ἐπαναστῆναι, ἕως οὗ ἐκεραύνωσεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς. ὁμοίως δὲ περὶ τῶν δρακοντοπόδων Ἡσίοδος λέγει ὅτι ἐγεννήθησαν ἀνθρωποὶ δρακοντόποδες, κεραυνοφόρους δὲ λέγει νῦν θεοὺς, ἢ αὐτὸν τὸν Δία, ὡς κεραυνὸν ἐπαφέντα τοῖς Γίγασι, ἢ Στερόπην καὶ Βρόντην, τοὺς χαλκεύσαντας τῷ Διὶ τὴν βροντὴν καὶ τὴν ἀστραπὴν καὶ τοὺς κεραυνοὺς. νήσους δὲ καὶ βέλη καὶ τάφους λέγει ἐπαφείσθαι τοῖς Γίγασι παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα οὖν μυθολόγει. Τὰ δὲ πικρὰ τούτων γεννήματα λέγει ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Γιγάντων ταῦτα τὰ θανατήφορα ζῶα γεγόνασιν, οἷον ἃ αὐτὸς καταριθμεῖται, τὴν Ὑδραν (αὕτη δὲ ἐστὶν ὁ ἐννεακέφαλος ὄφις, ὃν ἀνείλεν ὁ Ἡρακλῆς), τὴν Χίμαιραν (περὶ ἧς προφθάσαντες εἰρήκαμεν, ὅτι πρόσθε μὲν ἦν λέων, ὄπισθε δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα, καὶ ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον ἀνείλεν ὁ Βελλεροφόντης), ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοῦ Κερβέρου ἡδὴ εἰρήκαμεν ὅτι κύων ἦν περὶ τὴν πύλην τοῦ Ἄιδου τρεῖς κεφαλὰς ἔχων, καὶ τοὺς μὲν κατιόντας περὶ τὸν Ἄιδην ἔσαινε, τοὺς δὲ ἀνιόντας κατήσθιεν, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Τὸ δὲ περὶ τὰς Γοργόνας τοιόνδε ἦν, ὅτι τρεῖς ἦσαν γυναῖκες φοβερὰ τοσοῦτον ἔχουσαι τὰ πρόσωπα ὥστε τοὺς θεωμένους αὐτὰς ἀποθνήσκειν. λέγεται δὲ ὅτι ὁ Περσεὺς τὴν μίαν τούτων ἀνείλε τῷ λογχοδρεπάνῳ. 4.77 Ἐβδομηκοστὴ ἑβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἡ λέγουσα, Ὀρφεὺς παρίτω μετὰ τῆς κιθάρας. ἔστι δὲ αὕτη. Ὀρφεὺς γέγονε μουσικός, Θραῦξ τὸ γένος, ὃς λέγεται ὅτι οὕτω προσηνῶς ἦδεν ὥστε ἐπακολουθεῖν τῇ ᾠδῇ αὐτοῦ τὰς δρυὲς καὶ τῶν ζώων τὰ ἄλογα, καὶ τοὺς λίθους, καὶ τοὺς ποταμούς. Τούτου δὲ φέρονται ποιήματα ἅτινα ὡς θεολογίας ἔχουσιν Ἕλληνες. ἐν δὲ τούτοις τοῖς ποιήμασι διὰ μυθικῶν συμβόλων λέγει τὰς τῶν θεῶν τάξεις τε καὶ σειρὰς, καὶ τίνων τίνα ἔργα καὶ ποῖα τίνων τελέσματα, καὶ τίνες τίνων δημιουργοί. τούτου τοίνυν τοῦ Ὀρφέως ἔνια ἔπη παρατίθησιν ὁ θεῖος Γρηγόριος, ἃ εἶσι περὶ τοῦ Διὸς εἰρημένα καὶ τῆς Δήμητρος. τὰ

μὲν γὰρ πρῶτα περὶ τοῦ Διὸς λέγει, τὰ δὲ ὕστερα περὶ τῆς Δήμητρος. καὶ ὁ νοῦς μὲν τῶν περὶ τοῦ Διὸς ἐπῶν οὗτός ἐστιν ὅτι, Ἦ Ζεῦ ἔνδοξε καὶ μέγιστε τῶν πάντων θεῶν, περιεχόμενε τῇ κόπρῳ πάσῃ, ὅση τε προβάτων, ὅση τε ἵππων καὶ ἡμιόνων. μηλείη δὲ κόπρος ἐστὶν ἢ τῶν προβάτων· μῆλα γὰρ τὰ πρόβατα. διὰ δὲ τούτου τοῦ ἔπους δῆθεν ὁ Ὀρφεὺς ἐσήμανεν ὅτι ὁ Ζεὺς ἄχρι τῆς κτηνώδους ὕλης ἐκπέμπει τὰς ἑαυτοῦ ζωογόνους δυνάμεις. τοῦ δὲ περὶ τῆς Δήμητρος ἔπους ὁ νοῦς ἐστὶν οὗτος, ὅτι, Ἐπερχομένη ἢ θεὰ τοὺς ἑαυτῆς μηρούς ἀνεσύρατο (λέγει δὲ περὶ τῶν ἱματίων), ἴνα, φησί, τοὺς ἐρῶντας αὐτῆς ἀξιώσῃ τῆς συνουσίας. διὰ δὲ τούτων ὁ Ὀρφεὺς αἰνίττεται ὅτι ἡ θεία δύναμις τοῖς ἐπιθυμοῦσιν αὐτῆς ἔτοιμος γίνεται τοῦ ἐπιδοῦναι ἑαυτὴν καὶ μυῆσαι αὐτούς. ὁ οὖν θεῖος Γρηγόριος, ὡς καὶ τούτου ὄντος αἰσχροῦ καὶ τοῦ περὶ τὸν Δία ἀκαθάρτου, διασύρει καὶ γελαῖ αὐτούς. 4.78 Ἐβδομηκοστὴ ὀγδόη ἐστὶν ἱστορία ἢ λέγουσα, Ἐπὶ πᾶσιν ὁ Φάνης τε καὶ ὁ Ἡρικαπαῖος. ἔστι δὲ αὕτη. Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ποιήμασιν εἰσηνέχθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν, ὧν τὸν μὲν Φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγὴν. λέγουσι δὲ αὐτὸν ἔφορον εἶναι τῆς ζωογόνου δυνάμεως. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Ἡρικαπαῖον λέγουσιν ἐτέρας ἔφορον εἶναι δυνάμεως. Περὶ δὲ τοῦ Ὁ πάντας καταπίνων θεοῦ οὐ λέγει περὶ τοῦ Ἡρικαπαῖου ἀλλὰ περὶ τοῦ Κρόνου. λέγεται γὰρ οὗτος οὐς ἔτεκεν υἱὸς πάλιν καταπιεῖν, καὶ ἐμέσαι οὐς ἤδη κατέπιεν. λέγεται γὰρ λίθον καταπιεῖν ἀντὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ λίθου κατελθόντος ἐμέσαι πάντας. 4.79 Ἐβδομηκοστὴ ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ λέγουσα περὶ Ὀμήρου. Καὶ ἡ περὶ τούτου πολυθρύλητός ἐστιν ἱστορία. ἐν γὰρ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω Κρόνον τε καὶ Δία μυθολογεῖ, Ἦραν τε καὶ Ἄφροδίτην, Ἀθηνᾶν δὲ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, καὶ ἀπλῶς ὅσους ἐκ τῆς ποιήσεως ἴσμεν. Κωμωδοποιὸν δὲ τὸν Ὀμηρον ἐκάλεσεν ὡς ἕνια ἀποσκώμματα εἰς θεοὺς εἰρημένα παρ' αὐτοῦ, ὅτι Ἦρα φορέσασα λαμπρῶς καὶ κεκαλλωπισμένη ἀπῆλθε παρὰ τῷ Δίῳ, καὶ ἠπάτησεν αὐτόν, καὶ συγκαθεύδησεν αὐτῷ, καὶ εἴ τι τούτου γελοιοδέστερον; Τραγωδοποιὸν δέ, ὅτι ἕνια πένθιμα περὶ τῶν θεῶν μυθολογήσας οἶον ὅτι τὸν Ἦφαιστον κατεκρήμνισεν ἐν Λήμνῳ, καὶ ὅτι ἐτρώθη ἡ Ἄφροδίτη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. ταῦτα δὲ δῆθεν δακρῶν ἄξια. τῇ μὲν γὰρ τραγωδίᾳ ἔπεται τὰ δάκρυα, τῇ δὲ κωμωδίᾳ, ὁ γέλως. 4.80 Ὀγδοηκοστὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Καὶ τοῦτον δὲ τὸν μῦθον εἰσφέρουσιν οἱ ποιηταί, ὅτι ὁ Ὠκεανὸς πατήρ ἐστι πάντων τῶν θεῶν, ἢ δὲ Τηθύς μήτηρ (ἀνδρόγυνον δὲ ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἡ Τηθύς), καὶ ὅτι πάλαι διέστησαν ἀπ' ἀλλήλων, διὰ δὲ δυσωπήσεως τῆς Ἦρας γίνεται πάλιν συνάφεια αὐτῶν καὶ φιλία. ὁ δὲ μῦθος, φησὶν, αἰνίττεται ὅτι ὁ Ὠκεανὸς μὲν ἐστὶν ἢ ὑγρὰ φύσις, ἢ δὲ Τηθύς ἢ ξηρά, τουτέστιν ἢ γῆ· καὶ ὅτι πάλαι τῆς ὑγρᾶς φύσεως μὴ συγγινομένης τῇ γῆ, οὐδὲν ἐζωογονεῖτο, καὶ ἀπώλλυτο πάντα. εἶτα ἡ Ἦρα, ὡς ἔφορος οὕσα τῆς συζεύξεως, καταλλάττει τὰ δύο στοιχεῖα, καὶ γίνεται λοιπὸν ζωογονία. 4.81 Ὀγδοηκοστὴ πρώτη ἐστὶν ἱστορία τοῦ Νεφεληγερέτου Διὸς πρὸς τὴν Ἦραν. Ὁ Ζεὺς μᾶλλον ἐχαρίζετο τοῖς Τρωσὶ, καὶ ἐποίει ἠττάσθαι τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν ἰκετείαν τῆς Θέτιδος ἕνεκεν τοῦ Ἀχιλλέως, ἴνα ζητήσωσιν τὸν Ἀχιλλεῖα οἱ Ἕλληνες ἠττώμενοι. ἢ δὲ Ἦρα ἐφρόντιζε τῶν Ἑλλήνων· φροντίζουσα δέ, βουλευέται ἀπατήσαι τὸν Δία πρὸς μίξιν καὶ ὕπνον, ἐκβακχεύουσα αὐτόν, ἴνα, καθεύδοντος τοῦ Διός, ἀβοήθητοι οἱ Τρῶες γενόμενοι, ἠττηθῶσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. ταῦτα βουλευσαμένη λαμβάνει τὰ καλλωπίσματα πάντα ἐκ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἄφροδίτης. ὁ δὲ κεστός μυθεύεται εἶναι καμψίον τι, ἐν ᾧ πάντα τὰ πρὸς κάλλος καὶ εὐμορφίαν καὶ χάριτας ἐναπόκεινται. εἶτα κοσμησαμένη ἄνεισι παρὰ τὸν Δία, καὶ κινεῖ αὐτόν πρὸς ἡδονὴν καὶ λαγνεῖαν. καὶ ἡ γῆ δέ, φησὶν, ἐβλάστησε βοτάνας, οἶον κρόκον, λωτὸν καὶ ὑάκινθον. 4.82 Ὀγδοηκοστὴ δευτέρα ἐστὶν ἱστορία πῶς ἡ Ἦρα τῷ αἰθέρι καὶ νεφέλαις κρεμαμένη καὶ σιδήροις ἄκμοσι καθελκομένη καὶ χρυσαῖς δεδεμένη πέδαις. ἔστι δὲ αὕτη ἢ ἱστορία. Ἡ Ἦρα, ὡς πολλάκις ἴσμεν, ἐζηλοτύπει τὸν

Ἡρακλέα. τοῦτον οὖν αὐτὸν μετὰ τὸ ὑποστρέφειν ἐκ τῆς Τροίας, ὅταν μετὰ Τελαμώνος ἐπόρθησεν αὐτήν, διετάραξε καὶ ἐχείμασεν ἐν τῇ θαλάσῃ, τοῖς μὲν ἀνέμοις προστάξασα ταράξαι τὸ σκάφος τοῦ Ἡρακλέους, τῷ δὲ Ὑπνω παρακελευσαμένη προσελθεῖν τῷ Διὶ καὶ ἐφυπνῶσαι αὐτόν, ἵνα μὴ ἐγρηγορῶς βοηθήσῃ χειμαζομένῳ τῷ Ἡρακλεῖ. μαθὼν δὲ μετὰ τὸν ὕπνον ὁ Ζεὺς τὸ κατασκευάσμα τῆς Ἡρας, τιμωρεῖται αὐτήν οὕτω· δύο ἄκμονας δῆσας αὐτῇ περὶ τοὺς πόδας, περὶ δὲ τὰς χεῖρας πέδας ἀδιαλύτους, ἐκρέμασεν αὐτήν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, τιμωρούμενος αὐτήν. 4.83 Ὀγδοηκοστὴ τρίτη ἐστὶν ἱστορία, πῶς ἦν φόβος τοῖς θεοῖς μήπως, σαλπίζοντος οὐρανοῦ, ἢ τῆς γῆς ἔδρα ἀναρραγῆ καὶ δημοσιευθῆ ὁ Ἄιδης. ἔστι δὲ καὶ αὕτη παρ' Ὀμήρῳ, εἰς τὴν ὑ' ῥαψωδίαν. ἔστι δὲ αὕτη. Τοῦ Ἀχιλλέως κατὰ κράτος ἀριστεύοντος, φόβος ἔλαβε τὸν Δία μήπως παρὰ τὸ εἰμαρμένον ὁ Ἀχιλλεὺς πορθήσῃ τὸ Ἴλιον. τοῦτο δὲ φοβούμενος ἐπιτρέπει τοῖς θεοῖς τὸν βουλόμενον ᾧ βούλεται ἀπελθεῖν καὶ βοηθῆσαι, ἵνα οἱ μὲν τοῖς Τρωσίν, οἱ δὲ τοῖς Ἑλλήσι βοηθήσωσι. τούτων ἐπιτραπέντων, ὁ μὲν Ζεὺς ἐβρόντησεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ δὲ Ποσειδῶν σείει τὴν θάλασσαν. ὁ δὲ Ἄιδης, σεισθέντων τῆς τε θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐφοβήθη μήπως σεισθείσης τῆς γῆς ἀνάρρηξις γενήται τῶν καταχθονίων, καὶ δημοσιευθῆ τὰ κατ' αὐτόν. ἔστι δὲ τὰ ἔπη ταῦτα· Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθε γαῖαν ἀναρρήξῃ Ποσειδάων ἐνοσίχθων. 4.84 Ὀγδοηκοστὴ τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ σύννευσις τῶν ὄφρῶν καὶ ἢ συγκίνησις τῶν τριχῶν. ἔστι δὲ αὕτη. Ὀμηρος εἰσφέρει τὸν Δία μετὰ τὴν τῆς Θέτιδος ἰκετείαν τὴν περὶ τοῦ Ἀχιλλέως ὑποσχόμενον, κεινηκότα αὐτόν τὰς ὄφρῳς ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει, σείσαντα δὲ τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κατανεύσει τῆς κεφαλῆς, καὶ συγκινήσαντα ὅλον τὸν οὐρανὸν τῶν τριχῶν αὐτοῦ κινήθεισῶν. ἀμβροσίας δὲ τὰς τρίχας εἶπεν, οἷον ἄς οὐδεὶς βροτὸς δύναται ἔχειν. 4.85 Ὀγδοηκοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία πῶς τιτρώσκεται ὁ Ἄρης καὶ πῶς χαλκῷ κεράμῳ κατακλείεται. Τὸ μὲν τετρώσθαι αὐτόν λέγει ὁ ποιητὴς ὅτι ἐτρώθη παρὰ τοῦ Διομήδους· ταῦτα λέγει ἐν τῇ πέμπτῃ ῥαψωδίᾳ. ἐδέθη δὲ παρὰ τοῦ Ὠτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου. οὗτοι δὲ ἦσαν υἱοὶ μὲν Ἀλωέως, τύραννοι δὲ τὴν φύσιν. ἐγένοντο δὲ περὶ Θεταλίαν. οὗτοι ἀνταρσίαν ἐμελέτησαν κατὰ τῶν θεῶν. ὁ οὖν Ἄρης πρῶτος ἐπῆλθε κατ' αὐτῶν, εἶτα ἠττηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἐδέθη ἐν χαλκῷ κεράμῳ. χαλκὸς δὲ κέραμος ἢ πόλις ἐστὶν οὕτω καλουμένη, ἢ εἶδός ἐστι δεσμοῦ δυσχεροῦς καὶ δυσλύτου. λέγονται δὲ οἱ περὶ Ὠτον καὶ Ἐφιάλτην ἐννεαετείς ὄντες εἶναι ἐννεαόργυιοι κατὰ τὸ μῆκος, κατὰ δὲ τὸ πλάτος ἐννεαπῆχεις. 4.86 Ὀγδοηκοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ ἔραστοῦ τῆς Ἀφροδίτης. ἔστι δὲ αὕτη. Ἀφροδίτη γυνὴ ἦν τοῦ Ἥφαιστου. ταύτης ἠράσθη ὁ Ἄρης, καὶ ἐμοίχευσεν αὐτήν. ὁ δὲ Ἥφαιστος μαθὼν τοῦτο, καὶ χαλκεὺς ὢν τὴν τέχνην, πάγας τίθησι τῷ Ἄρει ἐρχομένῳ ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ τῆς Ἀφροδίτης. καὶ ἐμπίπτει εἰς τὰς πάγας καὶ κατέχεται, καὶ φωρᾶται μοιχεύων τὴν Ἀφροδίτην. καὶ οὐκ ἔλυσεν αὐτούς ὁ Ἥφαιστος ἕως οὗ ἐκάλεσε τοὺς θεοὺς καὶ ἐδημοσίευσεν αὐτούς. καὶ τότε οἱ θεοὶ ἐλθόντες καὶ ἰδόντες, πολὺν ἐγάλασαν ἐπ' αὐτοῖς γέλωτα. καὶ τότε λύεται ὁ Ἄρης, μικρά τινα λύτρα δούς. Ἀμφιγύην δὲ τὸν Ἥφαιστον καλεῖ ὡς χωλόν. 4.87 Ὀγδοηκοστὴ ἑβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν πολέμων. ἔστι δὲ αὕτη. Ἀθηναῖα μὲν καὶ Ἡρα φροντίζουσαι τῶν Ἑλλήνων ἐπολέμουν πρὸς Ἀφροδίτην καὶ Ἄρεα φροντίζοντας τῶν Τρώων. εἵποισ δὲ πολέμους καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν Γιγάντων πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν Τιτάνων πρὸς τὸν Διόνυσον. 4.88 Ὀγδοηκοστὴ ὀγδὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς ἐκτομῆς τοῦ Οὐρανοῦ. ἔστι δὲ αὕτη. Οὐρανὸς γίνεται Κρόνου πατήρ. ὁ Κρόνος οὖν μὴ βουλόμενος γενέσθαι αὐτῷ ἕτερον παῖδα, λαβὼν δρέπανον ἐκτέμνει τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρός, καὶ ρίπτει τὰ αἰδοῖα εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ἀφροῦ γενομένου ἐγεννήθη ἢ Ἀφροδίτη ἐκ τοῦ ἀφροῦ· ἔνθεν καὶ Ἀφροδίτη ὠνομάσθη ὡς ἐκ τοῦ ἀφροῦ. 4.89 Ὀγδοηκοστὴ ἑνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ τοῦ Διὸς πρὸς Κρόνον ἐπανάστασις. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ Ζεὺς μαθὼν ὅτι

τοιούτός ἐστιν ὁ Κρόνος τεκνοφάγος, ἐπανίσταται αὐτῷ, καὶ ἀποσπᾶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν βασιλείαν, καὶ ποιεῖ ἐκπεσεῖν τῆς ἀρχῆς τὸν Κρόνον τὸν ἴδιον πατέρα. Κατὰ μίμησιν δὲ εἶπε τοῦ πατρὸς ὅτι καὶ ὁ Κρόνος ἐπανεῖστη τῷ Οὐρανῷ, καὶ ἐξέτεμεν αὐτοῦ τὰ αἰδοῖα, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Γλυκὺν δὲ λίθον καλεῖ τὸν Δία καὶ τὸν αὐτὸν πικρὸν τυραννοκτόνον. Λίθον μὲν ἐπειδὴ, ὡς εἶπον, ἡ Ῥέα λίθον δέδωκε τῷ Κρόνῳ καταπιεῖν ἀντὶ τοῦ Διός. Τυραννοκτόνον δὲ καλεῖ ἢ ὅτι ἐπανεῖστη τῷ Κρόνῳ ὁ Ζεὺς, ἢ ὅτι ὁ τούτου λίθος ἐποίησεν αὐτὸν ἐμέσαι καὶ οὖς πρότερον κατέπιεν. 4.90 Ἐνενηκοστή ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Κερδώου θεοῦ. ἔστι δὲ αὕτη. Κερδῶον θεὸν καλοῦσιν τὸν Ἑρμῆν οἱ Ἕλληνες, ὡς κέρδους περιποιητικόν. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς ἐν τῷ δράματι τῷ Πλούτῳ ἀπορῶν τίνα δεῖ καλέσαι τὸν Ἑρμῆν φησιν, Ἐμπολαῖον αὐτὸν ἰδρυσώμεθα, τουτέστι, κέρδους ἔφορον. 4.91 Ἐνενηκοστή πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ πάντα γινομένου διὰ τὰς γυναῖκας. λέγει δὲ περὶ τοῦ Διός. Ὁ γὰρ Ζεὺς ἀετὸς γενόμενος ἤρπασε τὸν Γανυμήδην, ἐρασθεὶς αὐτοῦ πρὸς παιδερασίαν. Φρυξὶ δὲ ὁ Γανυμήδης. ὁ δὲ μῦθος ἔχει ὅτι ἤρπασεν ὁ Ζεὺς τὸν Γανυμήδην ἵνα ποιήσῃ αὐτὸν οἰνοχόον ὅταν ἀριστοποιῇ τοῖς θεοῖς. οὗτος δὲ ὁ Ζεὺς γενόμενος χρυσὸς Δανάη συνεγένετο, ταῦρος δὲ τὴν Εὐρώπην ἤρπασε, κύκνος δὲ γενόμενος Λήδαν ἐπόρνευσεν. Περὶ δὲ τῶν πεντήκοντα Θεστίου θυγατέρων, ἥδη εἰρήκαμεν ὅτι ὁ Ἡρακλῆς εἰς μίαν νύκτα συνεγένετο ταῖς πεντήκοντα θυγατράσι Θεστίου. ὁ αὐτὸς δὲ ὁ Ἡρακλῆς καλεῖται καὶ ὁ Τριέσπερος, ὡς ἥδη εἰρήκαμεν, ὡς ἐν τρισὶν ἡμέραις γεννηθεὶς. 4.92 Ἐνενηκοστή δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ ἐπικόπτειν τοῦ θυμοῦ τὸν Ἄρεα. Φανερά δὲ αὕτη ἐστὶν ὅτι λέγεται ἔφορος τῶν πολέμων ὁ Ἄρης καὶ ὄργην πνέων, ἐπειδὴ δεόμεθα ἐν τοῖς πολέμοις ἵνα τὸ θυμικὸν κινήται ἐν ἡμῖν. 4.93 Ἐνενηκοστή τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς μέθης τοῦ Διονύσου. ἔστι δὲ αὕτη. Λέγεται ὅτι τῆς ἀμπέλου ἔφορός ἐστιν ὁ Διόνυσος καὶ τοῦ οἴνου καὶ αὐτῆς τῆς μέθης, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸν ποιοῦσι μεθυσκόμενον, τῆς Ἡρας αὐτῷ τὸ μεθύσκεσθαι εἰσηγησαμένης ἵνα γένηται παράφρων. ὠργίζετο γὰρ αὐτῷ ἡ Ἡρα ὡς υἱῷ τοῦ Διός. ἐζηλοτύπει γὰρ τοὺς ἐκ τοῦ Διὸς γεννωμένους. 4.94 Ἐνενηκοστή τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς μισοξένου Ἀρτέμιδος. ἔστι δὲ φανερά. Εἶπομεν γὰρ περὶ τῆς Ἰφιγενείας καὶ τῶν Ταύρων ἀνθρώπων. ἡ γὰρ Ἄρτεμις ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ταύροις ἐν Σκυθία, καὶ ἔχουσα τὴν Ἰφιγενεῖαν, τὴν Ἀγαμέμνονος θυγατέρα, ἰέρειαν τοὺς ξένους αὐτῇ καταθύουσαν ἔχαιρε τῇ ξενοκτονίᾳ. 4.95 Ἐνενηκοστή πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Λοξίαν χρησμολόγον. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ Ἀπόλλων μαντευόμενος, οὐ σαφῶς οὐδὲ διαρρήδην τοὺς χρησμοὺς τοῖς χρησμοδουμένοις ἔλεγεν, ἀλλ' ἀσαφῶς καὶ λοξῶς· διὸ ἤκουσε Λοξίας, ὡς τάναντία τῶν ἐκβησομένων χρησμοδῶν. καὶ ἐκ τούτου ἠπατῶντο πολλοί, ὧν μετὰ πάντων ὁ Κροῖσος ὁ Λυδός. ἦν γὰρ αὐτῷ ὁ δοθεὶς χρησμὸς οὗτος· Κροῖσος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. οὐκ ἦν δὲ σαφὲς ποίαν ἀρχὴν καταλύσει. νομίσας οὖν ὁ Κροῖσος ὅτι τὴν τῶν ἐναντίων λέγει ἀρχὴν, ἐπέρασε τὸν Ἄλυν ποταμόν, καὶ τὴν οἰκειάν ἀρχὴν κατέλυσεν. 4.96 Ἐνενηκοστή ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς γέλωτος ἀμετρίας. ἔστι δὲ αὕτη. Ἡ περὶ τοῦ Ἡφαιστοῦ· ὅτε ταῖς πάγαις τὸν Ἄρεα διὰ τὴν μοιχείαν τῆς Ἀφροδίτης συνέδησεν καὶ ἐκάλεσεν τοὺς θεοὺς, πολὺν δῆθεν κατ' αὐτοῦ κατέχεον γέλωτα. Χωλεύοντα δὲ λέγει θεὸν αὐτὸν τὸν Ἡφαιστον· χωλὸς γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἦν παρ' αὐτοῖς. ταῖς δὲ Ἄρεως κνήμαις ἐπετέρπετο ὁ Ἡφαιστος ὡς κατὰ τὰς κνήμας ἐμπεσῶν ὁ Ἄρης εἰς τὰς πάγας τοῦ Ἡφαιστοῦ. 4.97 Ἐνενηκοστή ἑβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Ἐπὶ δαῖτα λιπαρὰν τρέχειν τὸν Δία. Ἔστι δὲ καὶ αὕτη παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ὁ Ζεὺς ἀπῆλθεν ἐν τῇ Αἰθιοπία ἐπὶ ἄριστον, ὃ οἱ Αἰθίοπες ποιήσαντες, ἐκάλεσαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς σὺν αὐτῷ. τὸ δὲ ἄριστον τὸ τῶν Αἰθίοπων καὶ ἡ δαῖς αὕτη ἐστίν. θυσία ἦν γινομένη τῷ Δίῳ. τὰ δὲ ἔπη εἰσὶ ταῦτα· Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες

ἔποντο. 5.τ ὍΜΟΙΩΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ἘΞΗΓΗΣΙΣ ἸΩΝ ἘΜΝΗΣΘΗ ἹΣΤΟΡΙΩΝ Ὁ ἘΝ ἌΓΙΟΙΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΙ ἘΝ ΤΩΙ ΔΕΥΤΕΡΩΙ ΚΑΤΑ ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ ΣΤΗΛΙΤΕΥΤΙΚΩΙ ΛΟΓΩΙ 5.1 Πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Ἀριάδνης στεφάνου, καὶ τοῦ Βερονίκης Πλοκάμου, καὶ περὶ τοῦ Κύκνου, καὶ τοῦ Ταύρου, καὶ τοῦ Λέοντος, καὶ τοῦ Ὀφιοῦχου. εἰσὶ δὲ αὐταί. Ἀριάδνη θυγάτηρ ὑπῆρχε Μίνως, τοῦ Κρητῶν βασιλέως. αὕτη ἠράσθη Θησέως, τοῦ Ἀθηνῶν βασιλέως, ἐλθόντος ἐπ' ἀναιρέσει τοῦ Μινωταύρου. ἐκ τοῦ οὖν Θησέως ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος, καὶ ἀνήγαγεν αὐτὴν ἐν τῇ Νάξῳ, καὶ συνεμίγη αὐτῇ. καὶ πρὸς τιμὴν αὐτῆς στέφανον ἐν τῷ οὐρανῷ δι' ἀστέρων ὑπεζωγράφησεν. Ἡ δὲ τοῦ Πλοκάμου τῆς Βερονίκης ἐστὶν αὕτη. Βερονίκη γυνὴ τις ἦν τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πτολεμαίου, τοῦ Εὐεργέτου καλουμένου. τοῦ οὖν ἀνδρὸς αὐτῆς τοῦ Πτολεμαίου ὄντος ἐν πολέμοις, ἠῤῥατο ὅτι, εἰ ὑποστρέψει ἄτρωτος, τὸν πλόκαμον ἀποκαρεῖσα τὸν ἑαυτῆς, ἀναθήσει ἀνάθημα ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ ἀνέθηκεν ἡ Βερονίκη. Κόμων οὖν τις ἦν ἀστρονόμος ἐπὶ τῶν αὐτῆς χρόνων, καὶ πρὸς κολακείαν αὐτῆς φησιν ὅτι οἱ θεοὶ τὸν πλόκαμον τοῦτον ἐν ἄστροις ἀνέθηκαν. καὶ νῦν μὲν ἐστὶ τις βοτρυοειδῆς θέσις ἀστέρων ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃ καλοῦσι Πλόκαμον Βερονίκης. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Κύκνου ἐστὶν αὕτη. ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς ὡς οἱ μὲν λέγουσι τῆς Νεμέσεως, οἱ δέ, τῆς Λήδας, βουλόμενος συγγενέσθαι αὐτῇ καὶ μὴ ὀραθῆναι ὑπὸ τῆς Ἥρας ἐξωμοιώθη κύκνω, καὶ συνεγένετο τῇ ἐρωμένη. νῦν οὖν οὗτος ὁ κύκνος κατεστηρίχθη ἐν τῷ οὐρανῷ. καὶ ἔστι, φησίν, ὑποζωγραφηθεὶς δι' ἄστρων ὁ Κύκνος. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Ταύρου ἐστὶν αὕτη. ταῦρός τις ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἀνεδόθη περὶ τὴν Ἑλλάδα. οὗτος ἐλυμαίνετο τὴν χώραν καὶ ἐσίνετο πολλά. ἐπὶ τοῦτον ἐλθὼν ὁ Θησεὺς ἀνεῖλεν αὐτόν. καὶ βουλόμενοι οἱ θεοὶ μέγα τὸ ἔργον δεῖξαι τοῦ Θησέως καὶ θεραπεῦσαι καὶ τὸν Ποσειδῶνα, κατεστήριξαν τὸν ταῦρον ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ νῦν ἐστὶ διὰ ἀστέρων ὑποζωγραφηθεὶς ὁ Ταῦρος ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Λέοντος ἱστορία ἐστὶν αὕτη. Λέων ζῶον ἄγριον ἦν ἐν τῇ Νεμέᾳ (χώρα δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου). οὗτος οὖν ὁ λέων ἐλυμαίνετο τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ. Θησεὺς οὖν βασιλεύων τῶν Μυκηνῶν καὶ μνηιῶν τῷ Ἡρακλεῖ, πέμπει τὸν Ἡρακλέα ἐπ' ἀναιρέσει τοῦ λέοντος, καὶ ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν αὐτόν. καὶ οἱ θεοὶ βουλόμενοι ἐπίδοξον ποιῆσαι τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἡρακλέους δι' ἄστρων ἐζωγράφησαν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸν λέοντα. καὶ νῦν ἐστὶν ὁ Λέων ἐν ἄστροις. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Ὀφιοῦχου ἐστὶν αὕτη. λέγεται εἶναι οὗτος ὁ Ὀφιοῦχος ὁ Ἀσκληπιός, ἔφορος τῆς ἰατρικῆς, σύμβολον δὲ ὁ ὄφιν τοῦ ἀγήρω· λέγεται γὰρ ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας ὁ ὄφιν καὶ ἀνανεοῦσθαι. ἐπεὶ οὖν ὁ Ἀσκληπιὸς διὰ τῆς ἰατρικῆς ἀνανεοῖ τὰ ἀνθρώπινα σώματα, ποιοῦσιν αὐτόν μετὰ τοῦ δράκοντος. θέλοντες οὖν οἱ θεοὶ ἀντὶ ἀγάλματος αὐτόν ἀνιερῶσαι, δι' ἀστέρων αὐτόν ἀνιέρωσαν ἐν τῷ οὐρανῷ. 5.2 Δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Τὸν Σαλμωνέα ἐκ βύρσης βροντᾶν. ἔστι δὲ αὕτη. Σαλμωνεὺς Αἰόλου μὲν ἦν υἱός, βασιλεὺς δὲ Θετταλῶν. οὗτος ἀσεβῆς εἰς θεοὺς γενόμενος, προσάπτων ἄρμασι βύρσας ξηράς τε καὶ σκληράς, καὶ λέβητάς τινας μετὰ τῶν βυρσῶν κτυπῶν, ἤχους ἀπετέλει· μετὰ χεῖράς τε βαστάζων καιομένας λαμπάδας ἐμεγαλαύχει καθάπερ Ζεὺς βροντᾶν τε καὶ ἀστράπτειν, ἕως ὑπὸ Διὸς κεραυνωθεὶς ἀνηρέθη. Καὶ κατέλιπε θυγατέρα ἀφήλικα ὀνόματι Τυρῷ. αὕτη τραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου θείου πρὸς πατρὸς Κηφέως, ἠράσθη τοῦ ἐγχωρίου ποταμοῦ Ἐνιπέως. τούτῳ δὲ τῷ ποταμῷ ὁμοιωθεὶς ὁ Ποσειδῶν, συνεγένετο ἀντὶ Ἐνιπέως τῇ Τυροῖ. καὶ συνέλαβε Πελίαν καὶ Νηλέα, καὶ εἶχε τούτους ἐγκύους. ἐγαμήθη δὲ αὕτη ὑπὸ Κρηθέως· καὶ ὕστερον ἔτεκεν ἡ Τυρῷ, τῷ μὲν δοκεῖν ἐκ Κρηθέως, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἐκ Ποσειδῶνος. ὕστερον δὲ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Κρηθέως ἔσχε παῖδας ἢ Τυρῷ. 5.3 Τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Ζώπυρον τὸν ἐν Βαβυλῶνι. ἔστι δὲ αὕτη. Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς πολιορκῶν τὴν Βαβυλῶνα ἐπὶ χρόνον πολὺν, καὶ δυσπορθήτου οὔσης αὐτῆς καὶ ἀσχάλλοντος ἐπὶ πολὺν καιρὸν, Ζώπυρός τις ἀνδρεῖος τὴν ψυχὴν, ὡς ἔδειξε τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἄδοξος παρὰ τῷ

Κύρω, μηχανᾶται τοιόνδε. κόψας ἑαυτοῦ τὴν ρίνα καὶ τὰ ὦτα καὶ μάστιξιν ἑαυτὸν ζάνας, δῆθεν αὐτομολεῖ πρὸς τοὺς Βαβυλωνίους, ὡς δεινὰ πεπονθὼς παρὰ τοῦ Κύρου. εἶτα ἀπελθὼν προσποιεῖται εὐνοεῖν τοῖς Βαβυλωνίοις, καὶ ὑποτίθεται αὐτοῖς τινα κατὰ τοῦ Κύρου. καὶ ἀπλῶς πίστιν ἔγγενᾶ τοῖς Βαβυλωνίοις στρατηγήσας ὑπὲρ Βαβυλωνίων καὶ ἀνελῶν πολλοὺς τοῦ Κύρου. συνθεῖς δὲ σύνθημα μετὰ τοῦ Κύρου ἡμέραν ὠρισμένην ἐν ἧ δεῖ αὐτὸν προσβαλεῖν τῇ Βαβυλῶνι, ἐν ταύτῃ πείθει τοὺς Βαβυλωνίους λαβεῖν τὰς κλείς τῶν πυλῶν. εἶτα λαβὼν ἠνοιξε καὶ εἰσήγαγε τοὺς Πέρσας. καὶ οὕτως ἐχειρώθη ἡ Βαβυλῶν. ταῦτα Ἡρόδοτος ἐν τῇ Τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν μέμνηται. 5.4 Τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Κύρου τοῦ Παρυσάτιδος. ἔστι δὲ αὕτη. Δαρεῖος ὁ μικρὸς, ὁ υἱὸς Ξέρξου, γεννᾶ ἐκ τῆς Παρυσάτιδος δύο υἱοὺς, Κύρον καὶ Ἄρταξέρξην. ἀποθανόντος δὲ τοῦ Δαρείου, ἡμφισβήτησαν οἱ δύο περὶ τῆς βασιλείας, καὶ τὸν μὲν Ἄρταξέρξην ὡς πρεσβύτερον ἤγεν ὁ χρόνος ἐπὶ τὸ βασιλεύσαι· τὸν δὲ Κύρον ὡς νεώτερον καὶ φιλούμενον ἢ μῆτηρ προεβάλλετο. ἐπικρατεῖ δὲ ὁ Ἄρταξέρξης διὰ τὸν χρόνον, καὶ βασιλεύει αὐτός. ὁ οὖν Κύρος μὴ θέλων ὑπέικειν τῷ Ἄρταξέρξει αἰτεῖ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν δοῦναι αὐτῷ τὴν τῆς Ἀσίας σατραπείαν οἷον ἐπαρχότητα. ὁ δὲ λαβὼν κατήλθε περὶ τὴν Ἰωνίαν. κάκεισε καθεζόμενος εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν πάλιν τῆς βασιλείας, καὶ ὑποπέισας Λακεδαιμονίων ἄνδρας τινὰς καὶ ἄλλους Ἕλληνας ὡς μυρίους, πείθει αὐτοὺς συνακολουθεῖν αὐτῷ. καὶ τούτων συνακολουθούντων ἀνῆλθεν ἄχρι Περσίδος. καὶ συμβολῆς γενομένης μετὰ τῶν Ἄρταξέρξου καὶ τῶν Κύρου, νικῶσιν οἱ Κύρου καὶ ταῦτα ὄντες πολὺ ἐλάχιστοι πρὸς τὴν Ἄρταξέρξου στρατιάν. οἱ γὰρ Ἕλληνες ἤδεισαν καλῶς παρατάττεσθαι, καὶ ὀλίγοι ὄντες τέχνη ἐνίκων τοὺς πολλοὺς. ὁ οὖν Κύρος ἐπαρθεὶς τῇ πρὸς ὀλίγον νίκη ἐφορμᾶ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ φάλαγγος ἐπὶ τὴν φάλαγγα Ἄρταξέρξου ὡς δῆθεν αὐτὸν τὸν Ἄρταξέρξην κατασφάξων, καὶ διαφθείρεται μόνος ὢν. καὶ οὕτω τελευτᾶ μὴ βασιλεύσας. ταῦτα Ξενοφῶν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς μέμνηται. 5.5 Πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος. ἔστι δὲ αὕτη. Ἰστιαῖος Σάμιος μὲν ἦν τὸ γένος, φίλος δὲ γενόμενος Δαρείου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἐλήφθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν Περσίδι. ἐκεῖ δὲ δαιτώμενος, ἐπεθύμει ἰδεῖν τὴν οἰκίαν πατρίδα. μὴ ἀπολυόμενος δέ, γράφει τῷ ἰδίῳ ἀνεψιῷ, τῷ Ἀρισταγόρᾳ, μελετῆσαι ἀπόστασιν. καὶ πείθει καὶ τινὰς τῶν Ἰώνων ἀποστῆναι. γράφει δὲ οὕτως· λαβὼν πιστὸν οἰκέτην καὶ τούτου τὴν κεφαλὴν ξυρήσας, ἐγχαράττει τῇ κεφαλῇ ὃ ἐβούλετο δηλῶσαι. εἶτα τὴν χάραξιν μελάνας ἀφίει ἀνενεγκεῖν τὰς τρίχας. καὶ μετὰ τὸ κομάσαι αὐτὸν ἀποπέμπει, λέγων τῷ οἰκέτῃ πάλιν ἐκεῖσε ἀποξυρηθῆναι ἵνα ἀναγνῶ Ἀρισταγόρας τὰ γράμματα. Ἀναγνοὺς τοίνυν ὁ Ἀρισταγόρας καὶ μαθὼν, ἐποίησε τὴν ἀπόστασιν σχεδὸν πάντων τῶν Ἰώνων. εἶτα μανθάνει ἐν Περσίδι ὁ βασιλεὺς, καὶ σύμβουλος γίνεται τῷ Ἰστιαίῳ ὡς Ἕλληνι τί δεῖ ποιῆσαι. καὶ συμβουλεύεται παρὰ τοῦ Ἰστιαίου αὐτὸν πέμψαι εἰς τὴν Ἀσίαν, ὡς ἱκανὸν ὄντα διαλυῖν τὰ περὶ τῆς ἀποστάσεως. ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰστιαῖος ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ὡς ὑποπτος γενόμενος ὅλου τοῦ πράγματος, παρὰ τοῦ Ἄρταφέρνηου τοῦ ὑπάρχου Σάρδεων ἤκουσε ταῦτα· τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔραψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρας. ὑπόδημα δὲ τὴν ὅλην κατασκευὴν ἔλεγεν. ταῦτα Ἡρόδοτος λέγει ἐν τῇ Ἑκτῇ. 5.6 Ἑκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν ἑκατονταχειρῶν. Αὕτη δὲ ἡμῖν εἴρηται ἐν ταῖς ἱστορίαις τοῦ Πρώτου Λόγου, ὅτι γεγόνασι δύο τινές, ὁ Κόττος καὶ ὁ Βριάρεως, ἔχοντες ἑκατὸν χεῖρας. καὶ οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Γίγαντας. 5.7 Ἑβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὰς ἀμπώτιδας. ἔστι δὲ αὕτη. Ἄμπωτις, ὡς ἤδη ἡμῖν εἴρηται, ἐναντία ἐστὶ τῇ ραχίᾳ. ταῦτα δὲ πάθη ἐστὶ θαλάσσης στενῆς περικλειομένης ἢ ὑπὸ νήσων ἢ ὑπὸ γαιῶν. ἄμπωτις δὲ ἐστὶν οἶονεὶ ἀνάποσις καὶ ἀναρρόφησις, ὑποστελλομένου τοῦ ὕδατος εἰς μυχούς τινὰς τῆς ὑποκειμένης γῆς, καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν ἐκφοιτῶντος τοῦ ὕδατος. τὸ μὲν οὖν ὑποσταλῆναι τὸ ὕδωρ ἔσω εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς λέγεται ἄμπωτις, τὸ δὲ πάλιν ἐκρεῦσαι τοῦτο καλεῖται

ραχία. λέγεται τούτο πολλάκις γίνεσθαι τῆς ἡμέρας, μάλιστα ἐὰν πνῆ ἄνεμος, πάσχειν δὲ τὸ πάθος τοῦτο τὸν Εὐριπον, τὸν περὶ τὴν Ἑλλάδα, διὸ καὶ Εὐριπος, οἶονεὶ ὁ εὐτρεπτος καὶ εὐχερῶς περιπίπτων. εἰς τοῦτον λέγεται Ἀριστοτέλης ἑαυτὸν ρίψαι. εἴρηται δὲ ἡμῖν τοῦτο καὶ ἐν τῷ Πρώτῳ Λόγῳ. 5.8 Ὀγδὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Ἥλυσίου πεδίου καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. Ὡσπερ ὁ Χριστιανικὸς λόγος ὑπογράφει τινὰ εἶναι παράδεισον, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες ὑπογράφουσι τινὰ χῶρον, ὃν καλοῦσι Μακάρων νήσους. καλοῦσι δὲ αὐτὸν Ἥλύσιον πεδῖον παρὰ τὸ ἐλεύσεσθαι ἐκεῖσε τοὺς ἀγαθὸν τι βεβιωκότας. Ὁ δὲ Ῥαδάμανθος λέγεται υἱὸς γεγονέναι τοῦ Διός, ὃς ἔχει τὴν δικαστικὴν ἀξίαν. λέγεται οὖν ὅτι οὗτος δικάζει τοῖς ἐν Ἄϊδου, καὶ τοὺς μὲν ἀξιόους κολάσεως πέμπει παρὰ τὸν Κωκυτὸν καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα, τοὺς δὲ ἀγαθὰ ἐργασαμένους πέμπει παρὰ τὰς Μακάρων νήσους. 5.9 Ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἐν ἣ λέγει πολὺ τὸ Ἐταῖρε προπίνων καὶ λαρυγγίζων. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ Πλάτων καὶ πάντες οἱ φιλόσοφοι τοὺς γνησίους ἐραστὰς τῶν λόγων ἐταίρους καλοῦσιν, οἶονεὶ φίλους. ὁ οὖν Ἰουλιανὸς ὡς φιλοσοφῆσας, οὐκ ἀπηυθαδιάζετο τῇ βασιλείᾳ, ἀλλ' ἐμιμεῖτο δῆθεν Πλάτωνα καὶ τοὺς ἄλλους, ἐταίρους πάντας καλῶν. καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν ταῖς συνουσίαις αὐτοῦ ἦν. Τὸ δὲ προπίνων τοῦτο ἔστι. πάντες οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς ἐπιτελοῦντες ἐορτὴν πάνδημον, ἐν φιάλαις χρυσαῖς ἢ ἀργυραῖς κερνωμέναις ἐδέχοντο μὲν παρὰ τοῦ οἰνοχόου ταῦτοί, ἀπέπινον δὲ μικρὸν ἐκ τῆς κύλικος, ὡς συμβόλου ὄντος τούτου φιλίας πολλῆς, καὶ τότε παρεῖχεν ᾧ ἂν ἐβούλετο, χαριζόμενος καὶ τὴν κύλικα. καὶ ἐκαλεῖτο μὲν αὐτὸ τοῦτο προπίνειν, ἢ δὲ ἡμέρα, φιλοτησία. Τὸ δὲ λαρυγγίζειν μίμησις ἐστὶ φωνῆς, ὅταν τις ἐπιτερπόμενος οἷς λέγει ἐπιβήσσει πῶς τῇ φωνῇ καὶ στενοῖ αὐτήν, ὥστε δοκεῖν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτὴν παρακατέχεσθαι. 5.10 δεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τοὺς ἀγλούς. ἔστι δὲ αὕτη. Ἀθηνᾶ ποτε τοὺς ἀγλούς λαβοῦσα καὶ ἀγλοῦσα παρῆλθε ποταμόν. θεασαμένη δὲ ἐν τῷ ὕδατι τὴν ἑαυτῆς σκιάν πεφουσημένην ἔχουσαν τὰς γνάθους, καὶ ἀπρεποῦς ἐκ τούτου φαινομένης αὐτῆς, ἔρριψε τοὺς ἀγλούς ὡς ἀμορφίας αἰτίους. ἐν γὰρ τῷ ἀγλεῖν τὸ πνεῦμα ἐξογκοῖ τὰς γνάθους, καὶ ἀμόρφους ποιεῖ τοὺς ἀγλοῦντας. τούτους τοὺς ριφθέντας ἀγλούς λέγεται Μαρσύας εὐρηκέναι καὶ ἐρίσαι τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ ἠττηθῆναι καὶ ἐκδαρῆναι παρὰ τὸν ποταμόν, ἐξ οὗ Μαρσύας ὁ ποταμὸς λέγεται. 5.11 Ἐνδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν λίχνων δαιμόνων. Ἔστι δὲ σαφὲς ὅτι πάντες οἱ δαίμονες κνίσαις χαίροντες, λίχνοι εἰσὶ. μάλιστα δὲ κωμωδεῖται ὁ Ἑρμῆς, διὸ λέγεται Δειλακρίων, ὡς κρεαδίων ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ κατερχομένῳ εἰς τὰ κρέα. ἀπατηλοὶ δὲ διὰ πάντα, ἐξαιρέτως δὲ διὰ τὸν Ἀπόλλωνα ὅτι ἀπατηλοῦς ἔλεγε χρησμούς. 5.12 Δωδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν Τριπτολέμων καὶ τῶν Κελεῶν καὶ τῶν Δρακόντων. Εἴρηται δὲ ἡμῖν ταῦτα καὶ ἐν τῷ Πρώτῳ Λόγῳ ὅτι Τριπτόλεμος καὶ Κελεὸς παρὰ τῆς Δήμητρος λαβόντες τὰ σπέρματα, οἷον σῖτον καὶ κριθήν, καὶ πτερωτὸν ἄρμα δρακόντων ἔχοντες, περιήσαν ἀνά πᾶσαν τὴν γῆν παρέχοντες τὸν σῖτον ἐπὶ τὸ σπεῖρειν καὶ γεωργεῖν. 5.13 Τρισκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ θεολόγου Ὀρφέως. εἴρηται δὲ ἡμῖν καὶ αὕτη, ὅμως δὲ νῦν εἰρήσεται. Ὁ Ὀρφεὺς Θραῶν ὢν τὸ γένος ἐκαθάριζε καταθέλων, ὡς λέγεται, καὶ τὰ ἄψυχα. τούτου φέρονται ποιήματα ἐν οἷς δῆθεν θεολογεῖ διὰ μυθικῶν συμβόλων, σειρὰς τε θεῶν καὶ μέτρα οὐσιῶν καὶ πράξεις θεῶν καὶ ἐνεργείας εἰσάγων. τοὺς δὲ μύθους τούτους πλάττει Ὀρφεὺς καὶ ἀσχημονέστερον καὶ ἀσελγέστερον καὶ βιαιότερον. 5.14 Τεσσαρεσκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ μηκέτι φθέγγεσθαι δρυῖν, μήτε μαντεύεσθαι τὸν λέβητα. ἔστι δὲ αὕτη. Δωδώνη πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἠπειρῷ κειμένη, ἐν ἣ ἴστατο δρυὶς ἱερὰ τοῦ Διός. καὶ ἐν ταύτῃ ἦν μαντεῖον, γυναικῶν οὐσῶν τῶν προφητίδων. καὶ εἰσήσαν οἱ μαντευόμενοι παρὰ τὴν δρυῖν καὶ ἐκινεῖτο ἢ δρυὶς δῆθεν. καὶ λοιπὸν ἐφθέγγοντο αἱ γυναῖκες λέγουσαι ὅτι Τάδε λέγει ὁ Ζεὺς. Τὸ δὲ περὶ τοῦ λέβητος τοιοῦτόν ἐστιν. ἐν τῇ Δωδώνῃ ἦν καὶ τὰ περὶ τοῦ λέβητος· λέγεται δὲ

τοιούτόν τι εἶναι. ἐν τῇ Δωδώνῃ λέγεται ὅτι ἐν ὕψει τινὶ ἴστατο ἀνδριάς βαστάζων ῥάβδον, καὶ παρ' αὐτὸν λέβης τις ἴστατο. οἱ οὖν μαντευόμενοι ἤρχοντο παρὰ τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἠῦχοντο. ὅτε οὖν ἤθελε χρησμοδεῖσαι αὐτοῖς ὁ θεός, ὁ ἀνδριάς ἐκεῖνος ἔπαιε τῇ ῥάβδῳ τὸν λέβητα. εἶτα ἤχει ὁ λέβης, καὶ ἐκ τοῦ λέβητος ἤχος τις ἀπετελεῖτο ἐναρμόνιος, καὶ ἐνεφοροῦντο αἱ προφήτιδες, καὶ ἔλεγον ἅ αὐταῖς ὁ δαίμων ἐνέβαλλεν. 5.15 Πεντεκαίδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Πυθίας. ἔστι δὲ αὕτη. Φωκὶς χώρα ἐν τῇ Ἑλλάδι. ἐν ταύτῃ ἐστὶ πόλις καλουμένη Δελφοί. ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃ καλεῖται Πυθῶ. ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ ἦν ὁ τρίπους καὶ αἱ ψῆφοι αἱ μαντικά. καὶ αἱ μὲν μαντικά ψῆφοι ἦσαν ἐν τῇ φιάλῃ τοῦ τρίποδος. ἠνίκα οὖν ὁ μαντευόμενος ἠρώτα περὶ τῆς μαντείας, αἱ ψῆφοι ἤλλοντο καὶ ἐκινούντο ἐν αὐταῖς. τότε οὖν ἡ μάντις ἐνεφορεῖτο καὶ ἔλεγεν ἅ ἤθελεν ὁ Ἀπόλλων. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ προφήτις Πυθία. πληροῦσθαι δὲ ἐνταῦθα εἶπεν αὐτὴν καὶ ἐμφορεῖσθαι καὶ ἐνθουσιάζεσθαι. 5.16 Ἐξκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Κασταλίας. ἔστι δὲ αὕτη. Πηγὴ ἐστὶν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐν ἣ λέγεται τὸν Ἀπόλλωνα παρεδρεύειν, καὶ μαντείας καὶ χρησμούς τοῖς ἐρχομένοις περὶ τὸ ὕδωρ λέγεσθαι. λέγεται δὲ ὅτι, ἠνίκα ἐμαντεύετό τις, αὔρας καὶ πνοάς τὸ ὕδωρ ἀνεδίδου. καὶ ἀναδιδομένων τῶν τοιούτων πνευμάτων, οἱ ἱερεῖς οἱ περὶ τὴν πηγὴν ἔλεγον ἅ ἤθελεν ὁ δαίμων. 5.17 Ἑπτακαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ Πάλιν ἀνδριάς ἄφωνος. Περὶ τούτου τοίνυν τοῦ ἀνδριάντος, ποῦ τε ἴστατο καὶ πῶς ἐφθέγγετο, ἡμεῖς οὐχ ἱστορήσαμεν. δεῖ δὲ νομίζειν εἶναι τὸν ἀνδριάντα τὸν ἐν Δελφοῖς, καὶ αὐτὸν τὸ τηνικάδε φωνὴν ἔναρθρον ἀπολύοντα. εἰδέναι γὰρ χρὴ ὅτι αἱ τῶν δαιμόνων φωναὶ ἀναρθροὶ εἰσι διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄργανα φωνητικά, ὅπως διατυπώσωσι τὴν ἐξερχομένην φωνήν. 5.18 Ὀκτωκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Δάφνης. ἔστι δὲ μυθεύμενος λόγος οὗτος. Δάφνη, φησί, κόρη ὑπῆρχεν ἐκ Λάδωνος τοῦ ποταμοῦ καὶ Γῆς τὴν γένεσιν εὐτυχίασα. αὕτη, φησί, περικαλλὴς τε οὖσα τῷ εἶδει καὶ ὠραίζομένη ταῖς ὄψεσιν, εἰς ἔρωτα ἐκίνησε τὸν Ἀπόλλωνα. ὁ δὲ Ἀπόλλων, φησί, κινούμενος ἐκ τοῦ ἔρωτος, ἐπεδίωκε τὴν Δάφνην, εἴ πως ἰσχύσει συγγενέσθαι τῇ κόρῃ. ἡ οὖν κόρη, τὴν παρθενίαν ἐθέλουσα φυλάξαι, τῇ οἰκείᾳ μητρὶ τῇ Γῇ προσηύξατο βοηθησαὶ αὐτῇ. ἡ δὲ Γῆ διανοίξασα τοὺς ἑαυτῆς κόλπους ἐδέξατο τὴν παῖδα· καὶ ψυχαγωγῆσαι θέλουσα τὸν θεόν, φυτὸν ἀνήκεν ὁμώνυμον τῇ κόρῃ, ὃ λαβὼν ὁ Ἀπόλλων στέφεται παρὰ τὸν τρίποδα, ψυχαγωγούμενος ὑπὲρ τῆς ἐρωμένης αὐτῷ Δάφνης. 5.19 Ἐννεακαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Τὸν Διόνυσον εἶναι ἀνδρόγυνον. Λέγουσι καὶ τὰ ἀνδρῶν ποιεῖν καὶ τὰ γυναικῶν πάσχειν, καὶ τὰς Βάκχας περὶ αὐτὸν μαινάδας γενομένας ἐκβακχεύειν καὶ τοὺς Σατύρους καὶ τοὺς Σειληνοὺς ἐξορχουμένους περὶ αὐτόν. εἵπομεν δὲ πολλάκις ὡς ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ τοῦ οἴνου, φησί, δημιουργὸς καὶ ἔφορος, καὶ ὅτι δέδωκε καὶ ταῖς γυναῖξι καὶ τοῖς ἀνδράσιν. καὶ ἔπιον καὶ ἐμεθύσθησαν, καὶ μεθυσθέντες μετὰ τῶν γυναικῶν χορεύουσι περὶ αὐτόν. τοὺς δὲ Σατύρους λέγουσιν εἶναι ποιμένας, ἄλλοι δὲ θεῖους τινὰς δαίμονας περὶ τὸν Διόνυσον. Περὶ τοῦ φαλλοῦ ἤδη εἰρήκαμεν ἐν τῷ Πρώτῳ Λόγῳ, ὅτι αἰδοῖον ἦν δερμάτινόν τι ὃ νῦν οἱ μῖμοι ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι φαλητάριον. καὶ τοῦτο ἔχουσιν ἐν τοῖς Διονυσίοις, φοροῦντες ἐν παιγνίοις καὶ ἐορτάζουσιν, ἐν ᾧ τότε ἐτελοῦντο ἐκεῖνοι. 5.20 Εἰκοστή ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ Σεμέλης καὶ τοῦ κεραυνοῦ. Σεμέλη Κάδμου ἦν θυγάτηρ. ταύτης ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ συγγίνεται αὐτῇ. ἡ δὲ Ἥρα ζηλοτύπως φερομένη σχηματίζεται πρόσωπον τροφοῦ ἐγνωσμένης τῇ Σεμέλει, καὶ συμβουλεύει αὐτῇ τῇ Σεμέλει ὅτι δεῖ αἰτῆσαι τὸν Δία συγγενέσθαι σοι ὡς περὶ συγγίνεται τῇ Ἥρᾳ. συνεγένετο δὲ τῇ Ἥρᾳ ὁ Ζεὺς μετὰ βροντῶν καὶ κεραυνῶν. ταῦτα δὲ συνεβούλευσεν ἡ Ἥρα τῇ Σεμέλει ἵνα ἐρχομένου τοῦ Διὸς μετὰ κεραυνῶν πρὸς αὐτήν, ὡς θνητὴ καταφλεχθήσεται, καὶ μηκέτι ἔχοι τὴν ἀντίζηλον. ὃ δὴ καὶ γέγονε. τοῦ Διὸς γὰρ ἐλθόντος πάλιν πρὸς τὴν Σεμέλην, ἤτησεν ἡ Σεμέλη οὕτως αὐτῇ συγγενέσθαι ὡς τῇ

Ἦρα. καὶ ὡς συγγίνεται αὐτῇ, κεραυνοῦται καὶ ἀπόλλυται ἡ Σεμέλη. καὶ τότε λαβὼν ὁ Ζεὺς τὸν Διόνυσον ἔμβρυον ὄντα ἔρραψεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ μηρῷ. καὶ ὕστερον ἐν τῷ ἑβδόμῳ μηνὶ ἔλθων ὁ Ἑρμῆς ἀναπτύσσει τὸν μηρὸν τοῦ Διός. καὶ γεννᾶται, ὡς φασι, ὁ Διόνυσος. καὶ λαμβάνει αὐτὸν εἰς Νύσσαν τῆς Θράκης, ἀκεῖ παρὰ τῶν Νυμφῶν γαλακτοτροφεῖται. 5.21 Εἰκοστὴ πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ ἀμφιγύου Ἥφαιστου. ἔστι δὲ αὕτη. Χωλὸς ἦν ὁ Ἥφαιστος, διὸ καὶ ἀμφιγύης· ἦν δὲ χαλκεὺς τὴν τέχνην. τούτου γυνὴ ἦν ἡ Ἀφροδίτη, καὶ αὐτὴν ἐμοιχεύετο ὁ Ἄρης. εὕρισκε οὖν ὁ Ἥφαιστος τὴν μοιχείαν γενομένην, στήσας πάγας. θεὸν δὲ αὐτὸν λέγει κατηθαλωμένον καὶ κεκαπνισμένον· αἰθάλη γὰρ εἶδος καπνοῦ παχυτέρου. ἐκεκάπνιστο δέ, ὡς χαλκεὺς. κλυτοτέχνην δὲ αὐτὸν καλοῦσιν οἱ ποιηταί, ἐπειδὴ ἔνδοξον εἶχε τέχνην ταύτην τὴν χαλκευτικήν. Θερσίτην δὲ αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖ διὰ τοιαύτην αἰτίαν· ὁ Ὀμηρος εἰσφέρει τινὰ ἄνθρωπον, Θερσίτην ὀνόματι, χωλὸν καὶ στραβὸν καὶ κυρτὸν καὶ μαδαρὸν καὶ προπετιῆ. καὶ φησιν ὅτι οὗτος ἠκολούθει τῷ στρατοπέδῳ, οὐ διὰ τὸ πολεμεῖν ἀλλὰ διὰ τὸ γελαῖσθαι. ἐπεὶ οὖν ὁ Ἥφαιστος χωλὸς ἦν καὶ κεκαπνισμένος, λέγει αὐτὸν ὅτι ὡς Θερσίτης ἦν ὁ Ἥφαιστος ὑμῶν. Ὀλύμπιον δὲ αὐτὸν εἶπεν, οἶονεὶ οὐράνιον. Ὀλυμπος γὰρ ὁ οὐρανός. Θερσίτης οὖν Ὀλύμπιος καὶ χωλὸς καὶ προπετιῆς ὑμῶν θεός. Τὸ δὲ Δεσμώτης Ἄρης διὰ μοιχείαν, τῆς αὐτῆς ἐξήρηται ἱστορίας. μοιχεύων γὰρ ὁ Ἄρης τὴν Ἀφροδίτην ἐδέθη ταῖς πάγαις ὑπὸ τοῦ Ἥφαιστου. τὸ δὲ Μετὰ τοῦ Δεῖμου καὶ τοῦ Φόβου καὶ τοῦ Κυδοιμοῦ λέγει, ὅτι οὗτοι θεράποντες λέγονται εἶναι τοῦ Ἄρεως, υἱοὶ δὲ τοῦ Πολέμου, καὶ ὅτι καὶ οὗτοι συμπεπόνθασιν τῷ Ἄρει, καὶ ὅτι ὁ Ἥφαιστος οὐκ ἐφοβήθη τὸν Φόβον καὶ τὸν Δεῖμον καὶ τὸν Κυδοιμόν. τραυματίαν δὲ λέγει τὸν Ἄρεα, ἐπειδὴ ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους, προπετευόμενος ἐν τῷ πολέμῳ. Καὶ ἡ περὶ τῆς Ἀφροδίτης ἱστορία ἐξήρηται, ὅτι πόρνη ἦν· ἐμοιχεύθη γὰρ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως. καὶ ὅτι καὶ τῆς μίξεως αὐτὴν λέγουσιν ἔφορον εἶναι οἱ Ἕλληνες, διὰ τοῦτο εἶπον αὐτὴν ὑπηρέτιν. 5.22 Εἰκοστὴ δευτέρα ἐστὶν ἱστορία πῶς ἡ Ἀθηνᾶ παρθένος οὔσα τίκτει δράκοντα. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ Ζεὺς βουλόμενος ἀποκυῆσαι ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν, ἐδεῖτο συνεργοῦ τοῦ λαβόντος καὶ πλήξαντος τὴν κεφαλὴν ἵνα ἀποκυηθεῖ. καὶ λόγους προσφέρει τῷ Ἥφαιστῷ περὶ τούτου. ὁ δὲ Ἥφαιστος οὐκ ἄλλως εἶλετο σχίσαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός, εἰ μὴ τὴν γεννωμένην ἀποπαρθενεύσῃ· καὶ ἠνέσχετο ὁ Ζεὺς. λαβὼν οὖν ὁ Ἥφαιστος τὸν βουπλήγα, τέμνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός. καὶ ἐξέρχεται ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἐπεδίωκεν αὐτὴν ὁ Ἥφαιστος, ἵνα αὐτῇ συγγένηται. καὶ ἐπιδιώκων ἀπεσπέρμηεν εἰς τὸν μηρὸν τῆς Ἀθηνᾶς. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ λαβοῦσα ἔριον ἐξέμαξε τὸ σπέρμα, καὶ ἔρριψεν ἐν τῇ γῆ. καὶ ἐγένετο ἐκ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἐρίου ἄνθρωπος δρακοντόπους, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐριχθόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονὸς λαβὼν τὸ ὄνομα. 5.23 Εἰκοστὴ τρίτη ἐστὶν ἱστορία ὅτι Ὁ Ἡρακλῆς μαίνεται. ἔστι δὲ αὕτη. Μεγάρη οὕτω καλουμένη, Κρέοντος τοῦ Θηβῶν βασιλέως θυγάτηρ, ἐγαμήθη τῷ Ἡρακλεῖ. καὶ ἐπαιδοποίησεν ἐξ αὐτῆς. ἡ δὲ Ἦρα, ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τὸν Ἡρακλέα διὰ πολλά, ἐνέβαλεν αὐτῷ μανίαν. καὶ μανεῖς ἀπέκτεινε τὰ ἑαυτοῦ τέκνα τὰ ἐκ τῆς Μεγάρης. 5.24 Εἰκοστὴ τετάρτη ἐστὶν ἱστορία, πῶς ὁ Ζεὺς δι' ἀσέλγειαν πάντα γίνεται. ἔστι δὲ αὕτη. Λέγεται ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς τῆς Δανάης γενέσθαι χρυσὸς καὶ ῥυῆναι καὶ οὕτως αὐτῇ συγγενέσθαι. ὁμοίως ἐρασθεὶς καὶ Γανυμήδους, ἀετὸς ἐγένετο· ἐρασθεὶς δὲ Εὐρώπης, βουὸς ἐγένετο, Λήδας δὲ καὶ Νεμέσεως, κύκνος. καὶ οὕτως αἰεὶ μετεβάλλετο, πάντα γινόμενος δι' ἀκαθαρσίαν, ὁ παρ' αὐτοῖς ἐξοχώτατος θεός, καὶ πάντας τοὺς ἄλλους θεοὺς ἀνέλκων εἰς οὐρανοῦς. 5.25 Εἰκοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ τάφου τοῦ Διός ἐν Κρήτῃ. ἔστι δὲ αὕτη. Λέγεται ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τραφῆναι ἐν τῇ Κρήτῃ καὶ ἀποθανεῖν, καὶ εἶναι τάφον ἐν ᾧ ἐπιγέγραπται κεῖσθαι ἐκεῖσε τὸν Δία, καὶ εἶναι ἔλεγχον τοῦτο κατὰ τῶν λεγόντων τὸν Δία θεόν. ἐλέγχονται γὰρ ὅτι ἄνθρωπος ἦν καὶ τέθνηκε καὶ κεῖται ἐν τῇ Κρήτῃ. 5.26 Εἰκοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ

Κερδῶν θεοῦ. Καὶ εἴρηται μὲν καὶ ἐν τῷ Πρώτῳ Λόγῳ, καὶ νῦν δὲ ρηθήσεται, ὅτι τὸν Ἑρμῆν οἱ Ἕλληνες ἔφορον ἔλεγον εἶναι τοῦ κέρδους, διὸ καὶ μαρσίππιον αὐτὸν ποιοῦσι βαστάζειν, καὶ ἔφορον τοῦ λόγου καὶ τῆς κλοπῆς. καλοῦσιν οὖν αὐτὸν Κερδῶν καὶ Λόγιον καὶ Ἄγγελον καὶ Κλῶπα καὶ εἴ τι τοιοῦτο. 5.27 Εἰκοστὴ ἐβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς τιμῆς τῶν Αἰγυπτίων τῆς γινομένης τῷ Νείλῳ. Περὶ δὲ ταύτης Ἡρόδοτος οὐδὲν λέγει· ἀνέγνω δὲ παρ' Ἀρισταινέτῳ τῷ ἱστορικῷ, ὃς ἱστορεῖ ὅτι ἑορτάζουσιν Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ ἑορτὴν πανδημεῖ πάντες καὶ πᾶσαι ἐρχόμενοι περὶ τὰ θέατρα τῶν πόλεων, κάκεισε θοινῶνται ἕκαστος ὃ ἔχει καὶ ἐκάστη ὃ ἔχει. χοροὺς τε συστησάμενοι ἄδουσι τῷ Νείλῳ ᾠδὰς ἅς τῷ Διὶ ἄδουσιν ὡς τοῦ Νείλου τὸ τοῦ Διὸς ἔργον ποιοῦντος καὶ ἄρδοντος τὴν χώραν. ἀνδρογύνων δὲ δοκεῖ λέγειν τιμὰς τὸ πανδημεῖ τοὺς ἄρρενας μετὰ τῶν γυναικῶν ἐκβακχεύεσθαι καὶ πολλάκις ὡς ἐν μέθῃ καὶ ἀσελγαίνειν. 5.28 Εἰκοστὴ ὀγδόη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὰς Ἴσις καὶ τοὺς Μένδητας. ἔστι δὲ αὕτη. Ἡ Ἴσις τιμᾶται παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ μεγάλως τιμᾶται. λέγεται δὲ αὕτη εἶναι ἡ Ἰώ, ἡ ἀρπασθεῖσα παρὰ τοῦ Διὸς ἐκ τοῦ Ἄργου καὶ μεταβληθεῖσα εἰς βοῦν. κέρατα γὰρ περὶ τὴν κεφαλὴν ποιοῦσιν τοῦ ἀγάλματος, ὡς εἶπον δέ, τῶν πάνυ τιμωμένων ἦν παρ' Αἰγυπτίοις. Ἡ δὲ περὶ τοὺς Μενδησίους ἐστὶν αὕτη. τὸν Πᾶνα Μένδητα καλοῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι διὰ τὸ καὶ τὸν τράγον μένδητα καλεῖν. ὁδὲ Πᾶν τραγοπρόσωπός ἐστι. σέβονται οὖν οὕτω τὸν Μένδητα τοῦτον, ἥτοι τὸν Πᾶνα, ὥστε μῆδε γεύεσθαι αἰγῶν διὰ τὸ τὸ εἶδος τῶν αἰγῶν ἔχειν τὸν αὐτῶν θεόν. Οἱ δὲ Ἄπιδες βοῦς εἰσι τιμώμενοι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις. ἐτίκτοντο δὲ οὗτοι καθαροὶ τινες ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, καὶ σημεῖον εἶχόν τι, ὃ ἐδήλου αὐτοὺς εἶναι Ἄπιδας. ἐγεννῶντο δὲ διὰ χρόνου πολλοῦ. ἐπὶ δὲ ἐγεννήθη, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν γεννηθέντα βοῦν, οἵτινες ἱεροῦντο τούτῳ τῷ βοῖ. Τὸ δὲ γράφειν θηρία ἀλλόκοτα καὶ σύνθετα, τοῦτο λέγει ὁ καὶ εἶδον ἐγὼ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀγαλμάτια μικρὰ ἔχοντα κεφαλὴν κυνός, καὶ παραφουομένην κεφαλὴν ἕτεραν αἰλούρου καὶ ἕτεραν ἰέρακος. καὶ ἐσέβοντο ταῦτα οἱ Ἕλληνες, καὶ ἐν εἰκόσιν ἐνέγραφον. οὐ μόνον δὲ τοιαύτην φύσιν ἐνέγραφον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα θηρία ἄμορφα τινὰ ἃ ἐσέβοντο οἱ Αἰγύπτιοι. 5.29 Εἰκοστὴ ἐνατὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὸν Πρίαπον. ἢ περὶ τὸν Πᾶνα ἱστορία αὕτη ἐστίν. Λέγεται ὅτι ὅτε οἱ μνηστήρες τῇ Πηνελόπῃ, τῇ τοῦ Ὀδυσσεύς γυναικί, παρέμενον, συνεμίγησαν αὐτῇ πάντες, καὶ ἐγεννήθη ὁ Πᾶν. Πᾶν δὲ ἐκλήθη ἐπειδὴ ἀπὸ πάντων τῶν μνηστήρων συνελήφθη. λέγουσι δὲ Αἰγύπτιοι αὐτῆς τῆς μίξεως εἶναι ἔφορον τὸν Πᾶνα, ἔνθεν καὶ τραγοσκελῆ αὐτὸν ποιοῦσι, διὰ τὸ κατωφερῆ εἶναι τὸν τράγον, ὃν καλοῦσιν Αἰγύπτιοι Μένδητα. Ἡ δὲ περὶ τὸν Πρίαπόν ἐστὶν αὕτη. λέγεται μετὰ τὸ ἀνελεθῆναι τὴν Ἀφροδίτην ἐκ τῆς Αἰθιοπίας κάλλος ἀμέτρητον ἐπιφέρεισθαι, ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν Δία ἐρασθῆναι αὐτῆς. καὶ συγγενόμενος αὐτῇ, ζῆλον ἄπειρον τῇ Ἥρᾳ κατέλιπεν. εὐθύς οὖν ἡ Ἥρα τὸ μέλλον προσκοπήσασα, καὶ ὅτι ἡμελλε τὸ ἐκ ταύτης τικτόμενον βρέφος κάλλει ὑπερφέρον κατακρατῆσαι πάντων τῶν ἐκ Διὸς τεχθέντων, προλαβοῦσα ἠψατο τῆς κοιλίας τῆς Ἀφροδίτης, καὶ παρεσκεύασε τὸ βρέφος κακόσεμνον τεχθῆναι. τεχθέντος οὖν τοῦ βρέφους ἀμόρφου, καὶ ἑωρακυῖα ἡ μήτηρ ὅτι μέλλει τὸ τέχθεν πλεῖστον αὐτῇ ψόγον ἐπιφέρειν κακόπλαστον ὄν, λαβοῦσα ἔρριψεν εἰς ὄρος. περιτυχὼν δὲ τούτῳ τις ποιμὴν ἔλαβεν αὐτὸ καὶ ἀνέτρεφεν. καὶ ὡς πρὸς εὐκαρπίαν τῆς γῆς νομίσας εἶναι τὸ ἐκείνῳ ὑπάρχον πάθος (λέγω δὴ τὸ τοῦ αἰδοίου) λαβὼν ἰδρύσατο καὶ ἐτίμησε καὶ ὠνόμασε Πρίαπον, δηλῶν κατὰ τὴν τῶν Ἰταλῶν γλῶσσαν τὸν ἐκ πλάνης τοὺς ἐν πλάνῃ καὶ ἐρημίᾳ σῶζοντα. καὶ ἐξ ἐκείνου λέγεται παρὰ τοῖς ποιμέσι τιμᾶσθαι. 5.30 Τριακοστὴ ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν κεκομμένων καὶ διεσπασμένων θεῶν. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ αὕτη περὶ τῶν Τιτάνων εἶναι καὶ τοῦ Διονύσου. ἔστι δὲ αὕτη. Περσεφόνη γεννᾷ τὸν Ζαγρέα Διόνυσον, ἐκ τοῦ Διὸς συλλαβοῦσα αὐτόν. τοῦτον γεννηθέντα οἱ Τιτᾶνες (δαιμονίων δὲ τάξεις αὐταὶ)

φθονήσαντες τῷ Διονύσῳ ὡς ἐκ τοῦ Διὸς ἔχοντι τὴν γένεσιν, διασπαράττουσιν αὐτόν. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι καθ' ὑπόθεσιν τῆς Ἥρας διεσπάσθη ὑπὸ τῶν Τιτάνων ὁ Διόνυσος. Καὶ περὶ μὲν τῶν διεσπασμένων θεῶν ἐστὶν αὕτη ἢ περὶ τοῦ Διονύσου· περὶ δὲ τῶν κεκομμένων οὐδεμία τις φαίνεται ἡμῖν ἱστορία, ἢ ἢ περὶ τῶν Γιγάντων. οὗτοι γὰρ πολεμεῖν ἐθέλοντες τοῖς θεοῖς, οἱ θεοὶ ἀντιστρατευόμενοι ἐπολέμησαν καὶ κατέκοψαν αὐτούς, ὕστερον δὲ τοῦ Διὸς καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπιπέμφαντος αὐτοῖς καὶ καταφλέξαντος αὐτούς. 5.31 Τριακοστὴ πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Κωκυτοῦ καὶ τοῦ Πυριφλεγέθοντος. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, λέγων περὶ τῶν λήξεων καὶ τῶν ἀποκληρώσεων τῶν ψυχῶν, λέγει ὅτι οἱ ἀδίκως βεβιωκότες κολάζονται ἐν τῷ Κωκυτῷ καὶ ἐν τῷ Πυριφλεγέθοντι καὶ ἐν τῷ Ταρτάρῳ. ποταμοὶ δὲ οὗτοί εἰσιν, ὁ μὲν Κωκυτὸς ψυχρότατος, ὁ δὲ Πυριφλεγέθων θερμότατος, ὁ δὲ Τάρταρος μέσος τις τόπος τοῦ παντός, ἐν ᾧ ἀνίμησίς ἐστὶν ὑδάτων καὶ κατάποσις ὑδάτων ἄχρι τοῦ τέλατος τοῦ παντός, σκοτεινός τις καὶ ἀφεγγής. καὶ ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ κολάζονται οἱ ἄδικοι. ὁ δὲ Ἀχέρων καὶ αὐτὸς μέσος τις, ὃς καθαρσίῳ ἔοικε καὶ οὐχὶ κολαστηρίῳ, ρύπτων καὶ σμῆχων τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. 5.32 Τριακοστὴ δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Ταντάλου καὶ τοῦ Τιτυοῦ καὶ τοῦ Ἴξιονος. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ μὲν Τάνταλος υἱὸς ἦν τοῦ Διός. οὗτος ἠξιώθη τῆς τραπέζης τῶν θεῶν, καὶ ἀξιωθεὶς ἐδημοσίευσεν τὰ μυστήρια αὐτῶν, καὶ κολάζεται κόλασιν διὰ τοῦτο τοιάνδε. ἔστιν ἐν τοῖς ὑπὸ γῆν δικαιοτηρίοις, ἔχων πέτραν ἐπάνω αὐτοῦ καὶ κάτω ὕδωρ πολὺ καὶ βλαστήματα καρποφόρα· καὶ ἤρτηται ὁ λίθος κατ' αὐτοῦ. ἐὰν οὖν, φησί, θέλῃ πιεῖν ἐκ τοῦ παρακειμένου ὕδατος, πίπτει ἢ πέτρα ἐπάνω αὐτοῦ καὶ τιμωρεῖται αὐτόν. ἐκ τούτου φησὶν ὅτι λιμῶ καὶ δίψει τήκεται, ὀρῶν μὲν ἀφ' ὧν δεῖ φαγεῖν καὶ πιεῖν, μὴ δυνάμενος δὲ διὰ τὴν ἐπληρωμένην κατ' αὐτοῦ πέτραν. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Τιτυοῦ ἐστὶν αὕτη. Τιτυὸς ἠράσθη τῆς Λητοῦς καὶ ἐρασθεὶς ἐκράτησεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κρηδέμενου. εἶτα Ἄρτεμις καὶ Ἀπόλλων, παῖδες ὄντες τῆς Λητοῦς, κατετόξευσαν αὐτόν καὶ ἀνεῖλον. καὶ νῦν, φησὶν, ἐν τῷ Ἄϊδι ἔχει τὰ βέλη ἐμπεπαρμένα καὶ κολάζεται ἐκ τούτου. Ἡ δὲ περὶ τὸν Ἴξιόνά ἐστὶν αὕτη. Ἴξίων ἠράσθη τῆς Ἥρας· ἢ δὲ Ἥρα προσαγγέλλει τῷ Διί. ὁ δὲ Ζεὺς βουλευθεὶς γινῶναι εἰ οὗτος ἐρᾷ αὐτῆς, ἐξομοιοῖ νεφέλην τῇ Ἥρᾳ, καὶ ἔστησεν. ὁ δὲ Ἴξίων νομίσας αὐτὴν εἶναι τὴν Ἥραν συμμίγνυται τῇ νεφέλῃ. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς κολάζει αὐτόν οὕτω· τροχῶ διατείνας αὐτόν ἐποίησεν αἰεὶ φέρεσθαι τὸν τροχόν· καὶ ἔστιν οὗτος αἰεὶ ἀνακυκλούμενος καὶ καταφερόμενος, ταύτην τινύων τιμωρίαν. Δίψει δὲ λέγει κολάζεσθαι τὸν Τάνταλον, ὡς εἶπομεν. Ἐπιγενεῖοις δὲ ὅτι εἰ ἤψατο τὸ γένειον αὐτοῦ τῆς λίμνης τοῦ ὕδατος, ἐξηραίνετο. οὐ μόνον δὲ τὸ ξηραίνεσθαι ἤρκει αὐτῷ πρὸς κόλασιν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν πέτραν ὑπερκεῖσθαι αὐτοῦ καὶ καταπίπτειν ἐπάνω αὐτοῦ. τὸ δὲ Ῥοιζοῦσθαι τῷ τροχῷ, περὶ τοῦ Ἴξιονος λέγει. οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ διαταθεὶς τῷ τροχῷ καὶ κυλινδούμενος. Ῥοιζοῦσθαί ἐστι τὸ τῇ βιαίᾳ φορᾷ φέρεσθαι τὸν τροχόν. 5.33 Τριακοστὴ τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων. ἔστι δὲ ἢ περὶ τοῦ Προμηθέως αὕτη. Ὁ Προμηθεὺς οὗτος λέγεται κλέψαι τὸ πῦρ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ἐνεγκεῖν εἰς ἀνθρώπους, καὶ ὅτι περὶ τὰ κρέα τῆς θυσίας ἀπατήσας τὸν Δία, εἰς ὄργας ἐκίνησεν αὐτόν διττάς. τοῦτον θέλων τιμωρησασθαι, ἐποίησεν αἰετὸν κατεσθίειν αὐτοῦ τὸ ἦπαρ. καὶ τὴν μὲν ἡμέραν κατησθίετο τὸ ἦπαρ, τὴν δὲ νύκτα πάλιν ἀνεπληροῦτο. καὶ πάλιν ἤρχετο ὁ αἰετὸς καὶ ἤσθιεν αὐτό, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐλθὼν ἐτόξευσεν τὸ ὄρνειον τοῦτο. 5.34 Τριακοστὴ τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Κυκλωπείου τιμῆς. Ὁ Κύκλωψ οὗτος λέγεται εἶναι ἥρως τις ληστρικός καὶ ποιμὴν, ὃς ὤκει τὴν Σικελίαν, εἶχε δὲ ἓνα ὀφθαλμόν. τοῦ οὖν Ὀδυσσεὺς ἀποπλανηθέντος μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πολεμὸν μετὰ τῶν ἐταίρων αὐτοῦ καὶ ἐλθόντος περὶ τὴν Σικελίαν, ὁ Κύκλωψ συνέλαβε καὶ αὐτόν τὸν Ὀδυσσεῆα καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ. καὶ τοὺς μὲν ἐταίρους αὐτοῦ πρῶτους κατέφαγε, τὸν δὲ Ὀδυσσεῆα τηρήσας εἰς

ὕστερον καταφαγεῖν οὐκ ἴσχυσε, διαδράντος αὐτοῦ. διέδρασε δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔριον ἐνὸς κριοῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν καὶ ἐξελθὼν. 5.35 Τριακοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν Ἑρακλέους στηλῶν. ἔστι δὲ αὕτη. Τοῦ Ἑρακλέους περὶ τὰ Γάδειρα ἐλθόντος, καὶ μηκέτι ἰσχύσαντος περαιτέρω ἀπελθεῖν, οὔτε γὰρ περάσαι ἴσχυσε τὸν Ὠκεανόν· τὰ γὰρ Γάδειρά ἐστιν ὡσπερ εἴσοδος ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ ἐπὶ τὴν δυτικὴν θάλασσαν· ἄχρι τῶν Γαδείρων γενόμενος, στήλας ἔλαβε παρὰ τῶν ἐνοικούντων τὸν τόπον, ὡς μέχρι τῶν ἐκεῖσε βατῆς οὔσης τῆς θαλάσσης καὶ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἐπέκεινα οὐκέτι. καὶ ἀκούει ὁ τόπος Ἑρακλέους στήλαι. 5.36 Τριακοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τὸν Ἀκταίωνα· ἐστὶ δὲ αὕτη· Ἀκταίων κυνηγέτης ἦν· οὗτος εἶδε γυμνὴν τὴν Ἄρτεμιν. Ἦν δὲ οὐ θεμιτὸν τὰς θεὰς τὰς παρθένους γυμνάς ἰδεῖν. Ἡ οὖν Ἄρτεμις χολωθεῖσα ἐποίησε τοὺς κύνας μανῆναι τοὺς αὐτοῦ τοῦ Ἀκταίωνος καὶ ἀνελεῖν αὐτόν. Καὶ ἀνηρέθη ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ὁ Ἀκταίων. 5.37 Τριακοστὴ ἑβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Ὠρίωνος· ἐστὶ δὲ αὕτη· Ὑριεύς τις Βοιωτίας βασιλεὺς ἦν. Οἱ δὲ θεοὶ βουληθέντες ἰδεῖν εἰ φιλόξενοί εἰσιν οἱ ἄνθρωποι, ἦλθον πρὸς αὐτὸν ὡς φιλοξενισθέντες ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἐδέξατο αὐτοὺς καὶ ἔθυσσε βοῦν καὶ ἐξένισεν αὐτούς. Ξενισθέντες οὖν καὶ ἐξερχόμενοι οἱ θεοὶ εἶδον τὴν βύρσαν τοῦ σφαγέντος βοῶς κειμένην κάτω· καὶ οὐρίσαντες εἰς αὐτὴν ἐποίησαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ οὔρου καὶ τῆς βύρσης τὸν Ὠρίωνα. Οὗτος γενόμενος ἠράσθη τῆς Ἀρτέμιδος. Αὕτη δὲ σκορπίον ἀνῆκε κατ' αὐτοῦ καὶ κρουσθεὶς οὗτος ἐν τῷ σφυρῷ τέθηκεν. Οἱ οὖν θεοὶ ἐλείψαντες αὐτὸν δι' ἀστέρων ὑπεζωγράφησαν αὐτὸν ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ τοῦ Σκορπίου. Περὶ τοῦ φαλλοῦ τοῦ Ὀσίριδος ἦτοι Διονύσου διασπασθέντος ὑπὸ Τυφῶνος. Φασὶν ὡς ἡ τούτου ἀδελφὴ ἢ ἴσις τὰ τούτου μέλη σὺν πόνῳ πολλῷ συλλέξασα, μόνον τὸ αἰδοῖον οὐχ εὔρε· τούτου χάριν εἰκόνα τοῦ αἰδοίου ποιήσασα, προσκυνεῖσθαι ὑπὸ πάντων ἐκέλευσε. γίνεται οὖν παρ' Ἑλλησιν ἑορτὴν τοῦ φαλλοῦ, ἣν προσηγόρευσαν Φαλλαγωγίαν. 5.38 Τριακοστὴ ὀγδόη ἢ περὶ τὸν Ἄδωνιν καὶ Ἀφροδίτην· Μύρρα Κινύρου τινὸς γέγονε θυγάτηρ. Αὕτη συνευνασθεῖσα τῷ ἰδίῳ πατρί, ἐπαιδοποίησεν ἐξ αὐτοῦ. Ἐγκαλυπτομένη δὲ καὶ τὸ ἄγος οὐ φέρουσα, τὸ τεχθὲν βρέφος εἰς ὄρος ἐξέθετο. Τοῦτο λαβοῦσαι αἱ λεγόμεναι νύμφαι, ἄστιας Ὀρειάδας καλοῦσιν, ἀνεθρέψαντο. Εὐειδῆς δὲ τὴν ὥραν οὗτος ἦν· γέγονε δὲ κυνηγός. Τούτου ἠράσθη ἡ Ἀφροδίτη, γύναιόν τι ἀκόλαστον. Ὁν ζηλοτυπήσας ὁ τούτου ἀντεραστὴς Ἄρης εἰς κάπρον μεταμορφωθείς, ἀνείλε τοῦτον. Ὁδύρετο δὲ ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἀκράτῳ κατείχετο λύπη. Μὴ φέρουσα δὲ τὸν ἔρωτα κατελήλυθεν εἰς τὸν Αἴδην ζητοῦσα τὸν ἐρώμενον. Ἡξίου δὲ τὸν Πλούτωνα τὸν νέον αὐτῇ φιλοτιμήσασθαι. Ἐπεῖχε δὲ τῆς αὐτῆς ἢ τούτου γυνὴ Περσεφόνη, σφόδρα ἐχομένη τοῦ Ἀδώνιδος. Ὡς δ' ἐπέκειτο λιπαροῦσα ἡ Ἀφροδίτη, ἔδοξενόποτέραις τὴν τούτου συνουσίαν μερίσασθαι, καὶ τὴν μὲν ἐπέτειον ἔχειν ὑπὲρ γῆς, τὴν δὲ ἐπέτειον ἐν τῷ Αἴδη. Τοῦτο οὖν ἀνύσασα ἡ Ἀφροδίτη δεδήλωκε τοῖς αὐτῆς θεραπευταῖς ἀναβεβιωκέναι τὸν Ἄδωνιν, ὅπως τοῦ τε θρήνου καὶ τῶν οἰμωγῶν καταλήξαντες, πανηγύρεις ἐπιτελοῖεν. Ἔθνος δὲ ἐστὶν Αἰθιοπῶν ἐπέκεινα, κομιδῆ τὸ γύναιον τοῦτο τὴν Ἀφροδίτην σεβόμενον. Οὗτοι οὖν ἐπιστολὰς γράφονται καὶ κέραμῳ ἐμβάλλοντες μετὰ τελεσμῶν τινῶν τῇ θαλάσῃ ὑπεφίεσαν. Ὁ δὲ αὐτομάτως ἐν Βύβλῳ τῆς Παλαιστίνης ἠύρισκετο καὶ τοῦτον τὸν κέραμον ὑποδεχόμενοι οἱ τῆς Ἀφροδίτης συμμῦσται, ἐορτὴν ἦγον συγγηθόμενοι τῇ δῆθεν θεᾷ, τὸν ἐρώμενον εὐρούσα. Καὶ γὰρ [ἐκ] τῶν ἐπιστολῶν· τοῦτο ἐγίνωσκον καὶ τοῦτο [φησὶν] ἔστιν ὁ Ἡσαΐας ὁ προφήτης φησὶν· ὁ ἀποστέλλων ἐπιστολὰς βυβλίνας ἐν θαλάσῃ ὄμηρα· τουτέστιν ἐνέχυρα τῆς φιλίας αὐτῶν. Τοῖς γὰρ κατολοφυρομένοις διὰ τῶν ἐπιστολῶν τὴν τοῦ Ἀδώνιδος κατεμήνεν ἀναβίωσιν. Παρέλαβον δὲ τουτὶ τὸ δρᾶμα καὶ οἱ ἐξ Ἰσραὴλ καὶ ἐπένθουν τὸν Θαμμούζ· οὕτως γὰρ παρ' αὐτοῖς ἐλέγετο ὁ Ἄδωνις. 5.39 Τριακοστὴ ἐν(ν)άτη ἢ κατὰ τὸν Πανδίωνα· Πανδίων βασιλεὺς γέγονεν

Ἀθηναίων. Πόλεμον δὲ πρὸς Λακεδαιμονίους ἔχων προὔτρεπεν εἰς σύμμαχον τὸν Τηρέα· τύραννος δὲ Θρακῶν οὗτος. Ὁ δὲ μὴ πρότερον συμμαχήσειν ἔφασκεν εἰ μὴ τὴν πρεσβυτέραν αὐτῷ θυγατέρα πρὸς γάμον καθυπόσχοιτο. Εἶχε γὰρ δύο θυγατέρας ὁ Πανδίων, Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν, αἱ τοσοῦτον ἀλλήλαις ἔστεργον ὡς ὑποθεῖναι γνώμην ὁποτέρας ὡς εἴ τι δ' ἂν ἐκ περιστάσεως ἢ μία πάθοι, ταῦτα αὐθαιρέτως ἑαυτῇ δράσειν τὴν ἑτέραν. Καθυπισχνεῖται οὖν τῷ Τηρεῖ τὴν Πρόκνην ... ἀπήγαγεν οἴκαδε, καὶ ἐπαιδοποίησεν ἐξ αὐτῆς. Χρόνου δὲ πολλοῦ παριππεύσαντος ἐπεθύμησε τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν ἰδεῖν καὶ ἠντιβολεῖ τὸν ἑαυτῇ ἄνδρα εἰς Ἀθήνας ἐλθόντα ἀγαγεῖν αὐτῇ τὴν ἀδελφὴν. Ἐλθὼν οὖν καὶ ἀξιώσας τὸν Πανδίωνα λαμβάνει καὶ τὴν ἑτέραν ἀδελφὴν τὴν Φιλομήλαν. Κατὰ δὲ τὴν ὁδὸν οἶα δὴ βάρβαρος οἰνηθεὶς διαπαρθενεὺει τὴν παῖδα. Ἐπερυθριῶν δὲ τῷ δράματι, γλωσσοτομεῖ τὴν Φιλομήλαν ὅπως τὸ ἀθέμιτον μὴ ἐξείποι πρᾶξιν καὶ καταλιμπάνει αὐτὴν κατὰ τὴν ὁδὸν. Ἡ δὲ οἶα Ἑλληνίς καὶ ἄριστα τὰς ταλασίας ἐξησκημένη φάρος τι ἰστοργήσασα καὶ ἐν αὐτῷ τὴν δραματουργίαν καθυφανεῖσα, πέμπει τῇ ἀδελφῇ. Ἡ δὲ γνοῦσα τὸ γεγονός, τὴν μὲν ἀδελφὴν κομίζει πρὸς ἑαυτήν· λαβοῦσα δὲ τὸν υἱὸν ὃν εἶχε ἐκ τοῦ Τηρέως, ἐκρεανόμησε καὶ ἐψήσασα παρέθηκε τῷ ἀνδρὶ ἐλθόντι ἐκ θήρας. Ὁ δὲ γνοὺς τὸ δράμα καὶ ἔνθους γενόμενος κατεδίωκεν ταύτην μετὰ τῆς ἀδελφῆς. Ταύτας οὖν κατοικτειρήσας ὁ Ζεὺς, μετέβαλε τὴν μὲν εἰς χελιδόνα, τὴν δὲ εἰς ἀηδόνα, καὶ οὕτω τοῦ δρόμου κατέληξαν. 5.40 Τεσσαρακοστὴ ἢ κατὰ τὸν Πρίαπον· Τοῦτο εἶδωλόν ἐστι παιδίῳ μικρῷ ἀπεικασμένον, ὃ αἰδοῖον ἀπηρητημένον ἔχον τῇ ἡλικίᾳ μεῖζον, ὃ καλοῦσι φαλλόν. Τοῦτο μυθεύουσιν οἱ ἔξω Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης εἶναι υἱόν· οἱ δὲ τὰ τούτων εἰδότες μυστήριά φασιν ἐν μέθῃ καὶ ἡδονῇ τοῦτον φῦναι, ταύτη τοι καὶ Πρίαπον ὀνομάζεσθαι· ἡδονῇ γὰρ καὶ μέθῃ τις κρατηθεὶς, εὐθυτενὲς τὸ αἰδοῖον ἴσχει. 39.τ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ἘΞΗΓΗΣΙΣ ὼΝ ἘΜΝΗΣΘΗ ἹΣΤΟΡΙΩΝ Ὁ ἘΝ ἈΓΙΟΙΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἘΝ ΤΩΙ ἘΙΣ ΤΑ ΦΩΤΑ ΛΟΓΩΙ Υ Ἡ ἈΡΧΗ ΠΑΛΙΝ ἹΗΣΟΥΣ Ὁ ἘΜΟ39.1 Οὐ Διὸς ταῦτα γοναὶ καὶ κλοπαὶ τοῦ Κρητῶν τυράννου. Τὸν Δία οἱ θεολόγοι τῶν Ἑλλήνων ἐκ Κρόνου λέγουσι γεννηθῆναι, καὶ γεννηθέντα περισωθῆναι τοιῶσδε. ὁ Κρόνος τῇ Ῥέα γενόμενος σύνοικος, ἅπερ ἔτικτεν αὐτῷ παιδιά, λαμβάνων κατέπινεν. καὶ οὕτως ἐπὶ πολλῶν τούτου γινομένου, ἄτεκνος ἔμενεν ἡ Ῥέα. ὅτε οὖν ἐγέννησε τὸν Δία, φοβουμένη μήπως καὶ τὸ βρέφος τοῦτο καταποθὲν ἀπόληται, λίθον μὲν σπαργανώσασα δέδωκε τῷ Κρόνῳ ὡς βρέφος καταπιεῖν, τὸν δὲ Δία ὑπεξέθετο ἐν τῇ Κρήτῃ. καὶ παρέστησε τῷ βρέφει τοὺς Κορύβαντας καὶ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι καὶ κροτεῖν καὶ κτυπεῖν τὰ ὄπλα αὐτῶν, καὶ γίνεσθαι τινα ἦχον τὸν δυνάμενον ὑποκλέπτειν καὶ παρακρούειν τὸν ἐξ τοῦ κλαυθμοῦ τοῦ παιδίου ἦχον, ἵνα μὴ μαθὼν ὁ Κρόνος ποῦ κέκρυπται λαβὼν καταπίῃ. Νῦν οὖν Πατέρα μὲν λέγει μισότεκνον τὸν Κρόνον, παιδίον δὲ κλαυθμυριζόμενον τὸν Δία. τοὺς Κουρήτας δὲ λέγει τοὺς μετὰ τῶν Κορυβάντων ταχθέντας παρὰ τῆς Ῥέας ὀρχεῖσθαι. δαίμονες δὲ οὗτοι οἱ Κουρήται καὶ οἱ Κορύβαντες. ἐνόπλιον δὲ ὄρχησιν λέγει τὴν πυρρίχην. κτύπον γάρ τινα ἐν ταῖς ἀσπίσιν ἐποίουν οὗτοι πρὸς τὸ ὑπερηχεῖσθαι τὸν κλαυθμὸν τοῦ παιδίου. Κρητῶν δὲ τυράννου εἶπεν ὅτι οἱ μὲν θεολόγοι τῶν Ἑλλήνων θεὸν λέγουσι γενέσθαι καὶ τὸν Κρόνον καὶ τὸν Δία, ἢ δὲ δημῳδῆς ἱστορία, ἦν καὶ τίθεται ὁ θεῖος Γρηγόριος, λέγει ὅτι ὁ Ζεὺς οὗτος τύραννος ἦν Κρήτης. καὶ θέλοντες αὐτὸν θεραπεύειν οἱ ὑπήκοοι ἐμυθολόγουν ὡς ἐκ Κρόνου θεοῦ καὶ Ῥέας ἔχει τὴν γέννησιν, ἐπεὶ ἄνθρωπος ἦν· διὸ ἐπήγαγεν Κᾶν Ἑλληνες ἀπαρέσκωνται. οἱ γὰρ Ἑλληνες οὐ θέλουσιν αὐτὸν εἶναι ἄνθρωπον καὶ τύραννον Κρητῶν, ἀλλὰ θεόν. 39.2 Οὐδὲ Φρυγῶν ἐκτομαὶ καὶ αὐλοὶ καὶ Κορύβαντες. αὕτη ἡ ἱστορία κεῖται καὶ ἐν ταῖς τῶν Στηλιτευτικῶν ἱστορίαις. ἔστι δὲ αὕτη. Ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐσεβάσθη Ῥέα ἢ μήτηρ τῶν θεῶν, Διός, Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος καὶ Ἥρας, μήτηρ μὲν θεῶν τούτων, γυνὴ δὲ τοῦ Κρόνου. ταύτη οὖν ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐγίνοντο τελεταὶ τινες. καὶ ἐνθουσιῶντες οἱ

τελοῦντες καὶ οἱ τελούμενοι, καὶ ἐξιστάμενοι ἑαυτῶν, κατέτεμνον ἑαυτοὺς ὑπὸ ξιφῶν, μὴ αἰσθανόμενοι ὅτι τέμνουσιν ἑαυτούς. καὶ ἄλλοι δὲ τινες ἠϋλοῦν, καταθέλοντες αὐτοὺς καὶ παρεγείροντες περὶ τὴν ἐκτομήν. ἄχρι δὲ τοῦ παρόντος τινὲς περὶ τὰ ὄρεινά τῆς Καρίας Ἕλληνες ἀλόγιστοι κατατέμνουσιν ἑαυτοὺς, τῷ παλαιῷ ἔθει τούτῳ κρατούμενοι. 39.3 Οὐδὲ κόρη τις ἡμῖν ἀρπάζεται. καὶ αὕτη ἡ ἱστορία κεῖται ἐν τοῖς Στηλιτευτικοῖς. ἔστι δὲ αὕτη. Ἡ Δημήτηρ θεὸς εἶναι λεγομένη τίκτει θυγατέρα ἀπὸ τοῦ Διός, ἦντινα ἐκάλουσαν καὶ Κόρην καὶ Περσεφόνην. ταύτης ἐράσθη ὁ Πλούτων, καὶ ἐρασθεὶς ἤρπασε, καὶ κατήλθεν ἐν τῷ Ἄϊδι. ἡ οὖν Δημήτηρ περιήει ζητοῦσα τὴν Κόρην, καὶ πολλὰ πλανηθεῖσα ἦλθεν ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἐλθοῦσα δὲ τὸν μὲν τόπον ἐν ᾧ ἦλθεν ἐκάλεσεν Ἐλευσίνα παρὰ τὸ ἐληλυθέναι, ἔμαθε δὲ παρὰ τοῦ Κελεοῦ καὶ τοῦ Τριπτολέμου ὅτι ἡ Κόρη ἤρπάγη παρὰ τοῦ Πλούτωνος καὶ ἔστιν ἐν τῇ Ἄϊδι. μαθοῦσα οὖν ἡ θεὸς ταῦτα, ἔληξε τῆς πλάνης. ἀμειβομένη δὲ τοὺς ἄνδρας ὑπὲρ τῆς χάριτος ταύτης, δέδωκεν αὐτοῖς τὰ σπέρματα, τὸν σῖτον καὶ τὴν κριθὴν καὶ τὰ ὄσπρεα. λέγεται γὰρ τῶν σπερματικῶν καρπῶν εἶναι ἔφορος ἡ Δημήτηρ. δοῦσα δὲ τὰ σπέρματα, δέδωκε καὶ δράκοντας καὶ ἄρματα πτερωτὰ πρὸς τὸ περιελθεῖν καὶ δοῦναι πᾶσι τὸν σῖτον καὶ τὴν κριθὴν. οὐπω γὰρ ἤδεισαν οἱ ἄνθρωποι ἐσθίειν ἄρτον ἢ χρῆσθαι σίτῳ, ἀλλὰ νομαδικὸν βίον ἔζων. οὐ μόνον δὲ τὸν σῖτον ἀλλὰ καὶ πάντα τοὺς σπερματικούς καρπούς δέδωκε, καὶ τὰ μυστήρια ἐτέλεσεν αὐτούς, καὶ ἔδειξε πῶς δεῖ τελεῖν καὶ τελεῖσθαι. νύκτωρ δὲ ἐγένετο ἡ τελετὴ ἐν τῇ Ἐλευσίῃ. ἱερὸν γὰρ ἐκτίσθη ἐκεῖσε ταύτης τῆς Δήμητρος. εἶπε δὲ Τὰ μὲν εὖ ποιεῖν, τὰ δὲ εὖ πάσχειν, διὰ τὸ καὶ τὴν Δημήτραν παθεῖν εὖ ἐν τῷ ἀκοῦσαι περὶ τῆς θυγατρὸς καὶ λῆξαι τῆς πλάνης, καὶ ταύτην δὲ εὖ ποιῆσαι τοὺς περὶ τὸν Κελεὸν τῷ δοῦναι τὰ σπέρματα καὶ τελέσαι τὰ μυστήρια. τὸ δὲ Οἶδεν Ἐλευσίς ταῦτα περὶ τῆς κώμης λέγει, ἐν ἧ ἔλθοῦσα ἡ Δημήτηρ ἐποίησε τὰ μυστήρια. εἶπε δὲ Τῶν σιωπωμένων καὶ σιωπῆς ὄντως ἀξίων διὰ τὸ νόμον εἶναι τὸν κελεύοντα μηδένα τῶν τελεσθέντων καὶ μνηθέντων τὰ μυστήρια δημοσιεύειν τὴν τελετὴν, ἀλλὰ σιωπῆ κατέχειν καὶ μὴ ἐκφέρειν εἰς τοὺς ἀμυήτους. 39.4 Οὐδὲ Διόνυσος ταῦτα καὶ μῆρὸς ὠδίνων. Σεμέλη θυγάτηρ γέγονε Κάδμου τοῦ Θηβῶν βασιλέως. ταύτης ἠράσθη ὁ Ζεὺς καὶ συνεγένετο αὐτῇ, καὶ εἰς ζῆλον καὶ φθόνον ἐκίνησεν Ἥραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. ζηλοτυπήσασα οὖν ἡ Ἥρα ἀπέρχεται πρὸς τὴν Σεμέλην καὶ λέγει αὐτῇ ὅτι Ἥπατῆσαι τὸ ὄλον, οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς ἐστὶν ὁ συγγινόμενός σοι. ἐμοὶ γάρ, φησὶν, ὅτε συγγίνεται, μετὰ ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν συγγίνεται. ἐὰν οὖν ἔλθῃ πρὸς σε ὁ Ζεὺς, εἶπε αὐτῷ ὅτι Ὡς συγγίνῃ τῇ Ἥρᾳ, οὕτως σύνελθέ μοι. καὶ εἰ μὲν συγγίνεται σοι μετὰ βροντῶν καὶ κεραυνῶν, τῷ ὄντι ὁ Ζεὺς σοι συγγίνεται· εἰ δὲ ἄλλως πως, οὐκ ἔστιν ὁ Ζεὺς. ταῦτα ὑποθεμένης τῆς Ἥρας, ἐλθόντος τοῦ Διὸς πρὸς τὴν Σεμέλην, ἠτήθη παρ' αὐτῆς συγγενέσθαι αὐτῇ ὡς τῇ Ἥρᾳ συγγίνεται. εἶτα, συγγενομένου αὐτῇ μετὰ κεραυνῶν, μὴ ἐνεγκοῦσα ἡ Σεμέλη τοὺς κεραυνοὺς ἀπέθανεν. ὁ οὖν Ζεὺς θάπτον τὸ ἔμβρυον ὃ ἦν ἐν τῇ Σεμέλει λαβῶν, ἔβαλεν εἰς τὸν μηρὸν καὶ ἔρραψεν ἕως οὗ γένηται τῶν ἐννέα μηνῶν. ἦν δὲ οὗτος ὁ Διόνυσος. ἀτελὲς οὖν κύημα λέγει τὸ ἔμβρυον τοῦτο τὸ βληθὲν εἰς τὸν μηρὸν. ὠδίνοντα δὲ μηρὸν λέγει ὅτι ἐκύησεν αὐτὸν ὁ μῆρὸς τοῦ Διός. Θεὸν δὲ ἀνδρόγυνον καλεῖ τὸν Διόνυσον αὐτὸν ὡς ποτὲ μὲν γυναικιζόμενον, ποτὲ δὲ ἀνδριζόμενον. χορὸν δὲ μεθύοντων λέγει τοὺς Σατύρους καὶ τὰς Βάκχας καὶ τοὺς Σειληνοὺς. δαίμονες δὲ οὗτοι, ὀπαδοὶ καὶ ὁμοκέλευθοι τοῦ Διονύσου. αὐτοὺς δὲ τούτους λέγει καὶ στρατὸν ἔκλυτον τοὺς δαίμονας· ἔκλυτον δὲ αὐτὸν καλεῖ διὰ τὴν μέθην. ἐπειδὴ γὰρ τοῦ οἴνου ἔφορος ὁ Διόνυσος, εἰκότως τοὺς σὺν αὐτῷ δαίμονας μεθυστὰς εἰσάγουσιν. τὸ δὲ Θηβαίων ἄνοια τοῦτον τιμῶσα, ὅτι Θηβαῖος ἦν τὸ γένος ὁ Διόνυσος, ὡς ἐκ τῆς Σεμέλης γεννηθεὶς· εἶπομεν γὰρ ὅτι Σεμέλη θυγάτηρ ἦν Κάδμου τοῦ Θηβαίου. ἄνοιαν δὲ καλῶς εἶπεν Θηβαίων, ἐπειδὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβάλλονται οἱ Θηβαῖοι, καὶ ἔστι παροιμία ἡ λέγουσα, Ἡ Βοιωτία ὕς. διὰ

τί δὲ ὁ κεραυνὸς προσκυνεῖται; ὅτι κατέφλεξε τὴν Σεμέλην. Τὸ δὲ ὡσπερ ἄλλο τι κεφαλὴ πρότερον, ἑτέρα μὲν ἐστὶν ἱστορία, ἐπειδὴ δὲ ἐμπέλεκται ταύτη ἀναγκαῖον ἐστὶ καὶ αὐτὴν ἐξηγήσασθαι. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Διὸς γέγονε κεφαλὴ ὠδίνων, ὡσπερ καὶ ὁ μηρὸς αὐτοῦ γέγονε μηρὸς ὠδίνων ἥνικα ἔρραψε τὸν Διόνυσον. ποτὲ οὖν γέγονεν ἢ κεφαλὴ αὐτοῦ κεφαλὴ ὠδίνων ὅτε ἐν αὐτῇ εἶχε τὴν Ἀθηνᾶν. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐγεννήθη. ἐκεῖ γὰρ αὐτὴν ὠδινεν ὁ Ζεὺς, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἡφαίστου μετὰ ἀξίνης κατὰ τῆς κεφαλῆς ὁ Ζεὺς ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἀθηνᾶν. 39.5 Πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν αἰσχυρῶν αὐτῆς μυστηρίων. λέγεται γὰρ ὅτι ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ ἔσχε τὴν γέννησιν ἢ Ἀφροδίτη. ὁ γὰρ Κρόνος, φησὶν, ὁ υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, λαβὼν τὸ δρέπανον ἀπέκοψε τοῦ ἰδίου πατρὸς τὰ αἰδοῖα καὶ ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ταῦτα τὰ αἰδοῖα πεσόντα καὶ ἀφρὸν συνάξαντα ἀπεκύησαν τὴν Ἀφροδίτην, διὸ καὶ Ἀφροδίτη καλεῖται, ὡς ἐκ τοῦ ἀφροῦ καὶ τῆς καταδύσεως γενομένη. διὸ εἶπεν Αἰσχυρῶς γεννωμένης καὶ τιμωμένης. ὁμοίως γὰρ καὶ αἱ τιμαὶ αἱ περὶ αὐτὴν καὶ αἱ ἑορταὶ δι' αἰσχυρουργίας καὶ ἡδυπαθείας καὶ πορνείας ἐτελοῦντο, ὡς καὶ τῆς πορνείας αὐτῆς ἐφόρου τῆς Ἀφροδίτης. 39.6 Ἔκτη ἐστὶν ἱστορία Οὐδὲ φαλλοὶ τινες καὶ ἰθύφαλλοι. ἔστι δὲ σαφὴς αὕτη. Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου φαλλοὺς δερματίνους ἐσχηματισμένους εἰς αἰδοῖα ἀνδρὸς περιετίθεσαν οἱ Ἕλληνες ἑαυτοῖς εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ. καὶ τινες μὲν τῶν φαλλῶν ἀπήρτων ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ἑαυτῶν, ἄλλους δὲ περὶ τὴν ὀσφῦν ἰθυτενῶς περιεδέσμον, μιμουμένους αἰδοῖον ὄρθιον, οὓς καὶ ἰθυφάλλους ἐκάλουν, ὡς εἶναι τῶν φαλλῶν, τοὺς μὲν ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ πλαγιοφάλλους. τοῦτο δὲ ἐποίουν τιμῶντες τὸν ἑραστὴν τοῦ Διονύσου. λέγεται γὰρ ὅτι ἠράσθη μειράκιον τοῦ Διονύσου, εἶτα τοῦτο πρὶν ἐπιτύχοι τῆς ἀσελγείας ποντισθὲν περὶ τὴν Λέρνην ἀπέθανεν. ὁ οὖν Διόνυσος ἀφοσιώσασθαι βουλόμενος τὸν ἔρωτα τοῦ ἀποθανόντος μειρακίου, σύκινον αἰδοῖον πελεκήσας περιῆψεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ τράχηλον, καὶ οὕτως περιῆει. καὶ ἐκ τούτου τιμῶντες τὸν Διόνυσον οἱ Ἕλληνες τοὺς φαλλοὺς περιετίθεσαν ἑαυτοῖς. 39.7 Ἐβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς τῶν Ταύρων ξηνοκτονίας. ἔστιν δὲ αὕτη. Ταῦροι ἔθνος Σκυθικόν, ἔνθα ἦν ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς ὃ ἦν ἰέρεια ἢ Ἰφιγένεια ἢ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ πάντα ἄνθρωπον ἐπιδημοῦντα ξένον ἔθουον τῇ Ἀρτέμιδι. καὶ περὶ ταύτης τῆς ἱστορίας ἐν ταῖς ἱστορίαις τῶν Σηλιτευτικῶν σαφῶς εἶπομεν. 39.8 Ὀγδὴ ἐστὶν ἱστορία τὸ τῶν Λακωνικῶν ἐφήβων ἐπιβώμιον αἶμα. ἔστι δὲ αὕτη. Οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς καρτερίαν γυμναζόμενοι ἑορτὴν ἐποίουν ἐν ἣ ἑμάστιζον ἀλλήλους. καὶ ἀνδρείαν τινὰ ἐκ τούτου ἐπαιδεύοντο ἵνα καρτερικῶς ἔχοιεν περὶ τοὺς πολέμους. ἐτίμων δὲ οἱ Λάκωνες ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν μαστίγων τὴν Ἄρτεμιν. ταύτην γὰρ λέγει παρθένον θεόν. καρτερικὴ γὰρ καὶ ὑπεράνω πάσης δειλίας καὶ ἐμπαθείας. Μαλακίαν δὲ λέγει τετιμηκέναι τοὺς Λάκωνας, ἢ ὅτι ἐποίουν καὶ τινὰ ἑορτήντ' αὐτοῖς διὰ λέγων ἐν ἣ κοινῶς πάντες ἦσθιον καὶ εὐωχοῦντο καὶ ἐθηλύνοντο, ἢ ὅτι κάκεῖ ἐπενέμετο τὸ τῆς παιδευασίας πάθος, ὡσπερ ἔχομεν περὶ τοῦ Πausανίου καὶ τοῦ Ἀργιλίου, ὅτι παιδικὰ ἦν ποτε ὁ Ἀργίλιος τοῦ Πausανίου. τὸ δὲ Θρασύτητα ἐσεβάσθησαν, περὶ τῆς καρτερίας καὶ τῆς ἀνδρείας ὁ λόγος ἦν. 39.9 Ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Πέλοπος κρεουργίας. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ Πέλοψ Ταντάλου ὑπῆρχεν υἱός. τούτῳ οὖν τῷ Ταντάλῳ ἐπεξενώθησαν οἱ θεοί. ὁ οὖν Τάνταλος βουλόμενος αὐτοὺς ξενίσαι, ἔθυσσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἐψήσας παρέθετο αὐτοῖς. οἱ δὲ θεοὶ θαυμάσαντες ἅμα καὶ ἐλεήσαντες τὸν Τάνταλον, συναγαγόντες τὰ κρέα συνέθηκαν τὸν Πέλοπα. καὶ ἀνεβίω καὶ εὐρέθη ζῶν. εἰς δὲ τῶν θεῶν ἐκ τοῦ ὤμου φαγῶν ἐκ τῶν κρεῶν τοῦ Πέλοπος, ἐν τῇ συνθέσει τοῦ σώματος ἐλεφάντινόν τι ἐνέθηκε κατὰ τοῦ ὤμου. καὶ οὕτως ἦν ὁ Πέλοψ ἀναβιώσας, ἔχων τὸν ὤμον ἐλεφάντινον. καὶ πάντες οἱ Πελοπίδαι ἐκ τοῦ ὤμου ἐγίνωσκοντο. εἶχον γὰρ οἱ ἀπόγονοι τὸ μέρος τοῦ ὤμου

ἐλεφάντινον. 39.10 Δεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Ἑκάτης. Τὴν Ἑκάτην θεὸν νομίζουσιν οἱ Ἕλληνες· καὶ οἱ μὲν αὐτὴν λέγουσιν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν, οἱ δὲ τὴν Σελήνην, ἄλλοι δὲ ἰδικὴν τινα θεὸν ἐν φάσμασί τισιν ἐκτόποις φαινομένην τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτήν· μάλιστα δὲ φαίνεται τοῖς καταρωμένοις. τὰ δὲ φάσματα αὐτῆς δρακοντοκέφαλοι φαίνονται ἄνθρωποι, καὶ ὑπερμήκεις καὶ ὑπερμεγέθεις, ὥστε ἐκ μόνης τῆς θεάς καταπλήξαι καὶ δειματῶσαι τοὺς ὄρωντας. 39.11 Ἐνδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Τροφωνίου. κεῖται δὲ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανοῦ. ἔστι δὲ αὕτη. Τροφώνιος καὶ Ἀγαμήδης ἀδελφοὶ δύο γεγονάσι, μάντις τὴν τέχνην. τούτων ὁ Τροφώνιος ὑπὸ κενοδοξίας ἑαυτὸν ὑποβρύχιον κατέχωσεν ἵνα δόξας ἀφανῆς εἶναι νομισθεῖη ἀναρπασθῆναι εἰς θεούς. ὑποβρύχιος δὲ γεγονῶς ἐν σπηλαίῳ τινὶ ἀπέψυξεν. εἶτα οἱ θεοὶ ἐλεήσαντες, φησὶν, αὐτόν, τὸν τόπον ἐν ᾧ ἀπέψυξεν ἐποίησαν μαντεύεσθαι. καὶ κατήεσαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ τινὰς τελετὰς ποιοῦντες ἀνήεσαν ὡς χρησμοδηθέντες. λέγεται δὲ ὅτι πᾶς κατελθὼν εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο ἐκ τοῦ λοιποῦ ἀγέλαστος ἦν. 39.12 Δωδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Δωδωναίας δρυός. Ἡ Δωδὼν πόλις ἐστὶ περὶ τὴν παλαιὰν Ἥπειρον. ἐν ταύτῃ ἦν δρυς, ἐν ἣ ἔλέγετο ὁ Ζεὺς ἐπισκιάζειν καὶ μαντείαν διδόναι τοῖς χρήζουσι μαντείας. ἐξ αὐτῆς τῆς δρυός κινήματά τινα μαντικά ἐξηχούμενα. 39.13 Τρισκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ τρίποδος τοῦ Δελφικοῦ. Δελφοὶ πόλις τῆς Φωκίδος, Φωκὶς δὲ ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. ἐν τούτοις τοῖς Δελφοῖς ἦν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ ἦν ἡ Πυθῶ, ἐν ᾧ ἴστατο ὁ τρίπους ὁ χαλκοῦς, ἐξ οὗ χαλκοῦ τρίποδος ἡ μαντεία ἐξεφέρετο. ἐπάνω γὰρ τοῦ τρίποδος ἦν τις φιάλη ἐν ἣ αἱ ψῆφοι αἱ μαντικά ἤλλοντο καὶ ἐπήδων ἡνίκα ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντείαν ἐξέφευρεν. τρίπους δὲ ἦν διὰ τοῦτο, διὰ τὸ τὴν μαντείαν κατὰ τοὺς τρεῖς χρόνους μαντεύειν. ἡ γὰρ ὄντως μαντικὴ λέγει καὶ περὶ τῶν παρωχημένων καὶ περὶ τῶν ἐνεστώτων καὶ περὶ τῶν μελλόντων. 39.14 Τεσσαρεσκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Κασταλίας. Ἔστι δὲ αὕτη πηγὴ περὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἐν ἣ ὁ Ἀπόλλων ἐφορεύει. ἐν ἣ πηγῇ μαντεία τις ἐξεφέρετο κατὰ τὴν τοιάνδε ἐκροὴν τοῦ ὕδατος, οὐ κατὰ φωνήν. οὐ γὰρ φωνὴ τις ἐξηχεῖτο, ἀλλ' ἀπλῶς ἦχου τινὸς καὶ πνεύματος ἀναδιδομένου καὶ ἐκροῆς, πρὸς ἃ τινες ἰστάμενοι καὶ νοοῦντες τὰ σύμβολα ταῦτα ἔλεγον τὰ μέλλοντα. 39.15 Πεντεκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς τῶν Μάγων θυτικῆς προγνώσεως. ἔστι δὲ αὕτη. Οἱ Μάγοι διὰ θυσιῶν ἔλεγον τὰς προγνώσεις, διὰ τῆς ἥπατοσκοπίας. θύοντες γὰρ καὶ ἀνατέμνοντες τινα σημεῖα ἐθεώρουν ἐν τοῖς τομίσις καὶ ἐν τοῖς ἥπασι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δι' ὧν ἔλεγον τὰ συμβησόμενα. γένος δὲ Μήδων οἱ Μάγοι, ἐξ ὧν οἱ ἥπατοσκόποι ἐξῆλθον. 39.16 Ἐξκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Χαλδαίων ἀστρονομίας. Οἱ Χαλδαῖοι, ὧν πρῶτος ὁ Ζωροάστρης καὶ μετ' αὐτὸν Ὀσάνης, ἐπέστησαν τῇ οὐρανίᾳ κινήσει καὶ εἶπον ὡς τῇ τοιαύτῃ κινήσει τῶν οὐρανίων τὰ περὶ τοὺς τικτομένους συμβαίνει. ἀφ' ὧν Χαλδαίων ἔμαθον Ἕλληνες τὴν ἀστρολογίαν, καὶ τοὺς γεννωμένους ἤρξαντο ὑπὸ τὴν τῶν ἄστρον κινήσιν ἀναφέρειν. 39.17 Ἐπτακαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν Θρακίων ὀργίων. Λέγεται ὅτι πρῶτοι πάντων ἀνθρώπων Θραῖκες ἤρξαντο θρησκεύειν καὶ θεραπεύειν θεὸν καὶ τελετὰς τελεῖν καὶ μυστήρια συγκροτεῖν. ἐξ ὧν Θρακῶν θρησκεύειν ἤκουσεν ἡ περὶ τὸ θεῖον εὐσέβεια. πρότερος δὲ πάντων Θρακῶν Ὀρφεὺς λέγεται εἰσηγήσασθαι τὰς τελετὰς καὶ τὸν τρόπον τῶν τελετῶν καὶ ποίῳ θεῷ ποίας τελετὰς. οὗτος δὲ ὁ Ὀρφεὺς ἐστὶν ὁ λεγόμενος διὰ τῆς λύρας θέλγειν καὶ τὰ ἄψυχα καὶ ἐξημεροῦν τὰ ἄγρια διὰ τῶν κρουσμάτων τῆς λύρας. 39.18 Ὀκτωκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν κολάσεων τοῦ Μίθρου. Τὸν Μίθραν ἄλλοι ἄλλως ἐνόμισαν· οἱ μὲν γὰρ τὸν Ἥλιον, οἱ δὲ τὸν ἔφορον τοῦ πυρός, ἄλλοι δὲ ἰδικὴν τινα δύναμιν. γίνονται δὲ τούτῳ τῷ Μίθρᾳ τινὲς τελεταὶ καὶ μάλιστα παρὰ Χαλδαίοις. οἱ δὲ τελούμενοι τῷ Μίθρᾳ κατὰ βαθμὸν τινα κολάσεων ἐτελοῦντο. πρότερον γὰρ τὰς ἐλαφροτέρας κολάσεις παρελάμβανον, καὶ

εἶθ' οὕτως τὰς δραστικωτέρας, οἷον πρότερον ἐλίμωττον αὐτοὺς τοὺς τελουμένους ἐπὶ πεντήκοντα ἡμέρας, εἰ τύχοι, εἶτα, εἰ ἤγαγε καρτερικῶς, ἐποιοῦν αὐτὸν ξεσθῆναι ἐπὶ δύο ἡμέρας, εἶτα πάλιν εἰς χιόνα ποιῆσαι εἴκοσιν ἡμέρας, καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν τὰς κολάσεις ἐπὶ τὸ μείζον αὐξοντες, εἰ ὁ τελούμενος καρτερῶν ἐφαίνετο, τότε λοιπὸν ἐτέλουν αὐτὸν τὰ τελεώτατα. 39.19 Ἐννεακαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν σπαραγμῶν τοῦ Ὀσίριδος. Ὅσιρις παρ' Αἰγυπτίους ἐνομίσθη θεός, καὶ οἱ μὲν λέγουσιν τὸν αὐτὸν εἶναι τῷ Διονύσῳ, οἱ δὲ ἕτερον. τοῦτον οὖν τὸν Ὅσιριν ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος ἐσπαράχθαι φασί, καὶ μέγα πένθος γενέσθαι τοῖς Αἰγυπτίοις ὥστε ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον μνήμην ποιεῖσθαι τοῦ σπαραγμοῦ τοῦ Ὀσίριδος. ὥσπερ δὲ φασὶ τὸν Διόνυσον ὑπὸ τῶν Τιτάνων διασπαραχθῆναι, οὕτως καὶ τὸν Ὅσιριν ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. δαίμων δὲ οὗτος ὁ Τυφῶν. 39.20 Εἴκοστή ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς Ἰσιδος. Ἡ Ἰσις ἢ αὐτὴ ἐνομίσθη τῇ Ἰοῖ τῇ ἀρπασθείσῃ ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ γὰρ Ζεὺς, φησὶν, ἤρπασε τὴν Ἰώ, καὶ φοβούμενος τὴν Ἥραν, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, μετέβαλε τὴν Ἰώ εἰς βοῦν, καὶ ποτὲ μὲν εἰς λευκὴν, ποτὲ δὲ εἰς μέλαιναν, ποτὲ δὲ ἰάζουσαν. καὶ οὕτως ἐπλανᾶτο μετ' αὐτῆς, ἤλθεν οὖν ὁ Ζεὺς ἐν τῇ Αἰγύπτῳ μετὰ τῆς Ἰοῦς πλανώμενος, καὶ τιμῶσιν Αἰγύπτιοι τὴν Ἰώ ἤτοι τὴν Ἰσιν. διὸ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος αὐτῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρατα βοῶς ἐγγλύφουσιν, σημαίνοντες τῆς κόρης τὴν ἐπὶ βοῦν μεταβολήν. 39.21 Εἴκοστή πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν Μενδησίων τράγων. Αἰγυπτιστὶ ὁ τράγος καλεῖται μένδης. ἐσέβοντο δὲ ἔνιοι τῶν Αἰγυπτίων τὸν τράγον, ὡς ἀνακείμενον τῇ γονίμῳ δυνάμει. λέγεται γὰρ ὀχευτικὸν ζῶον εἶναι ὁ τράγος. τοὺς οὖν τράγους οἱ οἰκοῦντες κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας οὐκ ἤσθιον, αἰδοῖ τοῦ γονίμου θεοῦ. ἐτίμων δὲ μεγάλως καὶ τοὺς αἰπόλους τῶν τράγων. ἦν δὲ καὶ ἱερὸν τοῦ Μένδητος παρ' Αἰγυπτίους, ἐν ᾧ ἱερῷ τὸ ἄγαλμα τραγοσκελὲς ἦν, ὀρθὸν τὸ αἰδοῖον ἔχον. 39.22 Εἴκοστή δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς τοῦ Ἄπιδος φάτνης. Ὑπὲρ χρόνον τινὰ κατὰ περίοδον τοῖς Αἰγυπτίοις ἐγεννᾶτο βοῦς ἐκ σέλατος σελήνης συλληφθεὶς. καὶ ὁ βοῦς ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς Ἄπις. εἶχε δὲ τινὰ σημεῖα περὶ τὴν οὐρὰν καὶ περὶ τὴν γλώτταν, ἐξ ὧν σημείων ἐγνωρίζετο ὅτι ὁ Ἄπις ἐστίν. τούτου οὖν τοῦ βοῦς γεννωμένου, ἑορτὴν ἐποιοῦν οἱ Αἰγύπτιοι ὡς θεοῦ αὐτοῖς ἐπιδημήσαντος, καὶ παρετίθεσαν τῷ βοῖ ἐν φάτνῃ πανδαισίαν πολλήν, εὐωχοῦντες τὸν θεὸν τὸν Ἄπιν. 39.23 Εἴκοστή τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Νείλου. Ἐν τῇ ἀναβάσει τιμῶσιν αὐτὸν ὡς θεόν, καὶ εὐφημοῦσιν ὡς εὐφορίας αἴτιον, νομίζοντες αὐτὸ τὸ ὕδωρ τὸ αὐξανόμενον εἶναι θεόν. 39.24 Εἴκοστή τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ὅτι κνώδαλα καὶ ἔρπετὰ ἔσεβον οἱ Αἰγύπτιοι. Ἐσέβοντο δὲ τὰς ἴβεις, τοὺς κροκοδείλους, τοὺς ὄφεις, τοὺς αἰλούρους καὶ τινὰ τῶν ἰχθύων γένη, ἐξ ἀλόγου τιμῆς ἀτιμίαν ἑαυτοῖς ποριζόμενοι. 43.τ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ἘΞΗΓΗΣΙΣ ὄΝ ἘΜΝΗΣΘΗ ἸΣΤΟΡΙΩΝ Ὁ ἘΝ ἌΓΙΟΙΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἘΝ ΤΩΙ ἘΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ἘΠΙΤΑΦΙΩΙ Υ Ἡ ἈΡΧΗ, ἘΜΕΛΛΕΝ ἌΡΑ 43.1 Πρώτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν Πελοπιδῶν καὶ Κεκροπιδῶν καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ὀνομάτων. Οἱ τῶν ἔξω ρήτορες τε καὶ σοφισταὶ βουλόμενοι τὸν ἐγκωμιαζόμενον παρ' αὐτῶν εὐγενέστατον δεῖξαι λέγουσιν ὡς οὗτος τὸ γένος κατάγει, εἰ τύχοι, ἀπὸ Πέλοπος ἢ Κέκροπος ἢ Ἡρακλέους ἢ τῶν ἄλλων τῶν νομισθέντων ἡρώων, ἢ καὶ ἄλλως πως ἀγαθῶν γενομένων ἀνδρῶν. φησὶν οὖν ὁ θεῖος Γρηγόριος ὅτι οἱ τοῦ θειοτάτου Βασιλείου προπάτορες μείζους καὶ εὐγενέστεροι ἦσαν τῶν νομιζομένων παρὰ τοῖς ἔξω εὐγενῶν. καὶ ὁ μὲν νοῦς τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦτο βούλεται, εἰπεῖν δὲ δεῖ τίνες οὗτοι οἷον ὁ Πέλοψ καὶ ὁ Κέκροψ καὶ ὁ Ἀλκμαίων καὶ Ἡρακλῆς. οἱ γὰρ τούτων ἀπόγονοι λέγονται λοιπὸν ἀπὸ μὲν τοῦ Πέλοπος Πελοπίδαι, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Κέκροπος Κεκροπίδαι, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους Ἡραλεῖδαι, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀιακοῦ Αἰακίδαι. Εἴπωμεν οὖν πρῶτον τίς ὁ Πέλοψ. ὁ Πέλοψ υἱὸς γέγονε Ταντάλου, Φρυγίας βασιλέως. ὁ Τάνταλος δὲ οὗτος πόλεμον ἐσχηκῶς μετὰ Ἴλου τοῦ κτίσαντος

τὸ ἐπὶ Τροίας Ἴλιον, καὶ φοβούμενος τὴν ἦτταν, ἐπέτρεψε τῷ Πέλοπι, τῷ ἰδίῳ παιδί, λαβόντι χρήματα ἀπᾶραι ἐπὶ τὴν Ἥπειρον, εἰπὼν ταῦτα ὅτι Ἐὰν μὲν νικήσω, ὑποστρέφεις πάλιν εἰς τὴν Φρυγίαν, ἐὰν δὲ ἠττηθῶ, μένε εἰς τὴν Εὐρώπην. λαβὼν οὖν ὁ Πέλοψ χρήματα, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν χώρᾳ Ἀπία καλουμένη, ἣτις Ἀπία χώρα βασιλέα εἶχε τὸν Οἰνόμαον, ἔχοντα θυγατέρα Ἴπποδάμειαν ὀνόματι. εἶτα ἀγωνισάμενος ἐνταῦθα ὁ Πέλοψ ἵππικὸν ἀγῶνα μετὰ τοῦ Οἰνομάου, καὶ νικήσας, ἔλαβε γυναῖκα τὴν τοῦ Οἰνομάου θυγατέρα Ἴπποδάμειαν, καὶ κάτεσχε τῆς χώρας. καὶ ἀντὶ Ἀπίας ἐκάλεσεν αὐτὴν Πελοπόννησον, ὃ ἐστίν, ἢ τοῦ Πέλοπος νῆσος. πάντες οὖν οἱ ἀπὸ Πέλοπος καλοῦνται Πελοπίδαι, οἷον Ἀτρεὺς, Θυέστης, Ἀγαμέμνων, καὶ Μενέλαος, καὶ τελευταῖος Ὀρέστης. Καὶ περὶ μὲν τοῦ Πέλοπος τοσαῦτα, περὶ δὲ τοῦ Κέκροπος ἤδη λελέξεται. Κέκροψ βασιλεὺς γέγονεν Ἀθηνῶν, ὃς μεγάλως τὴν Ἀττικὴν κατεκόσμησεν. οὗτος δὲ ἐστίν ὁ διφυῆς καλούμενος, ἐκαλεῖτο δὲ διφυῆς ὅτι δύο φωνὰς ἦν ἡσκημένος, μίαν μὲν τὴν τῆς Ἑλλάδος, ἑτέραν δὲ τὴν τῆς Αἰγύπτου. λέγεται γὰρ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀποικοὶ εἰσιν Αἰγυπτίων, ἀπὸ Σάεως πόλεως. ἡγεμῶν οὖν τῆς ἀποικίας γέγονεν οὗτος ὁ Κέκροψ. καὶ ἔλθων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔμαθε τὴν Ἑλλάδα φωνήν, ἔχων καὶ τὴν Αἰγυπτίαν. ὁ δὲ λόγος ὁ λέγων αὐτόχθονας εἶναι Ἀθηναίους μῦθός ἐστι, λαβὼν τὸ πλάσμα ἀπὸ τοῦ μηδέποτε μεταστῆναι, μᾶλλον δὲ ἀναστῆναι, τοὺς οἰκήσαντας εἰς τὴν Ἀττικὴν. λεπτόγεως γὰρ οὕσα ἡ χώρα, οὐ πάνυ ἦν ζηλωτὴ ὥστε τοὺς ὄντας ἐκδιωχθῆναι καὶ ἄλλους μετοικῆσαι. Καὶ περὶ μὲν Κέκροπος ἄλλοις, εἰπεῖν δὲ δεῖ καὶ περὶ Ἀλκμαίωνος. ὁ Ἀλκμαίων οὗτος Ἀθηναῖος ἦν τὸ γένος, ἐπίσημος λῖαν, τὴν ἐλευθερίαν ἀεὶ φυλάττειν ἐθέλων τοῖς Ἀθηναίοις. τυραννευθεῖσης οὖν τῆς πόλεως ὑπὸ Πεισιστράτου, ἐξῆλθεν οὗτος μὴ φέρων ὄραν δουλευούσας τὰς Ἀθήνας. ἐξελθὼν οὖν μηχανᾶται καὶ σκοπὸν ἔσχε πῶς τὴν ἐλευθερίαν ἀποκαταστήσει Ἀθηναίοις, ἀπελθὼν οὖν ἐν Δελφοῖς, εἰς τὸ Ἀπολλώνιον ἱερόν, ἐκμισθοῦται παρὰ Δελφῶν τὸ ἱερόν ἐπὶ μισθοφορίᾳ. ἐκμισθωσάμενος δὲ, καὶ ἔχων λοιπὸν ὑφ' ἑαυτὸν πάντας καὶ πάσας τοὺς τοῦ θεοῦ διακόνους, πείθει τὴν ἰέρειαν τὴν Πυθίαν ἵνα, εἰ ἔλθοι ποτὲ Λακεδαιμόνιος μαντευσόμενος, μὴδὲν ἄλλο λέγειν αὐτῷ ἢ ὅτι Ἐλευθεροῦν τὰς Ἀθήνας λέγει ὑμῖν ὁ θεός. τούτου συνεχῶς καὶ πλειστάκις γινομένου, παρωρμήθησαν Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐλθόντες ἐξέβαλον ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τυράννους. μέγα οὖν κλέος ἔσχεν ἕκτοτε ὁ Ἀλκμαίων, ἐλευθερώσας σοφία τὰς Ἀθήνας. ἀλλὰ τοσαῦτα περὶ Ἀλκμαίωνος. Αἰακὸς δὲ τέταρτος ἡμῖν ὑποκείμεθω. Αἰακὸς δὲ οὗτος υἱὸς ἐλέγετο εἶναι τοῦ Διός, δίκαιος τὰ μάλιστα. διὸ ποτε ἀβροχίας γενομένης ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ προεστῶτες τῶν πόλεων παρακαλοῦντες εὐχασθαι τῷ ἰδίῳ πατρὶ ἵνα γένηται υἱός. ὁ δὲ στὰς καὶ εὐχάμενος, ἔλυσε διὰ τῆς εὐχῆς τοὺς αὐχμούς. καὶ κατερρῦν ὕδωρ ποτίζον τὴν Ἑλλάδα. μάλιστα οὖν καὶ ἐκ τούτου ἡ εὐσέβεια ἐδείχθη τοῦ Αἰακοῦ. οὗτος οὖν γεννᾷ δύο υἱούς, τὸν Πηλέα καὶ τὸν Τελαμῶνα, ὧν ὁ μὲν Πηλεὺς τίκτει τὸν Ἀχιλλέα, ὁ δὲ Τελαμῶν τὸν Αἴαντα. οἵτινες ἐκαλοῦντο Αἰακίδαι, τὴν ἀπὸ τοῦ πάππου τιμὴν ἐκ τούτου προσφερόμενοι. Λοιπὸν τοίνυν ὑπολείπεται ἡμῖν Ἡρακλῆς. Ἡρακλῆς οὗτος λέγεται υἱὸς γεγονέναι τοῦ Διός. ὁ γὰρ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς τῷ Ἀμφιτρώωνι συνεγένετο τῇ Ἀλκμήνῃ. καὶ ἐγεννήθη ὁ Ἡρακλῆς, ὃς καὶ τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἄθλους διήνυσεν. πολλοὶ οὖν γεγονάσιν ἀπὸ Ἡρακλέους, ὧν πρῶτος καὶ ἔνδοξος ὁ Ὑλλος. ἐξ οὗ καὶ οἱ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς. πάντες οὖν οἱ βασιλεῖς τῶν Λακεδαιμονίων Ἡρακλεῖδαι ἐλέγοντο. 43.2 Δευτέρα ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν Ἐλαφηβόλων καὶ Ὠρίωνος καὶ Ἀκταίωνος. Τὴν Ἄρτεμιν λέγουσι τῆς κατὰ θήραν τοξείας εἶναι ἔφορον. λέγεται οὖν αὕτη ἢ θεὸς βάλλειν εὐστόχως τὰς ἐλάφους, ὥστε ἀκοῦσαι τὴν Ἄρτεμιν ἐλαφηβόλον θεόν. Ὁ δὲ Ὠρίων καὶ Ἀκταίων θηρευταὶ καὶ οὗτοι ὑπῆρχον. ὁ μὲν οὖν Ἀκταίων κυνηγέτης ἦν, καὶ εἶδε τὴν Ἄρτεμιν γυμνήν. ἦν δὲ ἀθέμιτον τοῦτο, τὸ τοὺς θεοὺς ἰδεῖν γυμνοὺς, καὶ μάλιστα τὰς

παρθένους θεάς. χολωθεῖσα οὖν ἡ Ἄρτεμις μανῆναι ἐποίησε τοὺς κύνας αὐτοῦ τοῦ Ἀκταίωνος, οἵτινες εὐρόντες αὐτὸν ἀνεῖλον οὕτως ὥστε λέγεσθαι τὸν Ἀκταίωνα ὑπὸ κυνῶν συρῆναι. Καὶ ὁ Ὠρίων δὲ οὗτός ἐστιν ὁ καταστηριχθεὶς. ἔστι δὲ οὗτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τοῦ βοῶντος τοῦ σφαγέντος ὑπὸ τοῦ Ὑριέως, τοῦ Θηβῶν βασιλέως, ἐπὶ τῇ φιλοξενίᾳ τῶν θεῶν γεννηθεὶς. γενόμενος δὲ οὗτος ὁ Ὠρίων καὶ ὢν θηρολέτης ἠράσθη τῆς Ἀρτέμιδος. εἶτα ἡ θεὸς ὀργισθεῖσα ἀνῆκε σκορπίον κατ' αὐτοῦ. καὶ κρουσθεὶς ἀπέθανε, διό ἐστιν ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ τοῦ Σκορπίου. 43.3 Τρίτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς ἀντιδοθείσης ἐλάφου ὑπὲρ τῆς παρθένου, ἣτις κεῖται ἐν τῇ ἐβδόμῃ ἱστορίᾳ ἐν τῷ Πρώτῳ Στηλιτευτικῷ Ἰουλιανοῦ Λόγῳ. ἔστι δὲ αὕτη. Ὅτε ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀπόπλους τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὴν Τροίαν ἐγένετο, ἐν τῇ Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας θυσίας γενομένης τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος τῆς Ἰφιγενείας ἐπιδοθείσης τυθῆναι, ἡ Ἄρτεμις ἐλεήσασα τὴν παρθένον ἀρπάζει μὲν ταύτην καὶ ἀποφέρει παρὰ Ταύροις ἐν Σκυθίᾳ, ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς παρθένου φανῆναι ἐποίησεν, ἦντινα λαβόντες ἔθυσαν οἱ Ἕλληνες. ἡ δὲ Ἰφιγένεια ἐν Σκυθίᾳ ἰέρεια ἦν τῆς Ἀρτέμιδος. 43.4 Τετάρτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Θετταλικοῦ ἄντρου. ἔστι δὲ αὕτη. Γεννηθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ Θέτιδος παρεδόθη τῷ Χείρωνι τροφεῖ ἅμα καὶ διδασκάλῳ τῆς τοξείας χρησόμενος. ἦν δὲ οὗτος ὁ Χείρων ἵποκένταυρος, οἰκῶν ἄντρον τι καὶ σπήλαιον ἐν Θετταλίᾳ. ὁ οὖν Χείρων λαβὼν τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ ἐπικαθίσας ὄπισθεν ἑαυτοῦ κατὰ τοῦ ἵππειου μέρους, οὕτως ἐγύμναζε καὶ ἐδίδαξε τὴν τοξικὴν, τρέφων αὐτὸν οὐ γάλακτι καὶ ἄρτω, ἀλλὰ μυελοῖς ἐλάφων καὶ ἄλλων ζώων, διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς ὠνομάσθη, ὁ μὴ μετασχὼν τοῦ χιλοῦ· χιλὸς γὰρ ἡ τροφή. 43.5 Πέμπτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῆς στροφῆς τῆς σφενδόνης τοῦ Γύγου. ταύτης τῆς ἱστορίας ἐμνήσθη καὶ ἐν τοῖς Στηλιτευτικοῖς, ἐν τῇ πεντηκοστῇ πέμπτῃ ἱστορίᾳ. ἔστι δὲ αὕτη. Πλάτων ἐν ταῖς Πολιτείαις λέγει ὡς ὁ Γύγης οὗτος ποιμὴν ἦν, καὶ ποιμαίνων εὗρε κεχωσμένον ἵππον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἵππῳ ἔνδοθεν εὗρεν ὄντα νεκρὸν ἄνθρωπον φοροῦντα δακτύλιον. καὶ λαβὼν τὸν δακτύλιον εἶχεν. καὶ ὅτε μὲν ἔστρεφε τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου, ἐγένετο ἀφανής, ὅτε δὲ ἀντέστρεφε πάλιν, ἐγένετο ἐμφανής τοῖς οὖσιν. σφενδόνη δὲ ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ δακτυλίου. ἦν δὲ αὕτη στρεπτή. ἔχων οὖν τοῦτον τὸν δακτύλιον, ἐλθὼν ἐπὶ τὰ βασίλεια τῶν Λυδῶν καὶ ἀντιστρέψας τὴν σφενδόνην, ἐγένετο ἀφανής, καὶ εἰσελθὼν ἀπέκτεινε τὸν βασιλέα καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν. ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἄλλως ἱστορεῖ τὰ κατὰ τὸν Γύγην, ὅτι ἐπιτροπῇ τῆς δεσποίνης ἀπέκτεινε τὸν Κανδαύλην ὁ Γύγης καὶ ἐβασίλευσεν. 43.6 Ἑκτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Μίδα. Ὁ Μίδας οὗτος Φρυγίας ἦν βασιλεὺς. ἦν δὲ φιλάργυρος καὶ χρυσομανής τις, ὡς τὸ ἔργον ἐδήλωσεν. ηὔξατο οὖν ἵνα οὗ ἂν ἄψεται χρυσὸς γένηται. εἰσηκούσθη οὖν οὗτος, καὶ οὗ ἂν ἤψατο ἢ χειρὶ ἢ στόματι, χρυσὸς ἐγένετο. καὶ οὕτως πάντα μὲν ἦν αὐτῷ χρυσός. φαγεῖν δὲ μὴ δυνάμενος ἀπώλετο. καὶ γὰρ ἡ τροφή ἢ διδομένη αὐτῷ διὰ τοῦ στόματος ἀπεχρυσούτο. ἐφθάρη οὖν τῷ λιμῷ. Ἱστοροῦσι δὲ ἄλλοι ὅτι χρησμὸν λαβὼν ἔζησεν. ἦν δὲ ὁ χρησμὸς διελᾶσαι ἄρματι καὶ ὅπου ἂν ἐπισχεθῇ τὸ ἄρμα, στήναι καὶ κτίσαι πόλιν. καὶ ἐποίησεν οὕτως, καὶ κτίζει τὴν Ἄγκυραν τῆς Γαλατίας. ἄγκυρα γὰρ σιδήριον πλοίου ποταμίου, ὃ ἐπισχὸν τὸ ἄρμα ἔστησε τὸν Μίδα. οὕτως ἐκτίσθη ἡ πόλις καὶ ἐκλήθη Ἄγκυρα. 43.7 Ἐβδόμη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Ἀβάριδος οἵστοῦ. ταύτης τῆς ἱστορίας μὲνηται Ἡρόδοτος ἐν τῇ Τετάρτῃ. ἔστι δὲ αὕτη. Ἄβαρις ἐξ Ὑπερβορέων ἦν ἄνθρωπος. οἱ δὲ Ὑπερβόρειοι ἀρτικώτεροί εἰσι καὶ ἐνδότεροι τῶν Σκυθῶν. οὗτος οὖν ὁ Ἄβαρις λέγεται ἐνθους γενόμενος περιιέναι τὴν Ἑλλάδα κύκλῳ μετὰ βέλους καὶ χρησμούς τινας καὶ μαντείας λέγειν, ὡς ἐνθους. Λυκοῦργος δὲ ὁ ῥήτωρ μὲνηται τοῦ Ἀβάριδος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου λόγῳ, λέγων ὅτι λιμοῦ γενομένου ἐν τοῖς Ὑπερβορέοις ἦλθεν ὁ Ἄβαρις ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ ἐμισθώτευσεν τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὸ χρησμολογεῖν. καὶ οὕτω κρατῶν τὸ βέλος ὡς σύμβολον τοῦ

Ἀπόλλωνος (τοξότης γὰρ οὗτος ὁ θεός) περιήει χρησμολογῶν πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. 43.8 Ὀγδόη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τὸν Πήγασον. ἔστι δὲ αὕτη σαφῆς ἢ κατὰ τὸν Βελλεροφόντην. Τῆς γὰρ Παταρικῆς Χιμαίρας ἀναφανείσης (περὶ ἧς μέμνηται καὶ ὁ θεῖος οὗτος Γρηγόριος ἐν τοῖς Σηλιτευτικοῖς, ἐν ἱστορίᾳ πεντηκοστῇ) καὶ λυμαινομένης τὴν χώραν τῶν Λυκίων, καὶ τοῦ Προΐτου βασιλεύοντος τῆς Λυκίας, προσετάχθη ὁ Βελλεροφόντης ἀποκτεῖναι τὴν Χίμαιραν. ἦν δὲ τὸ θηρίον ὡς κάκεϊσε παρεστήσαμεν, τοιοῦτον. πρόσθε μὲν λέων, ὄπισθε δὲ δράκων, μέση δὲ ἦν χίμαιρα. ἐξ ἧς χιμαίρας πῦρ ἀνεδίδοτο, καὶ ἦν δυσάλωτον τὸ θηρίον. τὸν ἵππον οὖν τὸν Πήγασον ἐκ θεοῦ εὐρών ὁ Βελλεροφόντης, ὃς ἐλέγετο ἔχειν πτερὰ καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀποστάζειν, ἐλθὼν σύμμαχον ἔχων τὴν πτῆσιν τοῦ ἵππου διὰ τὸ εἶναι πτερωτόν, ὡς εἶπον, καὶ ἀνείλε τὴν Χίμαιραν. 43.9 Ἐνάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Ἀλφειοῦ. ἔστι δὲ αὕτη. Ἀλφειὸς ποταμὸς ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας. Ἀρκαδία δὲ πόλις τῆς Πελοποννήσου. ἔστι δὲ καὶ πηγὴ ἐν Σικελίᾳ τῇ νήσῳ Ἀρέθουσα ὀνόματι. λέγεται οὖν ὅτι ὁ ποταμὸς οὗτος ἠράσθη τῆς Ἀρεθούσης πηγῆς. καὶ ἐρασθεὶς διαδύς τὸ πέλαγος ἀναδίδοται ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὴν πηγὴν, μὴ συναναμιχθεὶς τῇ ἀλμυρίδι τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ καθαρὸν τὸ νᾶμα διαφυλάττων πρὸς τὴν ἐρωμένην. Μετὰ ταύτην δὲ ἐστὶ καὶ ἡ τῆς σαλαμάνδρας ἱστορία. ἔστι δὲ αὕτη. Ἡ σαλαμάνδρα ζῶν ἐστὶν ὡσεὶ σαύρας τὸ μέγεθος ἢ μικροῦ κροκοδείλου χερσαίου. ἔστι δὲ ψυχρότατον ὑπερφυῶς τὸ ζῶν ὥστε ἐν πυρὶ εἰσερχόμενον, τὴν μὲν φλόγα σβεννύναι, αὐτὸ δὲ μὴ κατακαῆναι. 43.10 Δεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Λυδίου ἄρματος. Ἔστι δὲ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν ἐρίζειν ἐθελόντων καὶ μὴ δυναμένων ἐφικέσθαι. ἔστι δὲ ἡ παροιμία Παρὰ Λύδιον ἄρμα θεῖ. παρήκται δὲ ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν Λυδίων ἀρμάτων ὡς ταχυτάτων ὄντων καὶ μὴ δυναμένων φθασθῆναι. Ἄλλοι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ Πέλοπος ἄρματος ἤκουσεν ἡ παροιμία. τινὲς γὰρ λέγουσιν ὡς ὅτι ὁ Πέλοψ Λυδὸς ἦν καὶ οὐχὶ Φρύξ. τῷ οὖν ἰδίῳ ἄρματι ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον, καὶ ἔκτοτε ἡ παροιμία παρήλθε, Παρὰ Λύδιον ἄρμα θεῖ. 43.11 Ἐνδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Ὀρέστου καὶ τοῦ Πυλάδου. ἔστι δὲ αὕτη. Ὀρέστης οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος. φιλίαν δὲ τοσαύτην ἔσχε πρὸς τὸν Πυλάδην, καὶ Πυλάδης πρὸς τὸν Ὀρέστην ὡς ἀποθανόντος Πυλάδου συγκατελθεῖν τὸν Ὀρέστην μέχρι τοῦ Ἄιδου. 43.12 Δωδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ κατὰ τοὺς Μολιονίδας. ἔστι δὲ αὕτη. Μολιόνη ἦν τις γυνὴ περὶ τὴν Θράκην οἰκοῦσα. αὕτη ἔσχε δύο υἱούς, τὸν μὲν Ὠτον, τὸν δὲ δευτέρον Ἐφιάλτην. οὗτοι κατ' ἐνιαυτὸν ἠϋζάνοντο κατὰ μὲν τὸ μῆκος πῆχυν ἓνα, κατὰ δὲ τὸ πλάτος σπιθαμὴν μίαν. γεγόνασι δὲ ὑβρισταὶ οὗτοι καὶ ὑπε ρήφανοι, καὶ τοσοῦτον ἐφύβρισαν ὥστε βουλευσασθαι ἀντᾶραι τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. τὴν οὖν Ὅσσαν τῷ Ἄθῳ ἐβουλεύσαντο ἐπιθεῖναι, καὶ δι' αὐτῶν ἀνελθεῖν εἰς τὸν οὐρανόν. ἡ δὲ Ὅσσα καὶ ὁ Ἄθως δύο ὄρη εἰσὶ περὶ τὴν Θράκην. ὁ οὖν Ζεὺς ὀργισθεὶς κεραυνὸν ἐπαφείς ἐκεραύνωσεν αὐτούς· καὶ ἀπώλοντο. ἦν δὲ πρότερον περὶ τῆς κεραυνώσεως αὐτῶν χρησμὸς δοθεὶς τῇ μητρὶ αὐτῶν, ὅτι διὰ τὴν ὑπερηφανίαν αὐτῶν κεραυνωθήσονται. 43.13 Τρισκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Λαβυρίνθου. ἔστι δὲ αὕτη. Ἐν τῇ Κρήτῃ τῇ νήσῳ ἐστὶν ὄρος ἐν ᾧ σπήλαιον ἀντρώδες καὶ δύσκολον περὶ τὴν κάθοδον καὶ δυσχερὲς περὶ τὴν ἀνοδὸν, ἐν ᾧ λέγεται ὁ Μινώταυρος ἐμβληθῆναι. ἐπεὶ οὖν δυσχερὲς τὸ ἐκβῆναι τοῦ Λαβυρίνθου, νῦν ὁ θεῖος Γρηγόριος ἔλαβεν αὐτὸ ἐπὶ τῶν λόγων τῶν ἀφύκτων, ὧν οὐδεὶς ἠδύνατο ἐκφυγεῖν, ἀλλὰ ἠλίσκετο. ἐπιφέρει γὰρ καὶ τὰς ἄρκυς. ἄρκυς δὲ ἐστὶν εἶδος δικτύου παχυσχοίνου, ὃ ἰστᾶσι πρὸς θήραν ἄρκτων ἢ ἐλάφων ἢ κατὰ τῶν ἀλλῶν ἰσχυροτέρων ζώων. 43.14 Τεσσαρεσκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Μίνως καὶ τοῦ Ῥαδάμανθου. ἔστι δὲ αὕτη. Μίνως καὶ Ῥαδάμανθος λέγονται υἱοὶ εἶναι τοῦ Διός, ὧν ὁ μὲν Μίνως ἦν νομοθέτης, παρὰ τοῦ πατρὸς δεξάμενος τὴν νομοθετικὴν, ὁ δὲ Ῥαδάμανθος δικαστὴς δίκαιος, ὡς παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν δικαιοσύνην μαθὼν. λέγουσιν οὖν περὶ τούτων οἱ ποιηταὶ καὶ Πλάτων δὲ αὐτός, ὅτι

τούτους ἀποθανόντας οὐχὶ δέχεται σκότος ἀλλ' αἱ Μακάρων νῆσοι καὶ τὸ Ἥλύσιον πεδίον. ὄνομα δὲ τόπου τὸ Ἥλύσιον, οἶονεὶ ἀλύσιον καὶ ἀπο λύσιον, οὐ κολάσεως, φησὶν οὖν ἐν τούτοις οἱ παρ' αὐτῶν δίκαιοι μετὰ θάνατον ἀύλισθήσονται. τὸ δὲ τοῦ ἀσφοδέλου ὄνομα, φυτοῦ ἐστὶν ὄνομα, ἔχοντος ὁσμὴν οὐ φαύλην καὶ τὸ ἄνθος ἐπιτερπέες. 43.15 Πεντεκαίδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν Γαδείρων. Γάδαιρα τόπος ἐστὶ περὶ τὰ Ἑσπέρια μέρη. ὁ τόπος δὲ οὗτος ἀποτελεούσης ἐστὶ θαλάττης καὶ οἶονεὶ ἐκροή τις οὕσα ἀπὸ τῆς ὡς πρὸς ἡμᾶς θαλάττης ἐπὶ τὴν Ἀτλαντίδα θάλατταν. λέγεται οὖν μηκέτι μετὰ τὰ Γάδαιρα πλέεσθαι τὴν θάλατταν ἐκείνην διὰ τὸ εἶναι βραχύδῃ καὶ σκοτεινῇ. Γάδαιρα δὲ ἤκουσε παρὰ τὴν γῆν καὶ τὴν δειρήν. δειρὴ δὲ καλεῖται ὁ τράχηλος. παρὰ οὖν τὸ τῆς γῆς εἶναι τινα τράχηλον ἐκείσε ἤκουσε Γάδαιρα. 43.16 Ἐξκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τοῦ ἵππου τοῦ διαρρήξαντος τὸν δεσμόν. ἔστι δὲ αὕτη. Ὀμηρος ὁ ποιητὴς βουλόμενος τὴν Διομήδους ὀξύτητα καὶ θερμότητα τὴν περὶ τὸν πολεμὸν ἐκφράσαι διὰ παραβολῆς εἰκάζει τὸν ἥρωα, ἐπειπὼν τότε τὸ ἔπος· Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ. 43.17 Ἑπτακαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν σπαρέντων καὶ φυέντων ἀύθημερόν γιγάντων. ἔστι δὲ αὕτη. Ἐν Θήβαις ταῖς τῆς Βοιωτίας λέγεται ὅτι Κάδμος ἢ ἄλλος τις λαβὼν τοὺς τοῦ Δελφίνου δράκοντος ὀδόντας ἔσπειρεν εἰς τὴν γῆν. καὶ ἀνεδόθησαν ἔνοπλοι ἄνδρες. ἀνεδόθησαν δὲ ἀπὸ μηρῶν ἄχρι ἄνω, καὶ οὕτως ἰστάμενοι ἐπολέμουν ἀλλήλους καὶ τοὺς ἄλλους. 43.18 Ὀκτωκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἢ περὶ τῶν ἑπταπύλων Θηβῶν καὶ τῶν Αἰγυπτίων. ἔστι δὲ αὕτη. Ὁ δὲ θεῖος Γρηγόριος περὶ θεαμάτων βούλεται εἰπεῖν ἡμῖν ἐνταῦθα. Αἱ ἑπτάπυλοι Θηβαί εἰσι τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὑπὸ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου κτισθεῖσαι διὰ κιθάρας. αἱ δὲ Αἰγύπτια Θηβαί εἰσι ἐκατοντάπυλοι. μεγίστη δὲ πάλαι γέγονε, καὶ οὕτως μεγίστη ὥστε ἑκατὸν ἔχειν τὰς πύλας. Τὰ δὲ τείχη τὰ Βαβυλώνια λέγεται εἶναι ἰσχυρότατα. ἀπὸ γὰρ πλίνθου ὀπτῆς καὶ ἀσφάλτου λυομένης ἐκτίσθησαν, καὶ τὸ πλάτος ἔχοντα πολὺ καὶ τὸ μῆκος, καὶ τὴν περιφέρειαν πολλήν. Ὁ τάφος Μασώλου τοῦ Καρὸς μέγιστός ἐστὶ καὶ αὐτός. Μασώλος γὰρ Καρίας γέγονε τύραννος, ὃς ἔκτισεν ἑαυτῷ τάφον πολυανάλωτον ἐν χώματι τινι καὶ ἐν λιμναζούσῃ λίμνῃ ἔνδον κείμενον. γράφεται δὲ καὶ ὁ Καρικὸς τάφος ἴν' ἢ κτητικόν. γράφεται δὲ καὶ Καρὸς ἴν' ἢ ἔθνικόν τοῦ Μασώλου τοῦ Καρὸς. Αἱ δὲ Πυραμίδες καὶ αὗται θεάματος ἄξια ἐν τῇ Αἰγύπτῳ εἰσὶν ἐκτισμέναι πολυανάλωτοι, ἅστας Χριστιανοὶ μὲν λέγουσιν εἶναι τὰ ὠρεῖα τοῦ Ἰωσήφ, Ἕλληνες δὲ τάφους βασιλέων τινῶν, ὧν ἐστὶ καὶ Ἡρόδοτος. Περὶ δὲ τοῦ Κολοσσοῦ λέγει τοῦ ἐν Ῥόδῳ ἀνακειμένου, ὅτι μέγιστός ἐστὶν ὁ ἀνδριάς καὶ ἀξιοθαύμαστος.